

ပြည်ပိုင်မှုအိမ်

ကလေးငါ့အိမ်အိမ်တပ်ကတောင်

ချစ်မည်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပြည်ပိုင်များအိမ်၏ စာအုပ်အမှတ်စဉ် (၂၉)

စာအုပ်အမှတ် - ၅၀၀၅၀၀၀၅၀၀

ဇာတ်အုပ်အမှတ် ၅၀၀၅၅၀၀၀၅၀၀

ဇာတ်အုပ်အမှတ် - သင်ပြတ်

ဇာတ်အုပ်အမှတ် - ဦးလှိုင်ဝင်းနိုး (မြ - ၈၃၃၀၀)

၁၀၁၊ ဒုတိယ(၆)၊ ဂူလမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

ဇာတ်အုပ်အမှတ် - ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မိုးစွေပုံနှိပ်တိုက်)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ - အမှတ်(၁၄၀)၊ ၄၅ လမ်း

ဇာတ်အုပ်အမှတ် - ပထမအကြိမ်

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၆၀၀ ကျပ်

ပြည်ပိုင်များအိမ်

ကလေးမြို့နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည် /

ပြည်ပိုင်များအိမ်။ - ရန်ကုန်၊

တော်ဝင်မြို့မစာပေ။ ၂၀၁၀။

၁၅၈ - စာ ၂၀၂ စင်တီမီတာ * ၂၀. ၅. စင်တီမီတာ။

(၁) ကလေးမြို့နှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်။

www.burmeseclassic.com

“မင်း ခရီးသွားမလို့ဆို . . .”

“အေး . . .”

“ဘယ်ကိုလဲ . . .”

“ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို . . .”

လွင်ထွန်းမေးသော မေးခွန်းတို့ကို သူ ခပ်တိုတို ဖြေဖြစ်သည်။

“ကြာမှာလား . . .”

ရာဇာက မေးဆတ်ရင်း မေးပြန်သည်။

“ပျော်သလောက်ပေါ့ . . . နောက်ဆုံးကွာ . . . မပျော်ရင် တောင် အနည်းဆုံး တစ်နှစ်လောက်တော့ နေမယ် . . . ပျော်သွားရင်တော့ နှစ်အကန့်အသတ်မရှိပေါ့ကွာ . . .”

တစ်စစ်စစ်ဖြင့် နာနေသလိုရှိသော ရင်ဘတ်ဆီမှ အောင့်သက်သက်ဝေဒနာကို လစ်လျူရှုရင်း သူ ဆိုဖြစ်သည်။

“မင်းကလည်းကွာ . . . မိဘနဲ့ပဲ ပြိုင်မာနထားနေသေး

ပြည့်ဝိုးမှု

တယ် . . . ဆူချင်လည်း ဆူပစေပေါ့ . . . ငြိမ်ခံနေလိုက်ရင် ပြီးသွားမယ့်ဟာကို . . . ”

ရာဇာက သူ့ကို မျက်မှန်ကုတ်ရင်း ဆိုသည်။

“တကယ်တမ်းကျတော့ မင်း အဖေပြောတာလည်း မမှားဘူး . . . အဲဒီညက ဆင်ဝင်ကို မင်း ကားနဲ့ဝင်တိုက်မိတဲ့ကိစ္စမှာ . . . မင်းကသာ မူးမနေဘူးဆိုရင် သူ့ အပြစ်တင်စကားမပြောဘူးတဲ့ . . . အရက်မူးတာက တော်တန်ရုံဆိုရင်လည်း မပြောဘူးတဲ့ . . . ခုဟာက မင်းက ခြေလှမ်းတွေယိုင်ပြီး စကားပြောတာတောင် လေးလုံးမကွဲဘူးဆိုပဲ . . . မင်းဘက်က အဲဒီလောက်ထိ ဖြစ်ပျက်နေမှတော့ မင်းအဖေက ဆူပြီပေါ့ကွ . . . ”

“ဆူတာကို ငါ မနာပါဘူး . . . ”

လွင်ထွန်း၏စကားကို သူ ‘မနာပါဘူး’ ဟု တုံ့ပြန်ဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာကိုနာတာတုံး . . . ”

ရာဇာ၏အမေးက တစ်နေ့ကကိစ္စကို အစဖော်သလိုဖြစ်ကာသွားသည်မို့ ပြဿနာတက်ခဲ့သော ထိုညကို သတိပြန်ရမိသည်။

He who does not Love wine,
women, and song remains a fool
his life long.

German Proverb

ဝိုင်အရက်ကို မချစ်သောသူ၊
မိန်းမတွေကို မချစ်သောသူနှင့်
သီချင်းကို မချစ်သူသည်ကား
တစ်ဘဝလုံး အရှုံးအပြစ်သာ ရှိတော့သည်။

ထိုနေ့ကား မှတ်မှတ်ရရ ဘော်ဒါတစ်ဦး၏မွေးနေ့ ညစာစားပွဲ။ အရက်မသောက်ဘဲ ဘီယာအနည်းမျှသာ သောက်သော သူ့ကို ဘော်ဒါတစ်ယောက်က ဂျာမန်စကားပုံတစ်ခုကို ရွတ်ပြရင်း သူ့ကိုလာဆွဲရာမှ ပြဿနာက အစပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

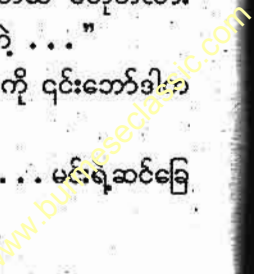
“ယောက်ျားတစ်ယောက်လုပ်နေပြီးတော့ မိန်းမတွေတောင် သောက်နိုင်တဲ့ဘီယာတွေလောက်ပဲ သောက်တယ်ဆိုတော့ သဘာဝမကျဘူး ခေတ်ကျော် . . .”

၎င်းစကားကြောင့် သူ ရယ်ဖြစ်သည်။ ပြီး . . .

“ငါ . . . ဒီနေ့ မသောက်ချင်လို့ မသောက်တာပါကွာ . . . အရင်ရက်တွေက သောက်ပါတယ် . . . ဒီနေ့က ဒီရိုင်ဘာမပါလို့ ငါ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြန်ရမှာ . . . ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား . . . မူးရင် မမောင်းနဲ့ . . . မောင်းရင် မမူးနဲ့တဲ့ . . .”

ပြေရာပြေကြောင်းပြောသော သူ့စကားကို ၎င်းဘော်ဒါက လက်မခံ။

“Sorry ပဲ ခေတ်ကျော် . . . So Sorry . . . မင်းရဲ့ဆင်ခြေ

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ထို့ ငါ လုံးဝလက်မခံဘူး . . . ဒီပွဲမှာလာတဲ့လူတွေအားလုံး ကိုယ့်
အားကိုယ်မောင်းလာကြတာချည်းပဲ . . . ဘယ်ကောင်က ဒရိုင်ဘာ
ခေါ်လာလို့တုံး . . . သွေးမကြောင်စမ်းပါနဲ့ကွာ . . . ဘာလဲ မင်း
ထိုက်ထိုက်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိဘူးလား . . . ”

“ကဲပါ ခေတ်ကျော်ရော် . . . အပြောမခံနဲ့ . . . ရော့ . . .
ညစ် . . . ”

သူတို့ အခြေအတင်ပြောနေခိုက်မှာပင် မွေးနေ့ရှင်ကိုယ်တိုင်
‘ရော့ ချစ်’ ဟု ပေးလာသောဖန်ခွက်က သူ့လက်ထဲရောက်ကာလာ
သည်။ မွေးနေ့ရှင်ကိုယ်တိုင်ပေးသောဖန်ခွက်မို့ အားနာနာဖြင့် သူ
မော့ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ထိုတစ်ခွက်နှင့် သူ ရပ်တန့်သင့်သည်။
သို့သော် . . .

အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင် စကားပြောရင်း သောက်ရင်းဖြင့် အိမ်
အပြန်လမ်းမှာ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ကိုတင်းကာ ကားကိုဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းလာခဲ့သည်
မို့ တစ်လမ်းလုံး ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ခဲ့။

အိမ်ကိုရောက်သောအခါမှသာ သူ တစ်ချိန်လုံးတင်းလာခဲ့
သောစိတ်ကို လွတ်ကာ ဆင်ဝင်ဘက်ဆီသို့ အနိန်ဖြင့်ကွေ့လိုက်သည့်
ခဏ ဂုန်းခနဲ ဆင်ဝင်ကိုပွတ်ကာ ဝင်တိုက်မိသွားခဲ့သည်။

ကားတိုက်မိသည့်ဘက်က မီးခွက်များကွဲသွားသည်မှလွဲ၍
ဘာမှကြီးကြီးမားမား မထိခိုက်မိ။ သူ့အသိစိတ်မှာ ဖေဖေနှင့်မေမေ
ထွက်လာသည်ကိုရော၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ ခေတ်မော် သူ့ကိုတွဲကာ အိပ်ရာ
ထဲ ပို့ခဲ့သည်ကိုရော ကောင်းစွာမှတ်မိသည်။

ပြဿနာတော့ တက်ပြီဆိုတာကိုလည်း သူ ကောင်းကောင်း
သိသည်။ သို့သော် သိသည်က တခြား၊ မူးသည်က တခြား။

ပြည်သူ့အဖွဲ့

ရီဝေကာမူးရင်း အကြည့်တွေဝေဝါးနေသည့်ကြားမှ ခါး
ထောက်ကာကြည့်နေသော ဖေဖေကိုရော၊ ဖေဖေနောက်မှာ ပူပန်စွာ
ကြည့်နေသော မေမေကိုပါ မြင်နေရသည်။

“သား စောင့်အိပ်လိုက်ပါမယ် . . . ဖေဖေတို့ အခန်းကို
ပြန်နားလိုက်ပေါ့ . . .”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ခေတ်မော်၏အသံကိုလည်းကြားနေရသည်။
ထို့နောက် သူ့ ရီဝေစွာမူးရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အိပ်မပျော်ခင်မှာ အရက်ကိုမသောက်တော့ဖို့ သူ့ကိုယ်သူ
ပြောနေဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာပင် သူ မူးနေခဲ့သော ထိုညက
အိပ်မက်တို့ကောင်းမနေခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

ကောင်းစွာနိုးထသော မနက်ခင်းဟုတော့ မဆိုနိုင်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ခေါင်းတွေ ကိုက်ခဲ့နေသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ‘သောက်ဦးဟ အရက်’ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အပြစ်တင်ရင်း အိပ်ရာမှထဖြစ်သည်။

ခုတင်ဘေးရှိ ဆက်တီပေါ်မှာ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏စောင်ကို
တွေ့ရသည်မို့ ညက သူ့ကိုစောင့်အိပ်ခဲ့သော ‘ကိုခေတ်မော်’ ကို
အားနာသွားရသည်။ သူ့ခမျာ ဆေးကျောင်းသားမို့ အိပ်ချိန်၊ စ’ ချိန်
ဆင်းရဲရသည့်ကြားထဲ ညီဖြစ်သူအတွက် အလုပ်ပိုနေရသည်။

နည်းနည်းလေးမှ ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့အရက်ဟု တွေးကာ
ကိုက်နေသောခေါင်းကို ဟိုနှိပ်၊ သည်နှိပ်ရင်း မျက်နှာသစ်ဖြစ်သည်။

ပြီး . . .

သံပုရာရည်သောက်လျှင် အကိုက်အခဲပြေပျောက်လိမ့်မည်
ဟုတွေးရင်း မီးဖိုခန်းဘက်သို့အကူးမှာ . . .

“ခေတ်ကျော် . . . ဒီကို လာဦး . . .”

ဟူသော ဖေဖေအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ညှော်ခန်းမှာထိုင်နေသောဖေဖေကို မရဲတရဲလှမ်းကြည့်ရင်း
အတောခံရတော့မည်ဆိုသည့်အသိနှင့်ပင် တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ဖြင့်
နီးဝန်းရာ ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ဖြစ်သည်။

“လောကကြီးမှာ အရက်သောက်တဲ့လူ အမျိုးမျိုးရှိတယ် . .
တစ်ခါက အရက်ကိုဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူမှုရေးအရ လုပ်ငန်း
ထိခွ်အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်းနှီးမှုအရ အနည်းအကျဉ်းအဆင့်ရှိရှိ
သောက်တဲ့လူ . . . နောက်တစ်မျိုးက မူးအောင်ရူးအောင် လူမှန်း
သေး သူမှန်းမသိ ခွေးသောက်သောက်တဲ့လူ . . အေး . . . မင်းက
အတိတ်တစ်မျိုးထဲမှာ ပါတယ် . . . ”

“ဒါဖြင့် ခွေးသောက်သောက်တဲ့လူပေါ့ . . . ”

ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ တွေးမိသည်။

“တစ်ခါတလေ သောက်မိတာပဲ ဖေဖေရာ . . သားကို
ဒီလောက်ထိပြောနေစရာ မလိုပါဘူး . . . ”

“ဟ . . . ပြောရမယ်ကွ . . . ခေတ်ကျော်ရ . . . ဒီတစ်ခါ
သောက်တံတည်းက မပြောမဆို မဆုံးမဘဲထားရင် နောက်တစ်
ခေါက်ဖြစ်လာမှာပေါ့ . . . ”

အစ်ကိုဖြစ်သူကို ‘သားကြီး၊ သူ့ကိုတော့ ‘သားငယ်’ ဟု
နှစ်ယောက်တည်းရှိသောသားများကို ချိုသာစွာခေါ်လေ့ရှိသော
ဖေဖေက သူ့ကို ‘ခေတ်ကျော်’ ဟု ခပ်ထန်ထန်ခေါ်သည်မို့ သူ့စိတ်ထဲ
မှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ကာသွားသည်။

“နောက်တစ်ခေါက်ဖြစ်ရင် ကြိုက်သလိုပြော ဖေဖေရာ . .
အများသောရှေ့နေ၊ မသေသောဆေးသမားတဲ . . . သားလည်း ဒီ
တစ်ခါပဲ မှားဖူးသေးတာပါ . . . နောက်မဖြစ်စေရဘူး . . စိတ်ချ”

ပြောပြီး သူ မီးဖိုခန်းဘက် အသာလစ်ထွက်လာခဲ့ဖြစ်သည်။
မမြင်လို့မပြောတော့ရင်လည်း အေးတာပဲဟု။ တကယ်လည်း သူ

ပြည့်ပန်းချီ

နောင်တရနေပြီးသားဖြစ်သည်။ ကားက ဝယ်ထားသည်ပင် တစ်လ
ပြည့်သေးသော အသစ်ကြီးဆိုတော့ ဖေဖေ ဒေါကန်လည်း ကန်
လောက်သည်။

မမြင်လျှင် မပြောတော့လောက်ဟု ထင်ထားသော သူ
အတွေးက မှားကာသွားသည်။ ဖေဖေက မီးဖိုခန်းထဲသို့ ခါးထောက်
ပြီး ရောက်တာလာသည်။

“ဘာလဲကွ မင်းက . . . မိဘက ဆိုဆုံးမနေတာကို ဂရုမ
စိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ထထွက်သွားရသလား . . .”

“ဖေဖေလည်းဗျာ . . . စောစောစီးစီး ကွိုင်နေပြန်ပြီ”

“ဟ . . . တွိုင်လို့ရမလားကွ . . . ကားက မီးခွက်တွေ
တွဲတုန်ပြီ . . . အဲဒီကားက ငါးပြား၊ ဆယ်ပြားနဲ့ဝယ်ထားတဲ့ကား
ထုတ်ဘူး . . . ဒီရပ်တွက်ထဲမှာ ဒီကားမျိုး နှစ်စီးရှိတာမဟုတ်ဘူး
. . . ဆင်ဝင်လည်း ပတ်တီးပြန်ကိုင်ရတော့မယ် . . . သွားလည်း
ကြည့်ဦး . . .”

“ဖေဖေ လိုက်ကောနေတာနဲ့ ခေါင်းတွေကိုက်လာပြီဗျာ”

ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း လက်တစ်ဖက်မှကိုင်ထားသော သံပုရာ
ရည်ဖျော်မည့်ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ဝှပ်ခနဲ မသိစိတ်ဖြင့် ဆောင့်ချ
မိသည်။

“ဟ . . . ဘာလဲကွ . . . ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့ . . .
အပြစ်လည်း လုပ်ထားသေးတယ် . . . အပြောအဆိုကျတော့လည်း
မခံနိုင်ဘူးပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . . မင်း ငါ့ဗာကျားမဟုတ်ဘူးလား
. . . ယောက်ျားဆိုတာ အမှားကိုအမှားမှန်းလက်ခံနိုင်ရတယ်ကွ
. . . နောက်အပြောအဆိုမခံချင်ရင် ငါ့ကားတွေ တစ်စီးမှယူမစီး
နဲ့ . . .”

“မစီးဘူးဗျာ . . .”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ခေါင်းကိုက်ကိုက်ဖြင့် သူ ခပ်တိုးတိုးပြန်ရွတ်ဖြစ်သည်။
ဖေဖေ မကြားလောက်ဟုထင်ပြီး သူ ရေရွတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ပြန်
အော်ကာ ခံပြောခြင်းတော့မဟုတ်။ သူ အဲဒီလောက်ထိ မရိုင်း။ သို့
သော် ဖေဖေက နားပါးသူမို့ ကြားဖြစ်အောင်ကြားကာသွားသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ပြန်ရွတ်တယ်ပေါ့လေ . . . ကိက္ခာ . . . ပြန်
ပြောဦး . . . ”

“ခွပ် . . . ”

“ကိုကျော်မော် ”

ခွပ်ခနဲ အသံနဲ့အတူ သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ ပူခနဲ နာ
ကျင်သွားရသည်။ မေမေက ကိုကျော်မော်ဟု ဆိုရင်း ဖေဖေကို ဆွဲ
ထားသည်။ ကိုခေတ်မော်က . . .

“ဖေဖေ . . . လာပါဗျာ . . . သား ကြည့်ပြောလိုက်ပါမယ်”

ဟု ဆိုရင်း ဖေဖေကို ဧည့်ခန်းဘက် ဆွဲခေါ်ကာသွားသည်။

သူ ဖေဖေ၏ အရိုက်အနှက်၊ အထိုးအကြိတ်ကို တစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှမခံဖူးသူမို့ ရှက်လည်းရှက်၊ စိတ်အားလည်းငယ်၊ နာလည်း
နာကျင်သဖြင့် ချာခနဲ အိမ်တံခါးဆီ ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။

“သား . . . ဘယ်သွားမလို့လဲ သားငယ် . . . ”

“ညီလေး . . . ကိုခေတ် . . . ဟကောင် . . . ”

“သွားပါစေ . . . သွားချင်တဲ့နေရာ သွား ခေတ်ကျော် . . .

ငါ့စကားမှနားမထောင်ချင်ရင် ငါ့အိမ်မှာနေဖို့ ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစား
နဲ့ . . . ”

ထူထူပူပူဖြင့် အိမ်ထဲမှထွက်လာရင်း အံ့ကိုကြိတ်ထားဖြစ်
သည်။ ကားမီးခွက်လေးကွဲပုံဖြင့် လူကိုထိုးရလားဟု သူ့အတွေးမှာ
တလွဲတွေးသည်။ တကယ်တော့ ဖေဖေထိုးခြင်းက ကားမီးခွက်ကိစ္စ
ကြောင့်မဟုတ်မှန်းလည်း သိတော့သိသည်။

ပြည့်ပျော်မှုအတွက်

သို့သော် အမှန်တရားထက် အရှက်တရားနှင့်ထူပူခြင်း။
သာယာမှုကို တစ်ခါမှ လက်ဖျားနှင့်ပင် နာကျင်အောင်မထိခဲ့ပါဘဲ
ထိုးရက်လေခြင်းဟူသော ဝမ်းနည်းစိတ် စသည်တို့က စိုးမိုးနေသည်
မို့ တလွဲမာနဖြင့် သူ ဖေဖေကို အားမလိုအားမရဖြစ်ခြင်းသာဖြစ်
သည်။

မသိစိတ်မှာတော့ ဝန်မခံဖြစ်သော်လည်း သူ မှားမှန်း သူ
တို့ယ်သူ သိသည်။ သို့သော် အိမ်ကိုပြန်ဖို့ သူ ရှက်သည်။
ထို့ကြောင့် . . .

အိမ်ကိုပြန်ရန်ရှက်သောကြောင့် မေမေ၏ညီမ၊ သူ၏အဒေါ်
အိမ်မှာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့် သောင်တင်နေသည်။ အဒေါ်က မေမေ
ဆီဖုန်းဆက်နေသည်ကိုလည်း သူ သိသည်။

မေမေနှင့်ဖေဖေ သူ့ကိုလာခေါ် လိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချတွက်
ထားမိသည်။ နောက်ဆုံး ဖေဖေတို့လာမခေါ်လျှင်တောင် အစ်ကိုဖြစ်
သူ လာခေါ်လိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ထားခဲ့သည်။

သို့သော် . . .

ဖေဖေ၏တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကြောင့် လာခေါ်ဖို့နေနေသာ
သာ ဖုန်းပင်မဆက်ရဟူသောသတင်းကိုကြားရသောအခါ သူ ရှက်
စိတ်၊ မခံချင်စိတ်တို့ဖြင့် ထူပူသွားရသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ သရက်ခြံ၊ လိမ္မော်ခြံများရှိ
ရာ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို သူ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ထွက်ရန်စီစဉ်
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘော်ဒါတွေအားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အဝေးပြေးကားပေါ်
 တက်ထိုင်၍ မကြာမီမှာပင် ကားကစ၍ထွက်သည်။ လေယာဉ်လက်
 မှတ်စီစဉ်ပေးမည်ဆိုသော အဒေါ်ဖြစ်သူ၏စကားကို ငြင်းဆန်ပြီး
 တမင်အဝေးပြေးကားဖြင့် ရန်ကုန်-တောင်ကြီးကားလက်မှတ်ကိုဖြတ်
 ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှဉ်းဆဲသည့်အနေဖြင့် တစ်နည်းဆိုရသော်
 ဒုက္ခကို 'လာထား' ဆိုသည့် မခံချင်စိတ်ဖြင့် တမင်ထွက်လာခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်သည်။

ကားက တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်နှင့်ဝေးကာ
 ဝေးကာလာသည်။ မေမေ့ကို သတိရသလိုလို။ ဖေဖေ့ကိုပဲ တောင်း
 ပန်ချင်သလိုလိုဖြင့် ခံစားမှုမျိုးစုံက ရင်ထဲသို့မွေ့နှောက်ကာနေသည်
 မို့ သက်ပြင်းကိုသာ ဟင်းခနဲချဖြစ်သည်။

မြေပြန့်မှတောင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းတက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အအေးဓာတ်က ပိုပိုလာသည်။ ဤဒေသမှ January လ၏အအေးက ရန်ကုန်ဆောင်းနှင့် ဘာမှမဆိုင်။

ကလောမှအောင်ပန်းကိုအကူးမှာ ချမ်းစိမ့်မှုတို့ကြောင့် သူ မေးရိုက်ချင်လာသည်။ ကားပေါ်မှလူများကိုကြည့်မိတော့ အားလုံး တ အနွေးထည်ကိုယ်စီ။ အချို့က စောင်ခြုံငယ်ကဲ့သို့စီဖြင့် နှပ်နေ ကြသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ခပ်ပါးပါးအနွေးထည်ဖြင့် ခိုက်ခိုက် တုန်နေသည်မို့ Aircon ကောင်းလွန်းသောကားကိုပဲ အပြစ်တင်ရ မလား။ အနွေးထည်ခပ်ထူထူ ယူမလာမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်ရမလား မသိတော့။

အောင်ပန်းမြို့ကားရပ်နားရာစားသောက်ဆိုင်ကို ရောက် တော့ ကျောပိုးအိတ်ဆွဲကာ ကားပေါ်မှဆင်းဖြစ်သည်။

အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို လိုက်ကြည့်မိတော့ ဒေါ်လေးပြော သော ကားနံပါတ်နှင့် ဗင်ကားကိုတွေ့ရသည်။

ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်ရင်း ထိုကားဆီခပ်သုတ်လုတ် လှမ်း

ပြည့်စုံမှု

ဖြစ်သည်။ ကားပြင်ပရိုလေထုနှင့်တွေ့တော့မှ အအေးဓာတ်က နှစ်ဆ
ပိုလာသလား အောက်မေ့ရသည်။ ရေခဲပုံးထဲမှာ ရေခဲများနှင့်ရော
နှောခံထားရသလို ခြေဖျားလက်ဖျားများပင် ထုံကျဉ်အေးစက်ကာ
လာသည်။

ဒေါ်လေးပြောထားခဲ့သော ကားနံပါတ်ဖြင့်ရပ်နေသော ဗင်
ကားဆီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ပြီး ကားထဲမှာစောင်ခြုံရင်းနှပ်နေ
သော ကားဆရာကို ကားတံခါးထုကာ နှိုးဖြစ်သည်။

စောင်ကိုခေါင်းမြီးခြုံကာအိပ်နေသော ကားဆရာက ခေါင်း
မှစောင်ကိုဖယ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ဟင် . . .”

သူ ထင်ထားသလို ကားဆရာက ယောက်ျားတစ်ယောက်
မဟုတ်။ သူ့ထက်အသက်အနည်းငယ် ငယ်ပုံရသော ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်ကာနေသည်။ ၎င်းကောင်မလေးက အိပ်ချင်မူးတူး
ဖြစ်နေသော မျက်လုံးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ အလုံပိတ်ထားသည့် ကား
မှန်ကိုချ၏။ ပြီး . . .

“ကိုခေတ်ကျော်လား . . .”

ဝဲတဲတဲဖြစ်နေသော ဒေသခံလေသံဖြင့် သူ့ကိုမေးလားသည်
မို့ သူ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ငြိတ်ပြဖြစ်သည်။

“လာလေ . . . တက် . . .”

မေးလွှဲပြရင်း ‘တက်’ ဟုဆိုလာသော ကောင်မလေးက သူ
ဘေးမှတံခါးကို လှမ်းဖွင့်ပေးသည်။

ကားပေါ် ခပ်သွက်သွက်တက်ပြီး ကားတံခါးကို မြန်မြန်ပိတ်
ဖြစ်သည်။ လေထုတို့က အေးစိမ့်နေသည်မို့ ကားထဲသို့ လေထုရောက်
လာမှာကို သူ ကြောက်နေမိသည်။

“ရှင် Breakfast စားဦးမလား . . .”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ကောင်မလေးက သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ကားနောက်ခန်းကို စောစောက သူမခြုံထားသော စောင်ကိုလှမ်းပစ်ရင်းမေးသည်။

သူ့လက်မှနာရီကို ပင့်ကြည့်တော့ သုံးနာရီအတိ။ သူ့ ဝိုက်အော့ပါ။ ထို့ကြောင့် 'မစားတော့ဘူး' ဟု ပြန်၍ဆိုဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးက ခေါင်းနှစ်ချက်ခန့်ညိတ်ရင်း ကားကို စက်နှိုးသည်။ ဒေါ်လေး၏ စိုက်ပျိုးရေးခြံက ပင်းတယမှာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်ပန်းမှပင်းတယကို သွားရမည်ဖြစ်သည်။ သူ စီးလာသော လိုင်းကားကတော့ အောင်ပန်းမှတောင်ကြီးကို ခရီးဆက်မည် ဖြစ်သည်။

အောင်ပန်းမှပင်းတယသို့ လိုင်းကားများက မနက်အစောကြီးမို့ မရှိသေး။ နံနက် ဆယ်နာရီခန့်မှ စဆွဲသည်ဟု ဒေါ်လေးက ပြောပြထား၍ သူ သိထား၏။ အကယ်၍ နံနက်ဆယ်နာရီလိုင်းကားတို့ စောင့်မစီးနိုင်လျှင် Taxi ငှား၍ ပင်းတယကို ခရီးဆက်နိုင်သည်။

သို့သော် Taxi စရိတ်က တောင်ကြီး-ရန်ကုန် ကားခ၏ သုံးဆရှိသည်။ ဆိုပါစို့ . . . တောင်ကြီး-ရန်ကုန်ကားခက တစ်သောင်းဆိုလျှင် အောင်ပန်းမှပင်းတယသို့ ခရီးဆက်ရန် Taxi ခက သုံးသောင်း။ အကယ်၍ တစ်ယောက်တည်းငှားရသည် မဟုတ်ဘဲ ခရီးစဉ်ထူထူများနှင့်စုငှားလျှင်တော့ Taxi ခကို အချိုးကျပေး၍ ရသည်။

ကား Taxi မငှားချင်လျှင်လည်း ဆိုင်ကယ် Taxi ရှိသည်။ သို့သော် လေတဟူးဟူးတိုးနေမည့်ဆိုင်ကယ်ကိုသာ ဤကဲ့သို့ အေးစိမ့်သောအချိန်မှာ သူလို မြေပြန့်သားစီးမိပါက လေဖြတ်ကာသွားနိုင်သည်။

“ကျွန်တော် အရမ်းအေးလို့ ဒီက အစ်မရဲ့စောင်ကို ခကလှူခြံလို့ရမလား . . .”

သူ့ထက်ငယ်ရွယ်ပုံရသော်လည်း မရင်းနှီးသေးသူ့ဖို့ တမင်

ပြည့်ဝိပျောက်

ပင် ကျွန်တော်ဟု သူ့ကိုယ်သူ သုံးဖြစ်သည်။

“ရပါတယ် . . . ယူခြုံလေ . . .”

ကောင်မလေး၏လေသံက ပျော့ပျောင်းသည်လည်း မဟုတ်။
မာထန်နေသည်လည်း မဟုတ်။ ဒေသသံခပ်ဝဲဝဲမို့ နားထဲမှာ တစ်မျိုး
ချစ်စရာကောင်းလို့နေသည်။

အကွေ့အကောက်များသော တောင်တက်တောင်ဆင်း
လမ်းတို့ကို ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် မောင်းနေသော သူမကိုကြည့်ရင်း
ဖေဖေကားကို ပြန်၍ သွားပြီးသတိရမိသည်။

စောင်ကိုယူကာခြုံထားတော့မှ နည်းနည်းနွေးလာသည်။

“တော်တော်အေးတယ်နော် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ဇီးခိုးဒီဂရိစင်တီဂရိတ်လေ . . .”

ကောင်မလေး၏ အဖြေကြောင့် သူ ဘုရားတမိသည်။

“ဒါဖြင့် ရေခဲမှတ်ပေါ့ . . .”

ဟု စိတ်ထဲမှာ တွေးမိသည်။

မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာထားသောအခါ သူ မှေးခနဲအိပ်ပျော်

တာသွားသည်။

ဖျတ်ခနဲသူနိုးလာတော့ ကားကမောင်းနှင်နေဆဲ။ ပင်းတယ
မှလာပြီး သူမတစ်ယောက်တည်း လာကြိုရဲသော ကားမောင်းနေ
သည့်ကောင်မလေး၏သတ္တိကို သူ တော်တော်လေး လေးစားသွားရ
သည်။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ . . . ”

ကားမောင်းနေသော သူမဘက်လှည့်ကာ သူမေးဖြစ်သည်။

“ဝင့်ဟန်နီမော်ပါ . . . ”

“အားပါးပါး နာမည်က လုံးဝလန်းတယ်ဗျာ . . . ”

ရုတ်တရက် ချီးမွမ်းဖြစ်သော သူမကားကြောင့် ကောင်မ
လေးက ရှက်ပြီးမသိမသာပြီးသည်။

“မနက်အစောကြီးကတည်းက ပင်းတယကနေ ထွက်လာ
တာလား . . . ”

“အင်း . . . တစ်နာရီခွဲကတည်းက ပင်းတယကထွက်လာ
တာ . . . နှစ်နာရီခွဲ အောင်ပန်းကို ရောက်နေပြီ . . . ”
ကောင်မလေးက လေသံဝဲဝဲဖြင့် ဆိုသည်။

ပြည့်လို့ပျက်စိတ်

“တစ်ယောက်တည်း မနက်အစောကြီးထမောင်းလာရတာ
ကြောက်ဘူးလား . . .”

သူ့အမေးကို ကောင်မလေးက ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ . . .”

အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်ပင် သူ မေးဖြစ်သည်။

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း လာတာလို့ ထင်နေလား . . .
ကားနောက်ခန်းမှာ ကျွန်မအစ်ကိုပါတယ် . . . ရှင် စောစောက
စောင်ယူတော့ သတိမထားမိဘူးလား . . .”

သူမ၏ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသောစကားကြောင့် သူ
သမင်လည်ပြန် ပြန်ကြည့်ဖြစ်သည်။

သေသေချာချာကြည့်တော့မှ ကားနောက်ခန်းမှာ သူနှင့်
ရွယ်တူခန့်ရှိသည့် လူငယ်တစ်ယောက်အိပ်နေသည်ကို မှုန်ဝါးဝါး
အလင်းရောင်ကြားမှာ တွေ့ရသည်။

ပင်းတယမြို့အဝင်ဆိုင်းဘုတ်ကို ကားမီးရောင်ဖြင့် သူတွေ့
လိုက်ရသည်။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အမြင့် (၃၈၈၀) ပေသုံးထောင့်
ရှစ်ရာရှစ်ဆယ်ဆိုသော စာလုံးနှင့်အတူ ကနုတ်ပန်းများကို ဆိုင်း
ဘုတ်မှာ တွေ့နေရသည်။ အခြားမြို့များလို ‘လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါ၏’
တွေ ဘာတွေ ရေးမထား။

မြို့အဝင်ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့ရပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်မှာ ခြံ
ဝင်းကြီးတစ်ခြံထဲသို့ သူမက မောင်းဝင်ပြီး ဘန်ဂလိုတစ်လုံး၏ရှေ့
မှာ ကားကိုရပ်သည်။

ပြီး ကားနောက်ခန်းမှ သူ့အစ်ကိုကို . . .

“ရောက်ပြီ . . . ထတော့ . . .”

ဟု လှုပ်နှိုးသည်။ ထိုအခါမှ သူ့အစ်ကိုက အိပ်ချင်မှူးသူးဖြင့်

“အောင်ပန်းရောက်ပြီလား . . .”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ဟု ထထိုင်ရင်း မေးသည်။

“ဘယ်ကလာ ပင်းတယအိမ်ကို ပြန်ရောက်ပြီ ...”

“ဩ ... ဟုတ်လား ...”

“ဩ” ဟု အံ့အားသင့်စွာဆိုရင်း သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ အား
နာပြီး ပြုံးရင်းခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီး ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ...

“အိပ်ကောင်းကောင်းနဲ့အိပ်လိုက်တာ ... လုံးဝကိုမနိုးဘူး”

ဟု ဆိုသည်။

ထို့နောက် ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်းဆင်းပြီး သူ့အိတ်ကို
တူးဆွပေးသည်။ ပြီး ‘လာ’ ဟုဆိုကာ ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး အိမ်ထဲကို
ဝင်သည်။

အိမ်ဝင်ဝင်ချင်း ညာဘက်မှအခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး
တစ်လက်စတည်း အခန်းထဲမှမီးကိုဖွင့်သည်။

“တစ်ရေးတမောအိပ်ပြီး အနားယူလိုက်ဦးပေါ့နော့ ...”

ဒေသသံခပ်ဝဲဝဲဖြင့်ဆိုပြီး သူ့အိတ်ကိုခုတ်င်ခြေရင်းရှိ ခုံမှာ
ထင်သည်။

“နိုးလာတော့မှ ဇံတွ့မယ်နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သူမကပြောပြီး အခန်းတံခါးကိုပိတ်ကာသွားသည်။ ခုတင်
ပေါ်မှစောင်အထူကြီးကိုကြည့်ပြီး အေးချမ်းမှုတို့ကို ပြန်ခံစားလာရ
သည်မို့ ကမန်းကတန်းပင် ခုတင်ပေါ်တက်ပြီး စောင်ကိုဆွဲခြုံဖြစ်
သည်။

စောင်အထူကြီးကိုခြုံထားရသော်လည်း တော်တော်နှင့် မ
နွေး။ ကြာတော့မှ နွေးတေးတေးဖြစ်လာပြီး သူ မှေးခနဲအိပ်ပျော်
သွားသည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိသည်မို့ နိုးနိုး
ချင်း လက်မှနာရီကိုကြည့်ဖြစ်သည်။

ရှစ်နာရီခွဲ။

ရန်ကုန်မှာတော့ ရှစ်နာရီခွဲဆိုသောအချိန်သည် ပူနွေးစပြု
နေသောအချိန်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပင်းတယမှာတော့ အေးစိမ့်ကာနေဆဲ။

ခုတင်ခေါင်းရင်းမှ ပြတင်းလိုက်ကာကိုဖယ်ရင်း ပြတင်း
ပေါက်ကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ ချယ်ရီတွေ လန်းဆန်းစွာ ပင်လုံးပြည့်
ပွင့်ဖူးနေသောမြင်ကွင်းကို တွေ့ရသည်။

ယင်းခေါင်းရင်းရှိ ချယ်ရီပင်ပေါ်တွင် အမျိုးအမည်ကို
အတိအကျ သူ မသိသော ငှက်ကလေးများက တကျိကျိဖြင့်အော်
မြည်နေကြသည်။ တိုက်ခတ်လာသော လေနှုအေးက လတ်ဆတ်
အေးမြကာနေသည်။ အိပ်ခန်းမှာ ရေချိုးခန်းနှင့်အိမ်သာတွဲလျက်ရှိ
သည်မို့ ရေချိုးဦးမှဟုတွေးရင်း သူ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ခဲ့ဖြစ်သည်။

မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပြီး ရေချိုးရန် ရေပူ Tap၊ ရေအေး
Tap ပါ သူ ဖွင့်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

“အောင်မလေးဗျ . . .

သူ့ ထုခွန်မိသည်အထိ အေးစိမ့်သွားသည်။ ရေအေး Tap ထို့ပိတ်ကာ ရေပူ Tap ကိုသာဖွင့်သော်လည်း ရေပူလုံးဝမလာ။ အေးစိမ့်သော ရာသီဥတုကြောင့် အေးနေရသည့်ကြားထဲ ရေခဲရေကုမ္ပဏီအေးစက်နေသော ရေ၏အထိအတွေ့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် သူမေးခိုက်သည်အထိ အေးသွားရသည်။ ကြည့်ရတာ ရေပူအိုးပျက်နေသည်ထင်၏။ ရေအေးကိုချိုးရသည့်ခံစားရမှုက ရေစိုရွဲကာ အေးချမ်းနေသော သင်္ကြန်မှာရေခဲရေဖြင့် ထပ်၍ အလောင်းအပက်ခံရသလိုမျိုး။

ဆပ်ပြာကိုအမြန်တိုက်၊ အမြန်ချိုးပြီး တဘက်ပတ်ကာ ရေခွံခန်းထဲမှ မြန်မြန်ထွက်ဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားမြန်မြန်ဝတ်ကာ ရှိစုမဲ့စု မနေ့ကဝတ်လာခဲ့သော အနွေးထည်ဟောင်းကိုပင် ပြန်ဝတ်ဖြစ်သည်။

ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် ခဏခဏရောက်ဖြစ်သော်လည်း နွေရာသီဘက် ရောက်ဖြစ်သည်ကများပြီး ဆောင်းရာသီမှာ သူ မရောက်နိုင် ထို့ကြောင့် သူ့မှာအနွေးထည်မပါ။ မပါဆို အိမ်မှဆင်းလာကတည်းက အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် ဆင်းလာခဲ့သည်မို့ ဒေါ်လေးဝယ်ပေးသော အဝတ်ဆယ်စုံခန့်သာပါသည်။

သို့သော် ထို အဝတ်ဆယ်စုံလုံးမှာ ရန်ကုန်မှာဝတ်သော ရန်ကုန်ရာသီဥတုနှင့် ကိုက်ညီသည့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအဝတ်များသာ။ အနွေးထည်နှင့်တူတာဆို၍ ဝတ်ထားသော ဤအင်္ကျီတစ်ထည်သာ ဝါသည်။

“နိုးပြီလား . . . ”

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အိမ်ပြင်သို့ထွက်ကာ သူ့ကိုမြင်မြင်ခွင်း မနက်တုန်းက အောင်ပန်းမှလာကြိုသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည်။

ပြည့်လို့ပျော်စရာ

“အင်း . . .”

ဟု သူ ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။

နှုတ်ဆက်ပုံက အရယ်အပြုံးမရှိ။ သို့သော် ခပ်တည်တည်
ကြီးလည်းမဟုတ်။ ဝတ်ကျေတန်းကျေလည်း မမည်။ တစ်မျိုးတော့
တစ်မျိုးပဲဟု သူ တွေးမိသည်။

“အခုနေ့ ဘာလုပ်ရမလဲ ရွန်း”

ခမောက်ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်က သူ့ရှေ့မှာ
ရပ်နေသော ကောင်မလေးကို မေးသည်။

၎င်းခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူက သူ့ထက်ရော၊ သူမ
ထက်ပါ ငယ်မည်ထင်သည်။ ထိုလူ၏နောက်မှာ အသက်ဆယ့်ရှစ်၊
ဆယ့်ကိုးခန့်ရှိမည့် ကောင်မလေးတွေက ရှစ်ယောက်လောက်ပါမည်။
သူ့ကို လူစိမ်းမို့ လှမ်း၍ ကွက်ကြည့်၊ ကွက်ကြည့်လုပ်သည်။

“ကောင်မလေးနာမည်က ရွန်းတဲ့လား . . .”

ဟု သူ့တွေးနေစဉ်မှာပင် ကောင်မလေးက . . .

“ဟိုဘက်က သရက်ပင်တွေမှာရှိတဲ့ သရက်ပွင့်တွေကို တစ်
ခင်းလုံး လိုက်ညှပ်ပစ်လိုက် . . .”

“အေး . . . အေး . . .”

ကောင်မလေး၏စကားအဆုံးမှာ ထိုအလုပ်သမားများ အား
လုံးက လှည့်ထွက်သွားရန် ပြင်သည်။

“နေဦး . . .”

သူ၏ ရုတ်တရက်အော်သံကြောင့် အလုပ်သမားများရော
ရွန်းဆိုသည့်ကောင်မလေးပါ သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သူက ရွန်း
ကို မျက်မှန်ကုတ်ကာကြည့်ရင်း . . .

“သရက်ပွင့်တွေ အကုန်ညှပ်ပစ် ဟုတ်လား . . . သရက်ပွင့်
တွေ ညှပ်ပစ်ရင် သရက်သီး ဘယ်သီးတော့မှာလဲ . . .”

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

“ဟုတ်တယ်လေ . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ . . .”

သူ့စကားကို ကောင်မလေးက ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။ ‘ဘာဖြစ်လဲ’ ဆိုသောစကားကြောင့် သူ တင်းသွားရသည်။ ကြည့်ဦး . . . သရက်သီး သီးချင်လို့ အပင်စိုက်ထားပြီးကာမှ အသီးဖြစ်ရန်ပွင့်လာသော အပွင့်တို့ကို တစ်ခင်းလုံးမှာရှိသော သရက်ပင်မှ အပွင့်တို့ကို ညှပ်ပစ်ရန်ခိုင်းသူကခိုင်းပြီး လိုက်နာမည့်သူကလည်း ‘အေး အေး’ ထု ဆိုကြသည်။ မေးတော့လည်း ‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’ ဟု ဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . အသီးလိုချင်လို့ အပင်စိုက်ထားတာလေ . . . အသီးရမယ့်အပွင့်ကို ညှပ်ပစ်မှတော့ ဘယ်လိုလုပ်အသီးသီးတော့မှာတုံး . . .”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အားလုံးက ဟာသပြက်လုံးတစ်ခုကြားရသလိုမျိုး တခွီးခွီးဖြင့်ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ရွန်းဆိုသော ကောင်မလေးက အရယ်ကိုရပ်ကာ ရုပ်ကိုတည်ရင်း မျက်နှာပိုးကိုသပ်လျက် . . .

“အဲဒီလို အသီးသီးမှာစိုးလို့ မသီးအောင် ညှပ်ခိုင်းတာလေ”

“ဘာ . . .”

မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးဖြင့် ‘ဘာ’ ဟုဆိုသော သူ့ကိုအားလုံးက ဝိုင်းကြည့်ကာ ရယ်ကြပြန်သည်။

“ဘာရယ်နေကြတာလဲ . . . မင်းတို့ ရူးနေကြလား . . . အသီးထိုချင်လို့ အပင်စိုက်တာမဟုတ်ဘူးလား . . . အခု အပင်က သီးခါနီးတော့မှ အပွင့်ကို ညှပ်ပစ်ရတယ်လို့ . . .”

“မရူးလို့ ညှပ်ပစ်ခိုင်းတာပေါ့ . . . ရှင်ကသာ ဗဟုသုတမရှိတဲ့လူမို့လို့ ဘုမသိ၊ ဘမသိနဲ့ လိုက်အော်နေတာ . . . ရှင်ကသာ အခု . . .”

ရွန်းဆိုသော ကောင်မလေး၏စကားကြောင့် အလုပ်သမားသောကျားလေးများရော၊ မိန်းကလေးများပါ ရယ်ကြပြန်သည်။

ပြည့်ဝမှု

“ညီမလေး . . . အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ . . . သေသေ
ဆာဆာရှင်းပြမှပေါ့ . . .”

ရုတ်တရက်ဆိုရင်း သူတို့ရှိရာလျှောက်လာသော လူတစ်
ယောက်ကြောင့် အားလုံးက မျက်နှာပိုးသပ်သွားကြသည်။

ထိုလူက နံနက်တုန်းက ကားနောက်ခန်းမှာ အိပ်၍ပါလာ
သော ရွန်း၏အစ်ကို။

“ကဲ . . . ကဲ . . . မင်းတို့က သွားကြတော့ . . . လာ . . .
ညီမလေးက ဒီကိုလာ . . . အစ်ကို ရှင်းပြမယ် . . .”

အလုပ်သမားများက သူ့ကို ပြုံးစိ ပြုံးစိကြည့်ရင်း ခြံထဲဆင်း
သွားကြသည်။ သူက ရွန်းဆိုသောကောင်မလေးကို တစ်ချက်လှမ်း
ကြည့်ပြီး ရွန်း၏အစ်ကိုထိုင်နေသော ဆက်တီခုံများရှိရာဆီ လှမ်းခဲ့
ဖြစ်သည်။

“အရင်ဆုံး မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် . . . ဒါက အစ်ကိုညီမ
လေး . . . ရွန်းဟန်နီမော်တဲ့ . . . အစ်ကိုနာမည်က ဝင်းဟိန်းမော်
. . . ဒီမှာက ကိုဟိန်းလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်က ခေတ်ကျော်ပါ . . .”

“ခေတ်ကျော်ဆိုတော့ ခေါ်ကျစ်ပေါ့ . . .”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် မကြားတ
ကြားဆိုသည်။ ကိုဟိန်းက . . .

“ရွန်း . . .”

ဟု ဆိုရင်း လှမ်းဟန်တော့မှ လျှောက်လေးတစ်လစ်ဖြင့်
မျက်နှာကိုမော့ကာ သူ့ ခဟုတ်သလို လုပ်၍နေသည်။

“အဲဒီမှာရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ . . . သွား . . . မနက်စာ
သွားပြင် . . .”

ကိုဟိန်းက ခပ်ငေါက်ငေါက်ဆိုတော့မှ သူမက နှုတ်ခမ်းကို

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

အနည်းငယ်မသိမသာစူရင်း အိမ်ထဲကိုဝင်ကာသွားသည်။
 ဘာရယ်မဟုတ်။ ကလေးဆန်သောသူမကို သူ ရယ်ချင်
 သွားရသည်။ အိမ်ထဲဝင်သွားသောသူမကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးမိနေ
 စဉ်မှာ 'အဟမ်း' ဟု ချောင်းဟန်သံပေးလာသော ကိုဟိန်းကြောင့်
 သူ နည်းနည်းတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားရသည်။
 ကိုဟိန်းက . . . 'ဒီလိုကွ' ဟု စကားကိုအစချီသည်။

“ဒီလိုကွ ညီလေးရ . . . သရက်ပင်က သရက်ပွင့်တွေကို ညှပ်ခိုင်းရတာက အကြောင်းရှိတယ် . . . ဒီစိန်တစ်လုံးသရက်ပင် တွေက တိုက်ရိုက်မျိုးစေ့ချစိုက်ထားတဲ့ အပင်တွေမဟုတ်ဘူး . . . ရင်ကွဲသရက်မျိုးပင်ကိုစိုက်ပြီးတော့ အဲဒီရင်ကွဲသရက်ပင်ရဲ့လုံးပတ် က ဒီလက်မအရွယ်လောက်ရောက်တော့မှ အဲဒီရင်ကွဲပင်ကိုဖြတ်ပြီး စိန်တစ်လုံးသရက်ပင်ရဲ့အကိုင်းနဲ့ဆက်ထားတာ . . . ”

ကိုဟိန်းက သရက်ခင်းဘက် မျက်နှာမူရင်းဆိုသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ကိုင်းဆက်ပြီးမှ စိုက်တာလဲ . . . ”

သူ ကိုဟိန်းကို မေးဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်ပေါ့ကွာ . . . အကြမ်းဖျင်းပြောရရင်တော့ စိန်တစ်လုံးသရက်စေ့ကို တိုက်ရိုက် ပျိုးထောင်ပြီးစိုက်ရင် ခုနစ်နှစ်လောက်မှ သရက်သီးကိုစရမယ် . . . ရင်ကွဲသရက်မျိုးပင်မှာ စိန်တစ်လုံးသရက်ပင်ရဲ့အကိုင်းကိုဆက်ပြီး စိုက်ရင် သုံးနှစ်သားမှာ သရက်ပွင့်စပွင့်ပြီ . . . ခုနစ်နှစ်စောင့်စရာမ လိုဘူး . . . ဒါပေမယ့် သုံးနှစ်သားသရက်ပင်ကို အသီးသီးခိုင်းရင်

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

အပင်က ကြီးထွားမှုအား လျော့သွားနိုင်တယ် . . . အသီးအောင်မို့
တလည်း မသေချာဘူး . . . အဲဒါကြောင့် အပင်ကိုကြီးထွားမှုနှုန်း
လျော့နည်းသွားအောင်လို့ သရက်ပွင့်တွေကိုညှပ်ပစ်တာ . . .”

ကိုဟိန်း၏စကားအဆုံးမှာ ‘ဪ’ ဟု သူ့ ဆိုဖြစ်သည်။

“နောက်နှစ်ကျတော့ အပွင့်ညှပ်စရာမလိုတော့ဘူး . . .
အသီးပေးသီးလို့ရပြီ . . . ဒါပေမယ့် အသီးတွေ သိပ်များများသီးပေး
လို့လည်း မရဘူး . . . အပင်အားကုန်သွားမှာစိုးလို့ အနည်းအကျဉ်း
ပေးသီးပြီးတော့ သီးကင်းတချို့ကို ခြွေပစ်ရတယ် . . . စိုက်ခင်းထဲ
မှာ သရက်ပင်ကများတယ် တကယ်လို့ စိန်တစ်လုံးတိုက်ရိုက်
နှိတ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ စိန်တစ်လုံးမျိုးပင်ရဲ့ဈေးက အရမ်းမြင့်
တယ် . . . ရင်ကွဲပင်စိုက်ပြီး စိန်တစ်လုံးကို ကိုင်းဆက်သလို ဈေးမချို့
ဘူး . . . ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင် ပျိုးထားတဲ့ ပျိုးပင်မဟုတ်ရင် စိန်တစ်လုံး
မေး မစစ်ကို မသိနိုင်ဘူး . . . ကိုင်းဆက်စိုက်ထားတာကျတော့ စိန်
တစ်လုံး သရက်ပင်ကကိုင်းကို ညှပ်ပြီးမှဆက်တာမို့ သေချာပေါက်
စိန်တစ်လုံးသရက်သီး သီးတယ်လေ . . . မှားစရာ၊ စိတ်မချနိုင်စရာ
အကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

သူ ဒုတိယမိ ‘ဪ’ ရပြန်သည်။

“ကိုင်းဆက်တာက သရက်မှမဟုတ်ဘူး . . . လိမ္မော်လည်း
ဒီလိုပဲ . . . လိမ္မော်ပင်ကို တိုက်ရိုက်စိုက်ရင် အပင်ကြီးထွားမှုနှုန်း
နည်းနည်းနည်းသလို အသီးသီးဖို့စောင့်ရတာလည်း ကြာတယ် . . .
ဒီတော့ ရှောက်သီးပင်ကိုစိုက်ပြီး လိမ္မော်ပင်ကိုင်းကို ဆက်ကြတယ်
. . . အဲဒီလို ကိုင်းဆက်ပင်တွေ အသီးအပွင့်စတဲ့နှစ်မှာ သရက်ပင်
လိုပဲ အသီးပေးမသီးဘူး . . . အဲဒီလို တစ်နှစ်အသီးပေး မသီးတဲ့
အတွက် အပင်ကကြီးထွားမှုနှုန်းမြန်တယ် . . .”

ကိုဟိန်း၏စကားကို သူ ခေါင်းညိတ်ဖြစ်ရင်း ‘ဒီလိုနဲ့’ ဟု

ပြည့်ဝိုးမှုအိမ်

တွေးမိသည်။

စောစောက သူ့ကိုပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်နေကြသော အလုပ်သမား
ငါးလေးများနှင့် သူ့ကိုအကြောင်ရိုက်သော သူမကို သူ ဘုမသိ၊ ဘမသိ
အော်ဖြစ်ခဲ့တာကို တွေးမိရင်း မျက်နှာပူသွားမိသည်။

“မနက်စာ ပြင်ပြီးပြီ . . .”

အိမ်ထဲမှ လှမ်းအော်လာသော သူမ၏ အသံအဆုံးမှာ
ကိုဟိန်းက . . .

“လာ . . . ညီလေး”

ဟု ခေါ်သည်မို့ သူ ထရပ်ကာ ကိုဟိန်းနောက်ကို လိုက်ခဲ့
ဖြစ်သည်။

ရှမ်းပြည်နယ်မှာမို့ နံနက်စာကို ရှမ်းခေါက်ဆွဲ (သို့မဟုတ်) ဆီးထူးနွေးဖြစ်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသည် ထမင်းကြော်သာ ဖြစ်သည်။

“နောက်ရက်တွေကျတော့မှ ဈေးထဲမှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတို့၊ ဆီးထူးနွေးတို့ လိုက်ကျွေးတော့မယ် . . .”

ကိုဟိန်းက သူ့စိတ်ကို သိနေသည့်အလား ဆိုလာသည်မို့ ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒါက ဂျူပဲပုပ်အစပ်ကြော်၊ ဒါက တို့ဟူးနှစ်ပြန်ကြော် . . . ဒါက လက်ဖက်ချဉ်စပ် . . . ဒါနဲ့ ငရုတ်သီးရော စားရဲ့လား . . .”

ကိုဟိန်းက စားပွဲပေါ်မှာဟင်းကြော်တို့ကို တစ်မျိုးစီရွတ်ပြ မေးသည်။

“သိပ်စပ်ရင်တော့ မစားနိုင်ဘူး အစ်ကို . . .”

“ဟုတ်လား . . . ဒါတွေက သိပ်တော့ မစပ်ပါဘူး . . .”

“...စား...”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကိုဟိန်းက သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းဘွေကို

ပြည့်ဖို့ပျော်စရာ

တော်ထည့်ပေးသည်။ သူမကို လှမ်းကြည့်တော့ သူမက သူ့ကိုရှိသည့်
 ဟုတ် မထင်သလိုမျိုး ထမင်းကြော်ကိုသာ မဲ၍ စားကာနေသည်။
 ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ နံနက်စာကို ပဲပြုတ်ထမင်းကြော်ဖြင့်
 စားလေ့ရှိသော ဖေဖေ့ကိုရော၊ ဖေဖေအကြိုက်ကို အမြဲစီမံပေးတတ်
 သော မေမေ့ကိုပါ သတိရမိသည်။

မေမေတို့လည်း သူ့ကိုသတိရနေမည်ထင်သည်။ ဖေဖေ မိ
 ချိန်လောက်မှန်းပြီး မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဦးမှဟု သူတွေးဖြစ်သည်။

“ညီမလေး . . . ဧည့်သည်ကို ခြံထဲလိုက်ပြလိုက်ဦး . . . ”
ထမင်းကြော် စားပြီးချိန်မှာ ကိုဟိန်းက အိမ်ထဲလှည့်ရင်း
ညီမကို ဆိုသည်။

“ကိုဟိန်း . . . လိုက်ပြလိုက်လေ . . . ”
ဟူသော သူမ၏အသံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်မို့ ဘာရယ်
နည်းနည်းတော့ နင်သွားရသည်။

“မြေဩဇာ သွားယူရဦးမယ် လာ . . . ညီမလေးက အားနေ
ဧည့်သည်ကို ခြံထဲမှာသေသေချာချာလိုက်ပြလိုက် . . . ”
ကိုဟိန်း၏ စကားအဆုံးမှာ သူမ၏ အသံထွက်မလာတော့။

“ကဲ . . . အေးဆေးနားလိုက်ဦး . . . သူ ပန်းကန်တွေဆေး
ညီမလေးကို ခြံထဲလိုက်ပြလိမ့်မယ် . . . အစ်ကိုက မြေဩဇာ
သွားယူစရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ် . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ”
ကိုဟိန်း၏စကားကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်သည်။ ကိုဟိန်းက
အိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားသော ထော်လာဂျီကိုမောင်းကာထွက်သွားသည်

ပြည့်ဝမှု

ကို သူ လိုက်ကြည့်နေဖြစ်သည်။

“လာလေ . . . ခြံထဲသွားရအောင် . . .”

ခဏအကြာမှာ သူမက သူ့ကိုလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ‘လာလေ’ ဟု ဆိုသည်။ အောင့်သက်သက်ဖြင့်ပင် သူ ထရပ်ဖြစ်သည်။

အိမ်က ကုန်းမြင့်မှာဆောက်ထားသည်မို့ မြေနိမ့်ပိုင်းမှာရှိ သော ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။

“ဒီဘက်ခြမ်းကတော့ ဒီခြံကို အန်တီလေးတို့ ဝယ်ကတည်း ကပါလာတဲ့ ထောပတ်သီးနဲ့မက်မန်းပင်တွေရှိတဲ့ အပိုင်းပေါ့ . . . တိုဘက်ကတော့ လိမ္မော်နဲ့သရက် . . . သူက စိုက်ထားတာ သုံးနှစ် ဝန်းကျင်ပဲရှိသေးတယ် . . . အဲဒီဘက်ကိုတော့ လိုက်မပြတော့ပါဘူး”

သူမ၏စကားကြောင့် . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

ဟု သူမေးဖြစ်သည်။

“ရှင် နှလုံးရောဂါရနေမှာစိုးလို့ . . .”

“ဘာကိစ္စ ငါက နှလုံးရောဂါရရမှာတုံး . . .”

သူမ၏ ပြုံးစိစိအဆိုကို သူပြန်မေးဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . အခုလောက်ဆို အလုပ်သမားတွေက သရက်ပွင့်နေတဲ့ကိုင်းတွေကို ညှပ်နေလောက်ပြီလေ . . . အဲဒါကို ကြည့်ပြီး ရှင် နှလုံးခုန်တွေ ဘာတွေ ရပ်သွားမှာစိုးလို့ . . . စောစော တုန်းကလို မျက်လုံးကြီးပြူးပြီးတော့လေ . . .”

“ဘယ်တုန်းက မျက်လုံးပြူးလို့လဲ . . . မပြူးမီပါလား . . .”

သူ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ငြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင်က တော်တော်သတိမကောင်းတဲ့လူပဲ . . . ရှင် အိမ်ထဲ က ထွက်လာခါစက ကျွန်မက အလုပ်သမားတွေကို သရက်ပွင့်ပွင့် နေတဲ့ကိုင်းတွေကို ညှပ်ခိုင်းတုန်းကလေ . . . ရှင်ပဲ မျက်လုံးပြူးကြီး

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

နဲ့ သရက်သီးလိုချင်လို့စိုက်တာ . . . ဘာညာနဲ့ ပြောခဲ့တာလေ . . .
မမှတ်မိတော့ဘူးလား . . . ”

သူမက ပြုံးစိစိနှင့်ပင် ခပ်သွက်သွက်ဆိုလာသည်မို့ သူ ရှက်
အမ်းအမ်းဖြင့် ‘အဟဲ . . . ’ ဟု ရှက်ရယ်ရယ်ဖြစ်သည်။ သူမကတော့
ရယ်ကျဲကျဲလုပ်သောသူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး ‘မုန်းစရာကြီး’
ဟု မကြားတကြား ရေရွတ်သည်။ ပြီး

“စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားနော် . . သရက်ပွင့်တွေညှပ်တဲ့နေရာ သွား
တော့မယ် . . . ရှုဆေးဘူးလေး ဘာလေး ဆောင်ချင်ဆောင်ခဲ့”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့် ဆိုသည်။

“ရှုဆေးဘူးနဲ့တော့ မရလောက်ဘူး . . . မင်းသောက်နေ
ကျ စိတ်ငြိမ်ဆေးယူခဲ့ပါလား . . . အဲဒါနဲ့မှ အဆင်ပြေမှာ . . . ”

“ဘာ . . . ”

“မင်းသောက်နေကျ စိတ်ငြိမ်ဆေးလေ . . . ”

“ကျွန်မက ဘာဆေးမှမလိုဘူး . . . ရှင်ပဲ စိတ်ငြိမ်ဆေး
သောက်ရမှာ ကိုဥစ္စာရူးရဲ့ . . . ”

ပြောပြီး ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်ဖြင့် သူမက ရှေ့မှ
သွားသည်။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ ဟက်ခနဲ သူ ရယ်ဖြစ်သည်။
သစ်ပင်တွေအကြောင်းသာမက ကောင်မလေးတစ်ယောက်အ
ကြောင်းကိုပါ သူ လေ့လာရတော့မည်ထင်သည်။ သရက်ပွင့်များကို
နှမြောကာ ဘုမသိ၊ ဘမသိဆိုဖြစ်သော သူ့စကားကြောင့် နေရင်း
ထိုင်ရင်းနှင့် သူမ၏အမြင်မှာ သူသည် ဥစ္စာရူးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်တာ
သွားသည်။

It is easier to make a hundred
watches agree than ten women.

Polish Proverb

~~မိန်းမ ဆယ်ယောက်၏ သဘောတူညီမှုရအောင်
လုပ်ခြင်းထက် ပိုမိုလွယ်ကူသည်က
နာရီအလုံးပေါင်းတစ်ရာ တိုက်ခြင်းဖြစ်၏။~~

လက်ထဲမှစာအုပ်ထဲရှိ စကားပုံကိုကြည့်ရင်း သူ ပြုံးဖြစ်
သည်။ နေ့လယ်ခင်းတုန်းက ခြံထဲဆင်းစဉ် သူမနှင့်သူ ငြင်းခုံနှစ်
ခဲသည်ကို ပြန်၍ အမှတ်ရသည်။
နေ့လယ်ခင်းတုန်းက

နေ့လယ်ခင်းမို့နေပူနေသော်လည်း ရှမ်းပြည်နယ်၏ဆောင်း
နေသည် ပူနွေးရုံသာရှိသည်။ ရန်ကုန်နေလို ပူပြင်းမှုမရှိ။

၂ သရက်ပင်များ၊ မက်မန်းပင်များနှင့်ထောပတ်ပင်များကို
ဝတ်ကြည့်ပြီး အပြန်မှာသူမက ဒညင်းပင်များကိုပြရင်း . . .

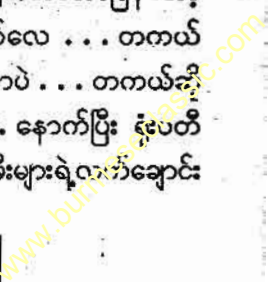
“ဒါ . . . ဒညင်းပင်လေ . . . ကျွန် ဒညင်းပင်ကိုမြင်ရင်
အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့အသုံးမကျပုံတချို့ကို ဒေါသထွက်တယ် . . .”

‘အဆန်းပါလား’ ဟု သူ့တွေးဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

သူ သူမကို လှည့်ကြည့်ရင်း မေးဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . ဒညင်းသီးကို Lady's Biscuit လို့
ခေါ်တယ်လေ . . . Lady's Biscuti ကို တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်တော့
အမျိုးသမီးများ၏ ဘိစကစ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်လေ . . . တကယ်
တော့ ဒညင်းသီးကို ယောက်ျားတွေလည်း စားတာပဲ . . . တကယ်ဆို
အဲဒီလိုကြီး နာမည်ပေးဖို့မကောင်းဘူးပေါ့ . . . နောက်ပြီး နူးပတ်
သီးကျတော့ Lady's Finger တဲ့ . . . အမျိုးသမီးများရဲ့လက်ချောင်း

ပြည့်ပန်း

ပေါ့ . . . ရုံးပတီသီးစားရင် အဲဒီနာမည်ကို သွားသတိရပြီး ဆက်
မစားချင်တော့ဘူး . . . သူများလက်ချောင်းတွေ ကိုက်စားနေရသလို
ကြီး ခံစားနေရလို့ . . . ”

သူမ၏ စကားအဆုံးမှာ သူ့ ရယ်ဖြစ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ . . . ”

“မင်း စဉ်းစားပုံက ကြောင်တောင်တောင် ရယ်စရာကြီးဖြစ်
နေတယ်လေ . . . အစွန်းရောက်နေတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထင်
မိဘူးလား . . . ”

“ဘာကိစ္စထင်ရမှာလဲ . . . သူတို့နာမည်ပေးပုံကမှ အသုံးမ
ကျတာ . . . ”

သူမက ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

“တိုယ့်သဘောထားနဲ့ မတိုက်ဆိုင်တာနဲ့ပဲ အသုံးမကျဘူးလို့
ပြောရင် တိုယ့်ရဲ့သဘောထားသေးသိမ်မှုကို ပြသလိုဖြစ်မသွားဘူး
လား . . . ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့သည်။

“ကြိုက်သလို ယူဆနိုင်တယ် . . . သဘောထားကြီးငယ်ဆို
တာ သူ့နေရာနဲ့သူရှိတယ် . . . ဒီဝေါဟာရတွေကိုပေးခဲ့တာ ယောက်ျား
တွေပဲ ဖြစ်မယ် . . . သူတို့နဲ့ပတ်သက်တာတွေကျတော့ လှတဲ့နာမည်
တွေချည်းပဲ . . . ဥပမာ ယောက်ျားတွေရဲ့လည်စေ့ကို Adam's
Apples တဲ့ . . . အာဒမ်ရဲ့ပန်းသီးပေါ့ . . . ဘုရားသခင်က မစားဖို့
ပညတ်ထားတာကို အာဒမ်က ခူးစားတော့ ပထမဆုံးကိုက်ပြီး မျှီချ
လိုက်တာ လည်ပင်းမှာခံပြီး နှင်သွားတာလေ . . . တကယ်ဆို တခြား
မလှမပနာမည်ပေးလို့ရဲ့သားနဲ့ . . . မပေးဘူး . . . သူတို့ယောက်ျား
တွေနဲ့ပတ်သက်တာကျတော့ လှတဲ့နာမည်မှပေးတယ် . . . ”

ကြောင်တောင်တောင် တွေးတတ်သော သူမကို သူ့ ရယ်ချင်

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

အားရသည်။ သူမကတော့ စကားကိုဆက်သည်။

“တကယ်တော့ ယောက်ျားတွေက ကောင်းကိုမကောင်းကြ
အာပါ . . . ဖာစ်ကိုယ်ကောင်းသမားတွေ . . . တကယ်ဆို အာဒမ်က
အဲဒီတုန်းက ပန်းသီးနှင့်ပြီးကိစ္စပြတ်သွားရမှာ . . . အဲဒါဆို ဧဝတစ်
ယောက်တည်း နားအေးပါးအေးပဲနေမှာ . . . အခုတော့ သူ ဆတ်
ဆော့တာနဲ့ လူတွေ ခေတ်အဆက်ဆက် အလုပ်ရှုပ်နေရတယ် . . . ”

ဆရာမကြီးအထာဖြင့်ဆိုသော သူမ၏စကားကြောင့် သူ
ထက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူမက ‘ဘာရယ်တာလဲ’ ဟု
ဆပ်ဆတ်ဆတ် မေးသည်။

“မင်းရဲ့တွေးထောင့်၊ ရှုထောင့်တွေကို သဘောကျလို့ပါ . . .
တော်တော်လေးကို ခွကျကျတွေးတတ်တာပဲ . . . ဒါနဲ့ယောက်ျားတွေ
ကောင်းဘူးလို့ ဘာဖြစ်လို့ ဝါးလုံးသိမ်းပြီး ပြောရတာတုံး . . .
တော့ ရည်းစားက ထားခဲ့လို့နဲ့တူတယ် . . . ”

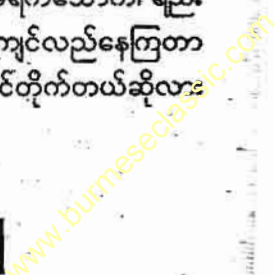
သူမ၏စကားကြောင့် သူမက . . .

“ဘယ်က ရည်းစားကထားခဲ့ရမှာတုံး . . . ရည်းစားကို
ထားတာ . . . ယောက်ျားတွေကို အထင်မကြီးလို့ . . . ”

ဟု ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

“အထင်ကြီးစရာကောင်းတဲ့ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မတွေ့
သေးတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့ . . . ”

“မတွေ့တာမဟုတ်ဘူး . . . တွေ့စရာအကြောင်းကို မရှိတာ
. . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယောက်ျားတွေကိုက ထက်ထက်မြက်မြက်
မရှိကြဘူး . . . ကွမ်းစား၊ ဆေးလိပ်သောက်၊ အရက်သောက်၊ ရည်း
စားထား၊ မိန်းမယူ . . . ဒီအကွက်တွေထဲမှာပဲ ကျင်လည်နေကြတာ
. . . တချို့ဆို အရက်မူးပြီး ဆင်ဝင်ကို ကားနဲ့ဝင်တိုက်တယ်ဆိုလား
. . . ဘာဆိုလား . . . ”

ပြည့်ဝိပျမ်း

“ဟိုက် . . .”

ဟု သူ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ သူ့ကိစ္စတွေကိုပါ သူမ သိနေပါလားဟု။

ကြည့်ရသည်မှာ ဒေါ်လေးဖုန်းဆက်၍ပြောထားဟန်တူ သည်။ လူကို ငယ်ကျီးငယ်နာတွေဖော်ကာ နှိပ်ကွပ်နေသည်။ အနာ ပေါ်တုတ်ကျသည်မို့ နည်းနည်းတော့ တင်းသွားမိသည်။ နည်းနည်း တော့ ပြန်နှိပ်ကွပ်မှဖြစ်မည်ဟု တွေးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“မင်းကိုကြည့်ရတာ . . . ဝါးလုံးရှည်နဲ့သိမ်းပြီး ရမ်းတတ်ပုံ ရတယ် . . . ယောက်ျားတိုင်းက မင်းထင်သလိုတွေချည်းမဟုတ်ဘူး . . . တော်တဲ့ထက်တဲ့လူတွေလည်း တစ်ပုံကြီးပဲ . . .”

ဟု ဆိုဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဟိုတုန်းကပေါ့လေ . . . ဟိုတုန်းကတော့ ထက်မြက်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတာပေါ့ . . . အခုတော့ မရှိသ လောက်ကို ရှားသွားပါပြီရှင် . . . တချို့များဆို အသုံးမကျလို့ အိမ် ပေါ်ကတောင် နှင်ချခံရတယ်ဆိုလား . . . ဘာဆိုလား . . .”

ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ဆိုပြီး ဆတ်ခနဲ သူမ ခပ်သုတ်သုတ် အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်မို့ သူ ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ရ။ အောင့်သက်သက်ဖြင့် သာ ကျန်ခဲ့ရသည်။

ဘာရယ်မဟုတ် စိတ်ထဲမှာတော့ ‘တွေ့ဦးမယ်’ ဟု တေး ထားဖြစ်သည်။

Women are saints in church,
angels in the street, devils in the kitchen,
and apes in bed.

English Proverb

မိန်းမများသည် ဝတ်ပြုကျောင်းတွင် သူတော်စင်များဖြစ်၏။

လမ်းပေါ်တွင် နတ်သမီးများ ဖြစ်ကြ၏။

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် မကောင်းဆိုးဝါးများ ဖြစ်ကြ၏။

အိပ်ရာထဲတွင်မူ လူဝံများဖြစ်ကြ၏။

ဖတ်လက်စစာအုပ်ထဲမှ စကားပုံကိုဖတ်ကြည့်ရင်း သူ ပြီး
မိသည်။ ယောက်ျားတွေကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အကောင်းမမြင်
သော သူမကို စရန်ကိုလည်း တစ်လက်စတည်း တွေးမိသည်။

အိမ်ထဲမှထွက်လိုက်တော့ ဆိုင်ကယ်ကိုခွကာ မြို့ထဲသွားရန်
ပြင်နေပုံရသော သူမကို အခန့်သင့်ပင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ . . .”

နာမည်မခေါ်ချင်သည်မို့ ‘ဟေ့’ ဟုသာ သူ ခေါ်ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ . . .”

သူမကလည်း သူ့ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင်ပြန်၍ ‘ဘာလဲ’ ဟု
ပြန်ပြောသည်။

“မြို့ထဲလား . . .”

“ဟုတ်တယ် . . .”

“ဟို . . . ဒီစာမျက်နှာလေး မိတ္တူဆွဲချင်လို့ ဆွဲလာဦး
မလား . . .”

စာအုပ်ကိုလှန်ကာ မဖတ်ဖတ်အောင် သူပြုသော်လည်း

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

သူမ လှမ်း၍ပင်မကြည့်။

“ဘယ်စာမျက်နှာကို . . . ဘယ်နှစောင်ဆွဲရမယ်ဆိုတာသာ
ပြော”

ဟု ခပ်တိုတိုပင်ဆိုသည်။

“အင်း . . . စာမျက်နှာက (. . .) ငါးရွက်ပဲ ကူးခဲ့ရင်ရပြီ”
အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်ကို စာအုပ်နှင့်အတူပေးဖြစ်
သည်။

သူမက စာအုပ်ကိုယူပြီး တစ်ထောင်တန်ကိုမူ သူ့အိတ်ကပ်
ထဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပင် လှမ်းထည့်ရင်း . . .

“မိတ္တူလေး ငါးရွက်ဆွဲမှာကို တစ်ထောင်တန်ပေးတယ် . . .
ဘုတ်လား . . . ပေးလိုက်ပါတော့လား . . . ငါးထောင်တန် . . .”

မျက်စောင်းနီဖြင့်ကြည့်ရင်း ဆိုလာသောစကားကြောင့် သူ
ရယ်ကျဲကျဲနှင့်ပင် . . .

“ဒါဖြင့် စိုက်ခဲ့ပေးနော် . . . ထိပေါက်ရင် ပြန်ပေးမယ်”
ဟု ဆိုဖြစ်သည်။

“ဒီလိုပဲ လုပ်စားနေတာ မဟုတ်လား . . .”

ဟု ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုရင်း ဆိုင်ကယ်ကို ဝူးခနဲမောင်း
ထွက်ကာသွားသော သူမကို လိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးဖြစ်သည်။

စာအုပ်ထဲမှ စကားပုံကို ဖတ်မိလျှင်ဖြင့် သူမတစ်ယောက်
ဒေါအံကန်ကြီးကန်နေမှာကို သူ မြင်ယောင်မိရင်း ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်
သည်။

သိပ်ကြာကြာတော့ မစောင့်လိုက်ရ။ အခန်းထဲမှာ ဒါ့တိကာ
ထားသော ဝစ်တာကိုယူကာ သီချင်းညည်းနေတုန်း သူမ ရောက်ချ
လာသည်။

ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းချွတ်ကာ ဝရန်ဟာမှာ

ပြည့်လို့ပျော်စရာ

ဝစ်တာတီးနေသော သူ့ဆီ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာကတည်းက သူမ၏ ဒေါသကို တစ်စွန်းတစ်စ သူ မြင်နေရသည်။

“ရော့ . . . ”

အပ်အောင့်အောင့်ထိုးပေးသောစာအုပ်ကြားထဲ၌ ညှပ်ထားသည့် မိတ္တူစာရွက်တို့ကိုကြည့်ရင်း သူ ပြုံးမိသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ . . . ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလာသော သူမ၏အမေးကို သူ ပြန်မဖြေဖြစ်။ စာအုပ်ကို ရှေ့မှစားပွဲပေါ်တင်ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ . . .

“မင်းက တော်တော်စပ်စုတာပဲကွ . . . ပြုံးတာတောင်မှပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မပြုံးရတော့ဘူးလား . . . ပြုံးတာတောင်မှ မင်းဆီက ခွင့်ပြုချက်ယူနေရဦးမှာလား . . . ”

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဆိုသော သူ့စကားကို သူမ ပြန်၍မတုံ့ပြန်ပါ။ မျက်စောင်းကြီးထိုးကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်ကာသွားသည်။

ပါးစပ်ကလည်း ရွတ်သွားလိုက်သေးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ‘မုန်းစရာကြီး’ ဟူ၍။

“ဒီနေ့ ဈေးနေ့လေ . . . ခြံထဲမှာနေမယ့်အစား ရွန်းနဲ့ဈေးထဲလိုက်သွားပါလား . . .”

“ဈေးနေ့ . . .”

ရန်ကုန်သားမို့ ‘ဈေးနေ့’ ဆိုသော ဝေါဟာရကို သူ နားမလည်။ ထို့ကြောင့် သံယောင်လိုက်ကာ ‘ဈေးနေ့’ ဟု လိုက်ရေရွတ်မိသည်။

“ဆောရီးကွာ . . . ညီလေးက ဈေးနေ့ဆိုတာကို နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး . . . ဒီလိုကွ . . . ဈေးနေ့ဆိုတာက ဈေးရောင်းဈေးဝယ်တွေ ဆုံကြတဲ့နေ့ကို ခေါ်တာ . . . အဲဒီလိုရက်ကို ငါးရက်တစ်ခါ သတ်မှတ်ထားတယ် . . . ငါးရက်မှာ ဈေးနေ့တစ်ရက် . . . အဲဒီလိုနို့ . . .”

“စနေတွေ၊ တနင်္ဂနွေတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူးပေါ့ . . .”

သူ၏အမေးကို ကိုဟိန်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“မဆိုင်ဘူး . . . ဥပမာကွာ . . . ဒီနေ့က ပင်းတယဈေးနေ့ . . . နောက် ငါးရက်မြောက်နေ့ကျရင်လည်း ပင်းတယဈေးနေ့ . . .”

ပြည့်ပိုက်မှု

နောက်ထပ်ငါးရက်မြောက်နေ့ကျရင်လည်း ပင်းတယဈေးနေ့ . . .
 အဲဒီလိုမျိုး သူက တနင်္လာ၊ အင်္ဂါတွေနဲ့မဆိုင်တော့ဘူး . . . ဒီအနီး
 အနားတစ်ဝိုက်ကဈေးတွေကိုပြောပြရရင် ပင်းတယဈေးနေ့ ပြီး
 နောက်တစ်နေ့က ဟဲဟိုးဈေးနေ့၊ နောက် ဒုတိယမြောက်နေ့က
 အောင်ပန်းဈေးနေ့၊ နောက်ရက်မှာ ပွေးလှဈေးနေ့၊ နောက် စတုတ္ထ
 မြောက်နေ့ကျတော့ ကလေးဈေး . . . ငါးရက်မြောက် . . . အဲ . . .
 ပဉ္စမမြောက်ရက်ကျတော့ ပင်းတယဈေးနေ့ ပြန်ရောက်လာတယ်”

ကိုဟိန်း ရှင်းပြသောစကားကြောင့် ‘ဈေးနေ့’ ဆိုသောနေ့ကို
 နားလည်သလိုလို ရှိလာသည်။

“ဈေးနေ့ဆိုတာနဲ့ ရောင်းတဲ့လူတွေကလည်း ဈေးရှိရာကို
 လာကြ၊ ဝယ်တဲ့လူတွေကလည်း ဈေးကိုလာကြနဲ့ . . . ရောင်းသူနဲ့
 ဝယ်သူ ချိန်းထားကြသလို ဆုံကြတဲ့နေ့ပေါ့ . . . ဈေးနေ့မဟုတ်တဲ့
 ကြားရက်တွေမှာ ဈေးသည်တွေရှိတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ဈေးနေ့
 လောက်တော့ ဈေးသည်မစုံတော့ဘူး . . . အထူးသဖြင့် ဟင်းသီး
 ဟင်းရွက်သည်တွေပေါ့ . . .”

ကိုဟိန်းစကားအဆုံးမှာ သူ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်သိတ်
 ဖြစ်သည်။

“ဈေးနေ့မှာ တိုက်တဲ့ဈေးတွေကလည်း ရှိသေးတယ် . . .
 ဥပမာ ပင်းတယဈေးနေ့က ညောင်ရွှေမြို့မှာလည်း ဈေးနေ့ပဲ . . .
 အဲဒီတစ်နေ့တည်းမှာပဲ ဟိုပုန်းဈေး . . . ဆီဆိုင်ဈေး . . . ရပ်စောက်
 ဈေးနေ့တွေရှိတယ် . . . နောက်ရက်ကျတော့ ဟဲဟိုးဈေး . . . အဲဒီ
 ဈေးနေ့မှာလည်းပဲ ရွာငံမြို့နဲ့ဆိုင်ခေါင်တို့မှာလည်း ဈေးနေ့ရှိတယ်
 . . . အောင်ပန်းဈေးနေ့နဲ့ တောင်ကြီးဈေး . . . အင်းလေးက ရွာမ
 ရေပေါ်ဈေးနေ့က တစ်ရက်တည်းပဲ . . . နောက်ရက် ပွေးလှဈေးနေ့
 ကလည်း မိုင်းသောက်ဆိုတဲ့ အင်းလေးကဈေး၊ အင်းလေးမြစ်တော်

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ဦးဘုရားဈေးနေ့က တစ်ရက်တည်းပဲ . . . ကလောဈေးနေ့ကျတော့
လည်း ရွှေညောင်ဈေးတို့၊ ခေါင်တိုင်ဈေးတို့၊ ဖယ်ခုံမြို့ဈေးနေ့တို့နဲ့
တစ်ရက်တည်းပဲ . . . ”

ကိုဟိန်းက လက်တွေ့ချိုးပြရင်းက ဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် . . . ဒီနေ့က ပင်းတယဈေးနေ့ဖြစ်သလို ဟိုပုန်းတို့၊
ရပ်စောက်တို့၊ ညောင်ရွှေတို့မှာလည်း ဈေးနေ့တွေပဲပေါ့ . . . ”

သူ၏အမေးကို ရှုန်းက . . . ‘ဒါပေါ့’ ဟု ဆရာမကြီးလေသံ
ဖြင့် ဝင်၍ဆိုသည်။

“ဒီနေ့က ပင်းတယဈေးနေ့ . . . ပင်းတယဈေးနေ့ပြီး
နောက်ရက်က ဟဲဟိုးဈေးနေ့ပဲ . . . အဲဒီနေ့မှာကိုပဲ ရွာငံတို့၊ ဆိုက်
ခေါင်တို့မှာလည်း ဈေးနေ့ရှိတယ် . . . အဲဒီလိုပဲ ဈေးနေ့တွေက ငါး
ရက်တစ်ခါ ရောက်ရောက်လာတယ် . . . ”

ကိုဟိန်း၏စကားအဆုံးမှာ သူ ကောင်းကောင်းကြီးသဘော
ပေါက်သွားသည်။

“ရန်ကုန်မှာနဲ့မတူတဲ့ ရိုးရာဓလေ့တွေ မြင်ချင်ရင်တော့
လှိုက်သာသွား . . . ထူးခြားတာတွေ မြင်ရ၊ တွေ့ရ (ဒီမုံမယ် . . . မနက်
စာတို့ ဈေးမှာပဲ စားလိုက် . . . ”

“အစ်ကိုကော မလိုက်ဘူးလား . . . ”

သူ့အမေးကို ကိုဟိန်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“အစ်ကိုက ဒီမှာလုပ်စရာအလုပ်လေးတွေ ရှိသေးတယ်
ညီမလေးနဲ့သာ လိုက်သွား . . . သူက ဈေးဝယ်တာကျွမ်းတယ်”

ကိုဟိန်း၏စကားအဆုံးမှာ သူမကို သူ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။
သူမကတော့ သူ့ကို ရှိသည်ဟုပင် ထင်ပုံမရ။ ဈေးခြင်းတောင်းကို
အပွဲပေါ်တင်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထားသော ပိုက်ဆံ
အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတချို့ကိုထုတ်ကာ ရေတွက်လို့နေသည်။

ပြည်လုံးပျော်စရာ

ပြီး . . .

သူ့ကိုပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ 'လိုက်မှာလား' ဟု ဝတ်ကျေတန်းကျေ လှမ်းမေးသည်။ 'လိုက်မယ်လေ' ဟု သူ ဆိုဖြစ်သည်။

“လာလေ . . . ကားပေါ်တက် . . . ရှင်ဆိုင်ကယ်မမောင်းတတ်ဘူး မဟုတ်လား . . . ”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခြင်းတောင်းကိုဆွဲကာ ကားတံခါးကိုဖွင့်ရင်း ဆိုသည်။

“ဆိုင်ကယ်တော့မမောင်းတတ်ဘူး . . . ကားတော့ မောင်းတတ်ပါတယ် . . . မောင်းပေးရမလား . . . ”

သူ့အမေးကို သူမက ခေါင်းခါပြရင်း ပြုံးစိစိလုပ်သည်။

“ကျွန်မက သူများမောင်းတဲ့ကား မစီးရဲဘူး . . . ကားမောင်းတဲ့လူက မကျွမ်းကျင်ဘဲနဲ့ ဟိုဝင်တိုက်၊ ဒီဝင်တိုက်တွေ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ . . . ဥပမာ- ဆင်ဝင်တို့၊ ဘာတို့ပေါ့ . . . ”

အနှောင့်အသွားမလွတ်သော သူမ၏စကားကြောင့် သူရောယောင်ပြီး ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ရယ်ဖြစ်သည်။

“ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဆိုင်ကယ်စီးလေးဘာလေး သင်ထားပေါ့ . . . ကိုဟိန်းအားတဲ့အချိန်ကိုဖမ်းပြီးတော့ . . . ”

ပြောပြီး သူမက ကားကိုကျင်လည်စွာ မောင်းထွက်လာသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဈေးသည်၊ ဈေးဝယ်များက မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ဈေးရှိရာဆီ ဦးတည်သွားနေကြသည်။

မြင်းလှည်းများ၊ ထွေလာဂျီများဖြင့် ဈေးသွားသူများရှိသလို အချို့က ဆိုင်ကယ်၊ အချို့က စက်ဘီး၊ အချို့ကျ ခြေလျင် ဈေးရှိရာဆီ သွားနေကြသည်။

“ဒီ ပင်းတယဈေးနေ့ဆိုရင် ဟဲဟိုးတို့၊ အောင်ပန်းတို့၊ ကလောတို့က ဈေးသည်တွေလည်း ဒီပင်းတယဈေးကို ဈေးရောင်း

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

လာကြတယ် . . . နောက် သူတို့ဈေးနေ့တွေကျတော့လည်း ဒီကဈေး
သည်တွေက သူတို့မြို့ဈေးနေ့တွေအလိုက် သွားရောင်းကြတယ် . . .
သူတို့လာရောင်းကြတာကတော့ ကုန်ခြောက်၊ ကုန်စုံနဲ့ အဝတ်အထည်
တွေပေါ့ . . . ဒီကနေ သူတို့ဆီကိုတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ ဘုရား
ပန်းမျိုးစုံတို့ . . . ဂျူးပဲပုတ်တို့လို ဟာမျိုးတွေ . . . ”

သူမက ကားကိုကျင်လည်စွာမောင်းရင်းက ရှင်းပြသည်။
ဈေးဆီရောက်ချိန်မှာတော့ နံနက်ရှစ်နာရီပင် မထိုးသေး။ သို့သော်
ဈေးမှာတော့ ဈေးသည်၊ ဈေးဝယ်များဖြင့် စည်ကားကာနေပြီဖြစ်
သည်။

“Breakfast က ဘာစားချင်လဲ . . . ဒီမှာ ဒေသစာတွေထဲ
က ဆိုရင် ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ တို့ဟူးနွေးနဲ့ ငါးထမင်းချဉ်တို့၊ ဝက်သားချဉ်
တို့ အစုံရတယ် . . . အကြော်တို့၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းတို့လည်း ရ
တယ် . . . ဒါမှမဟုတ် လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်စားချင်ရင်လည်း ဖြစ်
တယ် . . . ”

သူမက ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲကာ ကားပေါ်မှဆင်းရင်း
ဆိုသည်။

“မထူးပါဘူး . . . ရှင်ကို ဒီက တို့ဟူးနွေး စားဖူးအောင်
လိုက်ကျွေးမယ် . . . ဒီက တို့ဟူးနွေး စားဖူးလား . . . ”

“ဘာထူးခြားလို့လဲ . . . ”

သူ၏ အမေးကို သူမက ချက်ချင်းပြန်၍မဖြေ။ အတော်
လေးကြာတော့မှ . . .

“ဆိုင်ရောက်လို့စားကြည့်ရင် သိမယ်လေ . . . ”

ပြောပြီး သူမကဦးဆောင်ကာ ဈေးထဲရှိဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ
ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီး ‘တို့ဟူးနွေး’ နှစ်ပွဲမှာသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပဲ တို့ဟူးနွေး နှစ်ပွဲကို လာချသေးသည်။

ပြည့်ဝိုးမှုနှင့်

မျက်စိရှေ့မှာရှိနေသော တို့ဟူးနွေးကိုကြည့်ပြီး ယင်းပန်းကန်ကို ဇွန်းဖြင့်မွှေကြည့်ဖြစ်သည်။

တို့ဟူးနွေးပန်းကန်ကိုဇွန်းဖြင့်မွှေကာ အံ့သြနေသော သူ့ကို ကြည့်ကာ သူမက ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“ဘာလဲ . . . ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို ရှာနေတာလား . . .”

သူမ၏အမေးကို ‘အင်း’ ဟု သူခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေဖြစ်သည်။

“ဒီ ပင်းတယက တို့ဟူးနွေးက အဲဒီလိုပဲ တို့ဟူးနွေးစစ်စစ်ပဲရောင်းတာ . . . ရှမ်းခေါက်ဆွဲနဲ့ရောချင်ရင် တို့ဟူးနွေးလို့မှာရုံနဲ့ မရဘူး . . . တို့ဟူးနွေးကို ရှမ်းခေါက်ဆွဲထည့်မယ်လို့ ပြောမှရတယ် . . . တို့ဟူးနွေးအနှစ်ကိုပဲ အရသာခံ စားချင်ရင်တော့ တို့ဟူးနွေးလို့ပဲမှာလိုက် . . . ဒီလို တို့ဟူးနွေးအနှစ်တွေချည်း ထည့်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဪ . . .”

သူ အံ့အားသင့်စွာပင် ‘ဪ’ ဟု ဆိုဖြစ်သည်။ ဇွန်းဖြင့် ကော်ကာစားကြည့်တော့ တို့ဟူးနွေး၏ဆီမိုသောအရသာကို ခံစားရသည်။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲမပါသော်လည်း စား၍ကောင်းနေသည်ကား အမှန်။

“ရော . . . ဒါတွေနဲ့ တွဲစားရင်လိုက်ဖက်တယ် . . .”

သူမက သူ့ရှေ့ကို အာလူးကြွပ်ကြော်နှင့်ကောက်ညှင်းခွက်ကြော်တို့ကို ချပေးသည်။

တစ်ခါမှမစားဖူးသောပုံစံမို့ စားရသည်မှာ ထူးခြားကာနေသည်။ သူမက ‘ဘယ်လိုလဲ’ ဟူသောသဘောဖြင့် မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။

“ကောင်းတယ် . . .”

သူ ခပ်တိုးတိုးဆိုရင်း လက်မထောင်ပြဖြစ်သည်။

“ငွေလုမရှင်းချင်ဘူးနော် . . . ကျွန်မ ရှင်းမယ် . . . ဒါပဲ”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

သူမက ပိုက်ဆံအိတ်ကိုထုတ်ရင်း ဆိုသည်။

“နေပါ . . . ငါ ရှင်းလိုက်ပါ့မယ် . . .”

“ထပ်မပြောဘူး . . . ကျွန်မ ရှင်းမယ် . . . ဒါပဲ”

‘ဒါပဲ’ ဆိုသော သူမ၏စကားအဆုံးမှာ သူ ပခုံးကိုတွန့်ဖြစ်သည်။

“လက်ဖက်ရည် သောက်ဦးမလား . . .”

“တော်ပြီ . . .”

ခေါင်းခါရင်း သူ ‘တော်ပြီ’ ဟု ဆိုဖြစ်သည်။

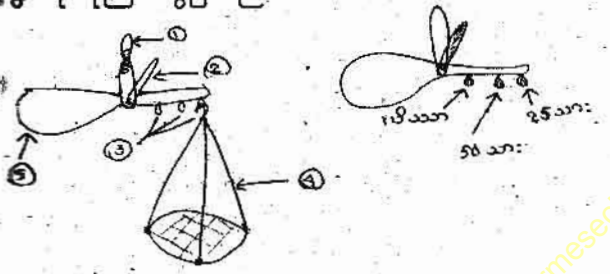
“ကဲ . . . လာ . . . ဈေးစသုံးကြတာပေါ့ . . .”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့်ပင် သူမက လက်ထဲမှဈေးခြင်းကို သူမ လက်ထဲသို့ထည့်သည်။ သဘောက သူမ ဈေးဝယ်သမျှကို နောက်ကခြင်းဆွဲလိုက်ရမည် ဆိုသည့်သဘော။

“ဟိုမှာချိန်နေတဲ့ချိန်ခွင် တွေလား . . . အဲဒါ ‘စဉ်း’ လို့ခေါ်ထယ် . . . သူ့လူ ချိန်ခွက်တစ်ဖက်ပဲ ပါတယ် . . .”

သူမ ပြသော ‘စဉ်း’ ဟုခေါ်သည့် ချိန်ခွင်ကို သူ အံ့အားတသင့်ပင်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ၎င်းချိန်ခွင်၏ထူးခြားချက်မှာ ချိန်ခွက်တစ်ဖက်တည်းသာ ပါခြင်းဖြစ်သည်။

သူမက သူမ၏ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ဘောင်ပင်ကိုထုတ်ကာ စာရွက်လွတ်ပေါ်မှာ ၎င်း ‘စဉ်း’ ဟုခေါ်သည့် ချိန်ခွင်ကို ပုံကြမ်းဆွဲပြသည်။

ပြည့်ပိုက်

“တွေ့လား . . . နံပါတ် (၁) က အဲဒါလက်ကိုင်တဲ့နေရာ . . . နံပါတ် (၂) က ချိန်ခွင်လျှာ . . . နံပါတ် (၃) က ချိန်ခွင်ချိတ် လို့ရတဲ့ချိတ်တွေပေါ့ . . . သူက (၂၅) ကျပ်သား၊ (၅၀) သားနဲ့ (၁) ပိဿာဆိုပြီးတော့ ချိတ်တွေပြောင်းချိတ်လိုက်ရုံပဲ . . . နံပါတ် (၄) ကတော့ ချိန်ခွက်ပေါ့ . . . ချိန်ခွက်ရဲ့ထိပ်မှာ ချိတ်လို့ရတဲ့ ချိတ် ပါတယ် . . . နံပါတ် (၅) ကကျတော့ ချိန်ခွင်လျှာကို တစ်ဖက်က ချိန်ခွက်နဲ့ ဝိတ်ထိန်းပေးတဲ့ သစ်သားဘောင်ပေါ့ . . . ”

“အဲဒီချိန်ခွင်ရဲ့အလေးချိန်ကရော မှန်ရဲ့လား . . . ”

သူမ၏စကားအဆုံးမှာ ယင်းချိန်ခွင် (စဉ်း) ၏ ပုံကြမ်းစာ ရွက်ကိုယူကြည့်ရင်း သူ မေးဖြစ်သည်။

“များသောအားဖြင့်တော့ မှန်ပါတယ် . . . စဉ်း (ချိန်ခွင်) နဲ့ ငါးပိဿာချိန်ပြီးတော့ ကတ္တားနဲ့ပြန်ချိန်ကြည့်ရင် နည်းနည်း တောင် ပိုတတ်သေးတယ် . . . အလေးချိန်လျော့တဲ့စဉ်းလည်း ရှိချင် ရှိမှာပေါ့ . . . ”

သူမ၏စကားကို သူ ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်။

“မှန်လာထုပ် . . . ဘယ်လောက်လဲ . . . ”

“နှစ်ရာ . . . ”

သူမ၏အမေးကို ဈေးသည်က နှစ်ရာဟု ပြန်ဖြေသည်။ နှစ်ရာဆိုသော မှန်လာထုပ်ကိုကြည့်ပြီး သူ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ မှန်လာထုပ်က နည်းနည်းနောနော မှန်လာထုပ်ကြီးမဟုတ်။ ဘတ်စ ကတ်ဘောဘောလုံးထက်ပင် ကြီးချင်ချင်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် မှာဆိုလျှင်တော့ တစ်ထောင်ကျော်မျှပေးရမည် ထင်သည်။

“ဒီအသေးက တစ်ထုပ် ငါးဆယ် . . . ”

ဈေးသည်ပြသော ငါးဆယ်ဆိုသည့် မှန်လာထုပ်က ရန်ကုန် မှာဆို သုံးရာခန့်တော့ ပေးရမည်ထင်သည်။ မေမေနှင့်အသူ ဈေး

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ခြင်းလိုက်ဆွဲပေးပေးသည်မို့ တော်တန်ရုံမီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းကစလို့
ထင်းသီးဟင်းရွက်ဈေးနှုန်းအဆုံး နည်းနည်းပါးပါးတော့ သူ သိသည်။

“ဈေးတော်တော်ချိုတာပဲ . . . ရန်ကုန်မှာဆို အနည်းဆုံး
ငါ့ဆလောက်ပိုပေးရမယ် . . .”

သူ့စကားကြောင့် သူ့မက ပြုံးသည်။

“ရန်ကုန်မှာဈေးပိုတာက ဒီကနေ ရန်ကုန်ကို သယ်ယူစရိတ်
ထားခ၊ အလုပ်သမားခ၊ ပွဲခ၊ နောက် ဈေးတွေကို အဆင့်ဆင့် သယ်
ရတဲ့စရိတ်၊ အဆင့်ဆင့် အလုပ်သမားခ၊ နောက်ဆုံး လက်ကားသမား
နဲ့ လက်လီရောင်းတဲ့လူရဲ့ အမြတ်တွေပါတင်လိုက်တော့ ငါ့ဆ၊
ခြောက်ဆတက်သွားတာပေါ့ . . . အဲဒါထက်ဆိုးတာက လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ် မရှိတာပေါ့ . . . ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်မှာပေါ့တဲ့ကန်စွန်းတို့၊
သာတို့ကျတော့လည်း ဒီမှာ ရန်ကုန်ထက် ဈေးပိုတယ်လေ . . .
ပြန်တွက်ကြည့်တော့လည်း သူ့မသာ၊ ကိုယ်မသာပါပဲ . . .”

သူ့မက ဆရာမကြီးအထာဖြင့် မျက်လွှာကိုချရင်းဆိုသည်။

သူ့မက အသီးအရွက်တို့ကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးဝယ်သည်။ တချို့
အသီးအရွက်တို့ကို သူ မမြင်ဖူး။ တောင်ပေါ်ဒေသမှ ဟင်းသီးဟင်း
ရွက်တို့က သူ့အတွက်တော့ အထူးအဆန်းဖြစ်ကာနေသည်။

ဘာပဲပြောပြော အသီးအနှံများက လတ်ဆတ်သလို ဈေး
အနည်းချိုသည်။ ဈေးမချိုသည်က ငါးရဲ့ခြောက် စသော ငါးခြောက်
များဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ရန်ကုန်ဈေးထက်တော့ သိပ်အများ
ပြားပို။ သယ်ယူစရိတ်လောက်သာ ပိုအမြတ်တင်ထားသလားမသိ။
အနည်းဆုံးသိပ်မကြီးမြင့်လှပေ။

ဆွဲခြင်းက တဖြည်းဖြည်းလေးလံကာလာသည်။ ဆွဲခြင်း၏
ကြောင့် အနည်းငယ်မျက်နှာမဲ့စပြုသောသူ့ကိုကြည့်ပြီး သူ့မက
ခြင်ချော်ချော်ဖြင့် ပြုံးသည်။

ပြည့်လို့ပျော်စရာ

ပြီး 'လေးနေလား' ဟု ခံရရှိရမေးသည်။

“ဆွဲကြည့်ပါလား . . .”

သူကလည်း ခပ်ရွံ့ရွံ့ပင် ဖြေဖြစ်သည်။

“တစ်ယောက်တစ်ဖက် ဆွဲတာပေါ့ . . .”

ပြောပြောဆိုဆို သူမက ဆွဲခြင်း၏လက်ဆွဲကိုင်တစ်ဖက်ကို ကူဆွဲပေးသည်။ ငါးရက်တစ်ဈေးမို့လား မသိ။ ဈေးက ပွဲတော်တစ်ခုလို စည်ကားလွန်းလှသည်။ ခနု၊ တောင်ရိုး၊ ပအိုဝ်း၊ ပလောင်စသော တိုင်းရင်းသားများ၏ လေသံဝဲဝဲလေးများကို ကြားရသည်မှာ ကြည်နူးစရာကောင်းကာနေသည်။

ဈေးသို့လည်ပတ်နေကြသော နိုင်ငံခြားခရီးသွားများလည်း အတော်လေး များပြားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“နိုင်ငံခြားသားတွေ များတယ်နော် . . .”

သူ့အဆိုကြောင့် သူမက ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ရွှေခမင်သဘာဝလိုဏ်ဂူကို လာလေ့လာကြတာလေ . . . ဂူက နှစ်သန်းပေါင်းနှစ်ရာကျော်ရှိတဲ့ သဘာဝထုံးကျောက်လိုဏ်ဂူဖြစ်တဲ့အပြင် ဂူထဲမှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်တွေကလည်း ကြည်ညိုစရာကောင်းတာကိုး . . . ဘေးပင်ဂူလို့ခေါ်တဲ့ ရုပ်ပွားတော်တွေက ပည်း ဒီပင်းတယဂူမှာ အများကြီး ဖူးတွေ့ရတာ . . . အဲဒီရုပ်ပွားတော်တွေက တခြားနေရာတွေမှာလည်း ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်နေရာတည်းမှာ အများဆုံးတွေ့နိုင်တာက ဒီပင်းတယဂူမှာပဲရှိတာလေ . . .”

သူမက စိတ်လိုလက်ရပင် ရှင်းပြသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် စောစောက ရွှန်းပြောတဲ့ ဘေသဂူဂူရုပ်ပွားတော်ကို သတိမထားမိဘူး . . . ဘုရားဖူးရောက်တဲ့ပေမယ့် ဒီလိုပဲ ဂူထဲဝင်ရင်း ဖူးသွားတာဆိုတော့ တစ်ရက်လောက် ရွှန်းထို

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

Guide ငှားပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းဦးမှပဲ . . . ”

သူ့စကားကို သူမက ခေါင်းမညိတ်သလို ခေါင်းလည်းမခါ။
ထားတံခါးကိုသာဆွဲ၍ဖွင့်သည်။ သူ ဈေးခြင်းတောင်းကို ကားထဲ
ထည့်လိုက်တော့ သူမက ‘ကျေးဇူး’ ဟု ဆိုသည်။

“ဒီနေ့တော့ စိတ်ကောင်းဝင်နေတယ် ထင်တယ် . . . ”

ဟု သူတောင်းပြစ်သည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူမက ဘာစကားမှမဆို။
ဈေးနေ့မို့ ဈေးဆီဦးတည်ကာလာနေကြသော များပြားလှသည့် ထွေ
ထာဂျီများကိုရှောင်ကာ ဂရုတစိုက်မောင်းကာနေသည်။

စိုက်ပျိုးရေးခြံထဲရှိအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပင် ကို
ထိန်းက လက်ပြကာခေါ်သည်မို့ သူ့ဆွဲခြင်းကိုသယ်ပြီး ကိုဟိန်းရိုရာ
ဝရန်တာဆီ လျှောက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ သူ့စိမ်းကားတစ်စီးက အိမ်ရှေ့မှာ
ရပ်တာထားသည်။

“ဒီမှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် . . . ”

ကိုဟိန်း ညွှန်ပြသော ဧည့်သည်ဆိုသူကို လှမ်းကြည့်တော့
သူ မမြင်ဖူးသော၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တာနေသည်။

ထိုမိန်းကလေးက သူ့ကိုပြုံးပြသည်။ ပြုံး . . .

“ကျွန်မက သွန်းပန်းနွယ်ပါ . . . ရန်ကုန်ကပါပဲ . . . ဒီက
ထိုခေတ်ကျော်တို့အနတ်လေးက . . . ပစ္စည်းတစ်ခု လူကြိုက်ထည့်ပေး
ထိုက်လို့ လာပို့ပေးတာပါ . . . ”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

ထိုမိန်းကလေးပေးလာသော ပါဆယ်ထုပ်ကို လှမ်းယူရင်း
သူ ပြန်ပြုံးပြဖြစ်သည်။

“အခြား ဘာမှာလိုက်သေးလဲ မသိဘူး . . . ”

“ဪ . . . ဖုန်းဆက်ဖို့ပဲ မှာလိုက်တယ် . . . ”

ပြည့်ပိုက်

သူ့အမေးကို သွန်းပန်းနွယ်က ပြီးရင်းဖြေသည်။

“ကဲ... ညီမကို ခွင့်ပြုပါဦး... နောက်ရက်တွေမှပဲ စိုက်
ခင်းက လာလည်ဦးမယ်... ညီမတို့ခြံထဲ လာလည်ဦးနော်...
ညီမတို့က နဂါးမောက်သီးနဲ့ ပျားလိမ္မော်ပဲ စိုက်တာ...”

“ဟုတ်လား... လာခဲ့မယ်လေ...”

“ဒါဖြင့် သွားပြီနော်...”

ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်သွားသော သွန်းပန်းနွယ်
ကို ပြီးပြရင်း သူ လက်ပြဖြစ်သည်။ ပြီး ‘အန်တီလေးဆီ ဖုန်းဆက်ဦး
မှ’ တု သူတွေ့ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . သွန်းပန်းနွယ်က . . . အန်တီသွယ်ချင်း
ရဲ့သမီးလေ . . . သူတို့ကြောင့်ပဲ အန်တီ အဲဒီစိုက်ပျိုးရေးတွေ လုပ်
ဖြစ်သွားတာပေါ့ . . . ဘယ်လိုလဲ . . . သွန်းပန်းနွယ်က ချောတယ်
မဟုတ်လား . . . ”

ဖုန်းထဲမှ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုလာသော အဒေါ်ဖြစ်သူ၏
စကားအသွားအလာကို သူ သဘောပေါက်သလိုလိုရှိသည်။

“မဆိုးပါဘူး . . . ”

“မဆိုးပါဘူး . . . ဆိုတဲ့ အဆင့်ထက်တော့ ကျော်မယ်ထင်
တယ် . . . ”

အဒေါ်ဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် သူ ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။

“သွန်းပန်းနွယ်ကို လိုအပ်တာရှိရင်လည်း ကူညီပေးလိုက်
ဦး . . . ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား . . . ”

“ရပါတယ် . . . ”

“သားမေမေနဲ့ရော ဖုန်းပြောပြီးသေးလား . . . ”

“ပြောဖြစ်တယ် . . . ”

ပြည်ပိုင်းများ

“ဖေဖေနဲ့ရော . . .”

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်မေးလာသော ဒေါ်လေး၏အမေးကို သူ ပြန်မဖြေဖြစ်။ ဒေါ်လေးနောက်ကို သံယောင်လိုက်ကာ ရယ်ဖြစ် သည်။

“မေမေကနေတစ်ဆင့် ပြောခိုင်းထားပါ့မယ် . . . အရက်မ သောက်ဖြစ်တော့တဲ့အကြောင်းပေါ့ . . .”

“ပျင်းနေပြီလား . . . ပြန်လာချင်ရင်လည်း ပြောနော် . . .”

“မပျင်းပါဘူး . . . ဒီမှာ ဗဟုသုတရစရာတွေက တစ်ပုံ တစ်ပင်ပဲ . . . လေ့လာလို့ မကုန်နိုင်ဘူး . . .”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . ဟုတ်ပါပြီ . . .”

သူ့စကားကြောင့် ဒေါ်လေးက ရယ်ရင်း . . . ‘ဟုတ်ပါပြီ’ ဟု ဆိုသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် သူ ဖုန်းပြော ဖြစ်သည်။

ဖုန်းချပြီး ဝရန်တာကိုထွက်လာစဉ်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပင် သွန်းပန်းနွယ် ရောက်ချလာသည်။

ပြုံးပြရင်း လက်ပြဖြစ်သည်။ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာ သော သွန်းပန်းနွယ်ကိုကြည့်ရင်း ဘာရယ်မဟုတ် ချွန်းကို မမြင်မိ ပါလားဟု တွေးမိရင်း သတိရမိသည်။ မြင်တာနဲ့ ဘုဘောက်ကျနေ ကျမို့ မမြင်ရသောအခါ ဟာတာတာကြီးဖြစ်ကာနေသည်။

“ကိုခေတ်ကျော် . . . နေ့လယ်စာစားပြီပြီလား . . .”

ကားပေါ်မှဆင်းလာရင်း လှမ်းမေးသော သွန်းပန်းနွယ်၏ အမေးကို သူခေါင်းခါပြရင်း ‘မစားရသေးဘူး’ ဟု ဆိုဖြစ်သည်။

“အတော်ပဲ . . . အိမ်မှာ အာလူးထမင်းနယ်လုပ်ထားလို့ ကျွေးမလို့လာခေါ်တာ . . . ပြီးတော့ အကူအညီတောင်းစရာလည်း ရှိလို့ . . .”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

နေ့လယ်စာ မစားရသေးဘူးဟု ပြောပြီးကာမှ မလိုက်ချင်ဘူး ဟု ငြင်း၍မကောင်းတော့သည်မို့ 'ခဏလေး' ဟု ဆိုရင်း အဝတ်အစားလဲကာ ပြန်ထွက်လာချိန်မှာ သွန်းပန်းနွယ်က ကားသော့ကို လှမ်းပေးသည်။

“ရှေ့ . . . ကိုခေတ်ကျော် . . . အစ်ကို မောင်း”

“အာ . . . ရပါတယ် . . . ညီမပဲ မောင်းပါ . . . အစ်ကိုက လမ်းမှမသိတာ . . .”

“ရပါတယ် . . . ကိုခေတ်ကျော် မောင်းပါ . . . လမ်းကို ညီမပြောပြမှာပေါ့ . . .”

ဆက်ငြင်း၍မကောင်းတော့သည်မို့ ကားသော့ကိုယူကာ ခမာင်းထွက်လာစဉ်မှာပင် အပြန်မှပြန်လာဟန်တူသော ရွန်းကိုတွေ့ရသည်။

ဆိုင်ကယ်စီးကာဝင်လာသော သူမက သူနှင့်သွန်းပန်းနွယ်တို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကိုဆက်စီးကာသွားသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ . . . ကိုခေတ်ကျော် . . .”

အလုပ်သမားတစ်ဦးက လှမ်းမေးသည်မို့ 'သူတို့ခြံထဲကို' ဟု သွန်းပန်းနွယ်ဘက် မေးငေါ့ပြရင်းဆိုကာ ကားကို ဆက်မောင်းခဲ့ဖြစ်သည်။ သွန်းပန်းနွယ်က လမ်းတွေကို တောက်လျှောက်ပြောပြသည်။

ကုန်းထိပ်မှာဆောက်ထားသော သူမတို့၏အိမ်ကိုရောက်ဖို့ သွားသော ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်လမ်းက လမ်းဘေးမှပန်းပင်များနှင့်မြင်ရသည်မှာ ချစ်စရာကောင်းကာနေသည်။

“ကိုခေတ်ကျော်က ကားမောင်းနှေးတယ်နော် . . . ဘာလဲ မောင်းနေကျ လမ်းမဟုတ်လို့လား . . .”

“အင်း . . . ဒီလိုပါပဲ . . .”

သူက 'ဒီလိုပါပဲ' ဟု ဖြေဖြစ်သည်။

ပြည့်ပန်း

“ရပါတယ် . . . စိတ်ချမောင်းပါ . . . ညီမတို့အိမ်မှာ ဆင်
ဝင်မခိုဘူး . . .”

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုလာသော သူမ၏စကားကြောင့် သူ
အံ့အားသင့်စွာ ရှက်ရယ်ရယ်ဖြစ်သည်။

‘အန်တီလေးကတော့ လုပ်ပြီ’ ဟု သူ့တွေးမိသည်။ တစ်ခါ
တလေ ကားတိုက်မှု သေးသေးလေးဖြစ်ခဲ့သည်ကိုပဲ လူတကာကို
ဖောက်သည်ချ၍မဆုံးဖြစ်နေသည်ကိုး။

“လာ . . . ကိုခေတ်ကျော် . . .”

သူမတို့အိမ်ရှေ့မှာကားကိုရပ်တော့ သွန်းပန်းနွယ်က ကား
ပေါ်မှဆင်းရင်း ဦးဆောင်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်သည်။

ထမင်းစားခန်းမှာ အန်တီကြီးတစ်ယောက်က ပြုံးရင်းဆီး
ကြိုကာနေသည်။ ပြီး . . . ‘လာ . . . ထိုင်ကြ’ ဟု ဆိုသည်။

“ထိုင် . . . ကိုခေတ်ကျော် . . . အန်တီရေ . . . အာလူး
ထမင်းနယ်ထည့်ပေးလိုက်ပါဦး . . .”

သွန်းပန်းနွယ်က ပြောရင်းဆိုရင်း သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်
မှုခုံကိုပြုရင်း သူ့ကို ‘ထိုင်’ ဟု ဆိုသည်။

အသင့်စောင့်နေသောအန်တီကြီးက ထမင်းအုပ်ထဲမှ
အာလူးထမင်းနယ်ဆိုသော လက်သီးဆုပ်အရွယ် ထမင်းလုံးကြီးတစ်
လုံးကို သူ့ရှေ့မှပန်းကန်ထဲထည့်ကာ ငါးထမင်းနယ်လို ခပ်ပြားပြား
ဖြစ်အောင် ဇွန်းဖြင့်ဖိပြားပြီး ကြက်သွန်ဖြူဆီသပ်ထားသောဆီကို
ဆမ်းပေးသည်။

“ဒီအတိုင်း စားလိုက်ရုံပဲလား . . .”

ဇွန်းကိုကိုင်ရင်းမေးသော သူ့အမေးကို သွန်းပန်းနွယ်က . .

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီအတိုင်းစားရုံပဲ . . . ပဲပုပ်ကြော်ရယ်၊
ဝက်ခေါက်ကြော်ရယ်၊ ဂျူးမြစ်ရယ်က ခံတွင်းတွေ့သလို တွဲဖက်ပြီး

www.burmeseclassic.com

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

တော့ စားလို့ရတယ် . . . ငရုတ်သီးကြိုက်ရင် ဒီမှာ . . . ငရုတ်သီးစိမ်း
ရော . . . အကြော်ရောရှိတယ် . . . ”

ဟု ဆိုသည်။

တစ်ခွန်းစားကြည့်လိုက်သောအခါ နူးညံ့သောအာလူး၏
အရသာကို ခံစားရသည်။ ဂျူးပဲပုပ်ကြော်နှင့် တွဲစားသောအခါ
အရသာကတစ်မျိုး၊ ဂျူးမြစ်နှင့်တွဲစားသောအခါ အရသာကတစ်မျိုး
နှင့်မို့ ငါးထမင်းနယ်နှင့်သိပ်ကွာမည်မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း
သူ ထင်ထားသကဲ့သို့မဟုတ်။

“ဘယ်လိုလဲ စားတတ်ရဲ့လား . . . ”

“စားတတ်ပါတယ် . . . တော်တော်ကောင်းတာပဲ . . . ”

သူ့အဖြေကြောင့် သွန်းပန်းနွယ်က ပြုံးသည်။ ပြုံး . . .

“ကြားရဦးတော့မှာပဲ . . . အဲဒါ သွန်းရဲ့လက်ရာလေ . . . ”

ဟု အရက်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆိုသည်။

“သွန်းက တော်တယ်သားရဲ့ . . . ဒီကဒေသအစားအစာ
တွေကို တော်တော်များများ ချက်တတ်နေပြီ . . . အန်တီတောင်
သူ့လောက် မချက်တတ်ဘူး . . . ”

အန်တီကြီးက ယပ်တစ်ချောင်းဖြင့် ယပ်ခတ်ရင်း ဆိုသည်။

“ဪ . . . အန်တီနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် . . . အန်တီ
နာမည်က ဒေါ်ဥမ္မာနွယ်တဲ့ . . . အပျိုကြီးလေ . . . မေမေအစ်မ
အကြီးဆုံး . . . ဒီမြို့မှာ ကျောင်းဆရာမငါးနှစ်လုပ်ခဲ့ပြီးတော့ ပင်စင်
ထုထားတာ . . . အန်တီရဲ့အကြံပေးချက်နဲ့ ဒီဥယျာဉ်ခြံတွေလုပ်ဖြစ်
တာ . . . အန်တီ သူက . . . မေမေသူငယ်ချင်း အန်တီမိုးရဲ့တူ
. . . ကိုခေတ်ကျော်တဲ့ . . . အန်တီမိုးရဲ့ခြံမှာ လေ့လာရေးလုပ်နေ
တာ . . . ”

အန်တီကြီးက သူ့ကိုပြုံးပြသည်မို့ သူလည်း ပြုံးပြုံးပြဖြစ်

ပြည့်ဝိုးပျော်စရာ

သည်။ အားလုံးစားသောက်ပြီးသောအခါ လက်ဖက်မွှေးရွက်ရနံ့သင်းသော ရေခဲခဲကြမ်းကို အန်တီကြီးက သူ့ရှေ့မှ ဖန်ခွက်ထဲထည့်ပေးသည်။

“သွန်းပန်းနွယ် အစ်ကိုကို အကူအညီတောင်းစရာရှိတယ် ဆိုတာ . . . ဘာလဲ မသိဘူး . . . ”

သူက မွှေးမြသော ခါးရေကြမ်းကိုသောက်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူး . . . သွန်းတို့ရဲ့ ကားဆရာက ခွင့်ယူထားတယ် . . . မနက်ဖြန် သွန်းက အောင်ပန်းကို ရန်ကုန်က မေမေတို့လွဲလိုက်တဲ့လွဲငွေ သွားထုတ်ရမယ် . . . အဲဒါ ယောက်ျား လေးအဖော်မရှိလို့ . . . လမ်းမှာမတော်တဆ ကားဘီးပေါက်တာတို့၊ ဘာတို့ကျတော့ သွန်းက မလုပ်တယ်ဘူး . . . ကိုခေတ်ကျော်များ မနက်ဖြန်အားရင် ခဏလိုက်ခဲ့ပေးလို့ရမလားလို့ . . . ဘယ်လောက် မှမကြာပါဘူး . . . အသွားအပြန်ရော ငွေထုတ်တာပါ လွန်ရော ကျွဲရော နှစ်နာရီခွဲလောက်ပဲ ကြာမှာ . . . ”

သွန်းပန်းနွယ်က လက်နှစ်ချောင်းထောင်ရင်း ဆိုသည်။

“ရပါတယ် . . . အစ်ကိုလည်း ဘာအလုပ်မှရှိတာမဟုတ်ဘူး . . . လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ . . . ဘယ်အချိန်သွားမလဲ . . . ”

“အင်း . . . ဆယ်နာရီလောက်ပေါ့ . . . ”

သို့နှင့် ရေခဲခဲသောက်လိုက်၊ အန်တီကြီးနှင့် သွန်းပန်းနွယ် ပြောပြသော စိုက်ခင်းများအကြောင်း နားလောင်လိုက်ဖြင့် အချိန်က ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ကာလာသည်။

“ဘာပဲပြောပြော သားရဲ့ဒေါ်လေးက ကံကောင်းပါတယ် . . . သူက လူကောင်းရတော့တာဆိုတော့ . . . ”

“ခင်ဗျာ . . . ”

အန်တီကြီး၏စကားကို သူ နားမလည်သည်မို့ ‘ခင်ဗျာ’ ဟု

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ဆိုဖြစ်သည်။ အန်တီကြီးက . . .

“ဒီလိုကွာ . . . မင်းတို့ခြံမှာရှိတဲ့ ကိုဟိန်းနဲ့ရွှန်းတို့မောင်နှမ
တို့ပြောတာ . . . သူတို့မောင်နှမက ရိုးလည်းရိုးသားကြတယ် . . .
စိုက်ပျိုးရေးဘက်မှာလည်း တော်ကြတယ် . . . အဲဒီခြံရဲ့တစ်ဝက်က
သူတို့မောင်နှမပိုင်တယ် . . . ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ပဲ မင်းတို့ဒေါ်လေး
ပိုင်တာ . . . ဒါပေမယ့် ဖက်စပ်လုပ်ပြီးတော့ အကျိုးတူ ပူးပေါင်းပြီး
အပင်တွေစိုက်ကြတာ . . . ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား . . . ကျွန်တော်ထင်တာက သူတို့ကို
လစာနဲ့ခိုင်းထားတယ် ထင်နေတာ . . . ”

သူ၏အံ့အားတသင့်ဆိုသောစကားကြောင့် အန်တီကြီးက
ရယ်သည်။

“ဒါကြောင့်လည်း ရွှန်းပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန်ပုံပေါက်နေတာ
ထိုး”

ဟု သူ တွေးမိသည်။

ရွှန်း၏ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ပုံအားလုံးက ပြတ်သားနေသည့်
အကြောင်းရင်းကို သူ အခုမှသဘောပေါက်တော့သည်။

“သူတို့အမေက ရွှန်းကိုမွေးပြီး မီးတွင်းထဲမှာပဲ ဆုံးသွား
တာ . . . ရွှန်းတို့အဖေက ရွှန်း ဆယ်စာန်းလောက်မှာ နောက်မိန်းမ
ထူလိုက်တာ . . . အဲဒီကတည်းက ရွှန်းတို့မောင်နှမက မိထွေးနဲ့ အတူ
နေဘူးဆိုပြီးတော့ ခွဲနေကြတာ . . . အခုထိပဲ . . . သူ့အဖေလည်း
အခု ဒီမြို့မှာ မရှိဘူး . . . ဒါပေမယ့် ရွှန်းတို့မောင်နှမကို သူတို့အဖေ
စာ ဘဏ်မှာငွေအများကြီး ထည့်ထားပေးတယ် . . . သူတို့မောင်နှမ
ထလည်း မာနကြီးတယ်လေ . . . တစ်ပြားမှ ထုတ်မသုံးဘူး . . . ”

“ယောက်ျားတွေအပေါ်မှာ အမြင်မကြည်တာ . . . ဒါ
ကြောင့်ကိုး”

ပြည့်ဝမှု

ဟု သူ သဘောပေါက်ကာလာသည်။

“စကားပြောလို့ကောင်းတယ်ဗျာ . . . ကျွန်တော် ခြံထဲမှာ လုပ်စရာလေးတွေရှိလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ် အန်တီ . . . နောက်မှ လာလည်ပါဦးမယ် . . .”

“အေးကွယ် . . . အေး . . .”

အန်တီကြီးကို စကားဖြတ်ကာ ထရပ်ဖြစ်သည်။ သွန်းပန်းနှယ်က ကားသော့ကို သူ့ဆီလှမ်းပေးသည်။

အပြန်လမ်းမှာ သွန်းပန်းနွယ်က . . .

“ခြံထဲမှာ လုပ်စရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့ရှိတာလဲဟင်”
ဟု မေးသည်။

တကယ်တော့ ပြန်ချင်သောကြောင့် အကြောင်းပြချက်တစ်
ခု အနေနှင့် ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ ပြောလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပြီး တကယ်
တမ်းကျ ဘာမှလုပ်စရာ မရှိ။

“ဒီလိုပါပဲ . . . ဟိုလျှောက်လုပ် . . . ဒီလျှောက်လုပ်ပေါ့”
သူပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာလျှောက်ဖော့ပစ်လိုက်သည်။

ခြံထဲဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့မှာကားရပ်လိုက်သောအခါ ဂျင်း
ဘောင်းဘီကို ခြေသလုံးထိခေါက်တင်ကာ ဆိုင်ကယ်ရေဆေးနေ
သော ရွန်းက သူနှင့်သွန်းပန်းနွယ်တို့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။
ပြီး ဖာသိဖာသာပင် ဆိုင်ကယ်ကို ရေဆက်ဆေးကာနေသည်။

“ရွန်းက တော်တော်လှတယ်နော် . . .”

သွန်းပန်းနွယ်က သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“ဟုတ်လား . . . အင်း . . . ဟုတ်တယ်နော် . . .”

ပြည့်လုံမှုအိမ်

ယောင်ရမ်းပြီး သူ ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်။ မလုံမလဲဖြင့် လှည့်
ကြည့်တော့ သွန်းပန်းနွယ်က သူ့ကိုရယ်ကျဲကျဲဖြင့် မချိုမချင်ကြီး
ကြည့်တာနေသည်။

“ကဲ . . . သွားပြီနော် . . . မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီမတ်တင်း
ဒလာက် လာခေါ်မယ်နော် . . .”

သူ သွန်းပန်းနွယ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မောင်းထွက်
သွားသော သွန်းပန်းနွယ်၏ကားကို ကျောခိုင်းရင်း အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့
ဖြစ်သည်။

လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ အချိန်က နှစ်နာရီ။

“နဲ့လယ်စာ ပြင်လိုက်ရတော့မလား . . .”

ဆိုကယ် ရေဆေးနေရာမှ သူမက လှမ်း၍မေးသည်။

“မပြင်တော့နဲ့ . . . သွန်းပန်းနွယ်တို့အိမ်မှာ အာလူးထမင်း
နယ် စားခဲ့ပြီးပြီ . . .”

“ဟုတ်လား . . . ကျွန်မလည်း ရှင် စားဖူးအောင်ဆိုပြီးတော့
အာလူးထမင်းနယ်လုပ်ထားတာ . . . အေးလေ စားပြီးပြီဆိုတော့
လဲ . . .”

“ညနေခင်းကျစားမယ်လေ . . . ညနေခင်းမှစားရင် ကောင်း
သေးတယ် မဟုတ်လား . . .”

“ကောင်းပါတယ် . . .”

သူမက သူမ၏နဖူးတွင်စို့နေသော ချွေးတို့ကို လက်ဖမိုးဖြင့်
သုတ်ရင်း ‘ကောင်းပါတယ်’ ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် မျက်နှာက သိပ်
မကောင်းလှ။

“နေမကောင်းဘူးလား . . .”

ရုတ်တရက်မေးသော သူ့အမေးကြောင့် သူမက ကြောက်
အမ်းအမ်းကြီးဖြစ်ကာသွားသည်။

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ခိုက်တွင် ချစ်မည်

“ကောင်းပါတယ် ...

ဟု ဆိုသည်။

“ရှင်လာမှပဲ စားတော့မယ်ဆိုပြီးတော့ စောင့်နေတာ ...
အဲဒါ ဝိုက်က အဆာလွန်သွားတယ် ထင်တယ် ...”

သူမ၏စကားကြောင့် ဘာရယ်မဟုတ် သူ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားရသည်။ ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။

မနက်စာပဲ စားစား၊ နေ့လယ်စာပဲ စားစား၊ ညနေစာပဲ
စားစား သူမတို့မောင်နှမက သူ့ကိုစောင့်၍ အတူတူစားနေကြဖြစ်
သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမည်စိုး၍ ထင်သည်။

“ဒါဖြင့် စားတော့လေ ... အစ်ကို ဆိုင်ကယ်ဆက်ဆေး
ပေးထားမယ် ...”

ဘာရယ်မဟုတ် ... သူ့ကိုသူ ‘အစ်ကို’ ဟု သုံးနှုန်းမိသွား
ပြီးတာမှ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လိပ်ပြာမလုံဖြစ်သွားရသည်။ နည်းနည်း
များ အိုတဖြစ်သွားပြီလားဟု။

“ရပါတယ် ... ဆိုင်ကယ်က ဆေးလို့ပြီးသွားပြီ ...”

“ဒါဆို နေ့လယ်စာ စားတော့လေ ... နောက်ကျနေပြီ
... ခူးပေး ပြင်ပေးရမလား ...”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ရွတ်နောက်နောက်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့်
သူမက ရှက်ဝဲဝဲပြုံးသည်။ ပြီး ...

“ရပါတယ် ... ရွန်းဘာသာရွန်း ... ခူးစားမယ် ...”

ပြောပြီး သူမ ချာခနဲရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် လှည့်ထွက်ကာ
သွားသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် သူမကိုယ်သူမ ကျွန်မဟု တောင့်တောင့်
ကြီး သုံးနေရာမှ ‘ရွန်း’ ဟု နာမ်စားသုံးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ် အကြောင်းပြချက်မရှိပါပဲ သူ့ရင်တဲမှာ
ကြည်နူးကာနေသည်။

နံနက်အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ သွန်းပန်းနွယ်ကို အောင်ပန်း သို့လိုက်ကူရဦးမည်ကို သူ သတိရမိသည်။

အေးစိမ့်စိမ့်ရာသီဥတုကြားမှာ စောင်ထူထူခြုံပြီး အိပ်ရာထဲတွင် ဆက်နှပ်ချင်နေသေးသော်လည်း ရေချိုးရန်အလို့ငှာ မထချင်၊ ထချင်ဖြင့် သူ အိပ်ရာမှထဖြစ်သည်။

ရေပူဖြင့်ရေကိုချိုးရင်း သူ ပထမဆုံးရောက်စနေ့က ရေပူအိုးပျက်နေသည်ကို မသိဘဲ ချိုးမိခဲ့သည်ကို သတိရရင်း ပြုံးမိသည်။

ပြီး . . . သရက်ပွင့်ကိုင်တွေကို ညှပ်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမနှင့်စကားများကြသည်ကိုလည်း ပြန်သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က စွာတေးလန်နေသော သူမ၏ ဆတ်ဆတ်ထိမခံပုံစံကိုလည်း ပြန်တွေးမိရင်း ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။

ရေချိုးပြီးအဝတ်အစားလဲကာ အိမ်ထဲမှထွက်လာသောအခါ ဝရန်တာမှာ နံနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်နေသော သူမကို တွေ့ရသည်။

“ဒီနေ့တော့ ကော်ဖီနဲ့ပေါင်မုန့်ပဲ စီစဉ်ထားတယ် . . . ဖြစ်လား . . . ”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ရောက်စတုန်းကထက်ပို၍ ဖော်ရွေနေသော သူမ၏အဖေ
ထို သူ . . .

“ဖြစ်ပါတယ် . . .”

ဟု ဖြေဖြစ်သည်။

“ရွန်း ဘုရားကိုလိုက်ပို့ဖို့ စီစဉ်ထားတာသိလို့နဲ့တူတယ် . . .

မီးတွေဘာတွေ ထုတ်လို့ . . .”

“ဘယ်လို . . .”

သူမ၏စကားကို နားမလည်သည်မို့ သူ ‘ဘယ်လို’ ဟု မေး
ဖြစ်သည်။

“ကိုဟိန်းက ပြောတယ် . . . ကိုခေတ်ကျော်လည်း ပင်းတယ
ရောက်တာပဲ ကြာလှပြီ . . . အလုပ်ကိစ္စတွေပေါ်ပေါ်လာတာနဲ့
ဘုရားကိုလိုက်မပို့ဖြစ်ဘူးတဲ့ . . . အဲဒါ ရွန်းကို အမိန့်ချလိုက်တယ်
. . . ဒီနေ့အားလည်းအားတယ် . . . လိုက်ပို့လိုက်တဲ့ . . . ဘုရားဖူး
ထယ်ဆိုတာကလည်း အေးအေးဆေးဆေးမှ ကောင်းတယ်မဟုတ်
ဘူး . . . ရှေ့ရက်တွေတုန်းက လိုက်ပို့လို့တော့ရပါရဲ့ . . . အချိန်က
သိပ်မရတော့ ပုဆိန်ပေါက်ကန်တော့ပြီး ပြန်နေရမှာစိုးလို့ . . . အဲဒါ
ဆယ်နာရီလောက် သွားကြမယ်နော် . . .”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ကော်ဖီပန်းကန်ထဲသို့
ထော်ဖီငဲ့ပေးရင်း ဆိုသည်။

“ဆယ်နာရီတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် . . .”

သူ၏စကားကြောင့် သူမက ကော်ဖီထည့်နေရာမှ ရုတ်တ
ရက် ရပ်တန့်သွားသည်။ ပြီးမှ . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

ဟုမေးရင်း ကော်ဖီကို ဆက်ထည့်သည်။

“ဟို . . . ဟိုဒင်း . . . သွန်းပန်းနွယ်က ဒီနေ့ . . .”

ပြည့်ဝိုးမှုအိမ်

“သူ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်တဲ့လား”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာ သူ့မက ဖြတ်ပြီးဆိုသည်။

“မဟုတ်ဘူး သူ့ အောင်ပန်းကို ငွေသွားထုတ်စရာရှိလို့ တဲ့ အဲဒါ လိုက်ကူပေးလို့ရမလားတဲ့ အစ်ကိုလည်း ငြင်း လို့မကောင်းတာနဲ့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ်”

“ငြင်းလို့မကောင်းတာက တစ်ကြောင်း လိုက်ချင်ချင် ဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်းပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့မက မချိုမချင်ပြီးရင်း နောက်တောက်တောက်ဆိုသည်။

“အာ မဟုတ်ပါဘူး ဆယ်နာရီမတ်တင်းလာခေါ် မယ်ပြောတယ် အသွားအပြန် အလွန်ဆုံးနှစ်နာရီခွဲလောက်ပဲ ကြာမယ်တဲ့ ဆိုတော့ နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်ခွဲလောက် ပြန်ရောက်မယ် ထင်တယ်”

“ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ အချိန်မမှန်းကောင်းဘူးတဲ့ ခရီးလမ်းမှာ ကမောက်ကမနဲ့ ကြန့်ကြာတတ်တယ်တဲ့”

သူ့မက သူ့ကိုကြည့်ရင်း ဆရာမကြီး အထာဖြင့်ဆိုသည်။

“အစ်ကိုကတော့ အယူမရှိဘူး”

“အယူမရှိလည်း နေပေါ့ သူများက အကောင်းပြော ပေးတာ”

သူ့စကားကြောင့် သူ့မက နှုတ်ခမ်းစုကာဆိုရင်း ဘောက် ဆတ် ဘောက်ဆတ်ဖြင့် အိမ်နောက်မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်ကာသွားသည် မှာ တော်တော်နှင့်ပြန်ထွက်မလာတော့။

ဆယ်နာရီမတ်တင်းမှာ သွန်းပန်းနွယ်၏ကား ရောက်ချလာ
သည်။ ဝရန်တာမှာ သူ့ရော၊ ရွန်းတို့မောင်နှမပါ ရှိနေကြသည်။

“ရွန်း... အစ်ကို နေ့လယ်ပြန်ရောက်တော့မှ ဘုရားသွား
ဇယ်နော်...”

ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ရင်းဆိုသော သူ့စကားကို သူမက ခေါင်း
ညိတ်ပြသည်။ ပြီး...

“အမြန်ကြီး မမောင်းနဲ့နော် .. ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. ဘုရား
ထ မနက်ဖြန်မှ အေးအေးဆေးဆေး သွားလည်းရတယ်”

ဟု ဆိုသည်။

“ကိုဟိန်း... အောင်ပန်းကို ဘာမှာဦးမလဲ ...”

သူ့အမေးကို ကိုဟိန်းက ...

“မှာစရာမရှိဘူး ညီလေး ...”

ဟု ဆိုသည်။ ပြီး...

“ကားကို ပုံမှန်ပဲမောင်းနော် ...”

ဟု ဆိုသည်။

ပြည့်ဝပျော်ရွှင်

သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သွန်းပန်းနွယ်၏ကားဆီလျှောက်ခဲ့
ဖြစ်သည်။ သွန်းပန်းနွယ်က သူ့ကို ကားသော့လှမ်းပေးရင်း ပြုံးပြ
သည်။ ပြုံး . . .

“အပြန်ကျတော့ သွန်း မောင်းကူပါမယ် . . .”

ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် ကိုဟိန်းတို့ မောင်နှမဘက်လှည့်
ကာ နှုတ်ဆက်ရင်း ပြုံးပြသည်။

ကားကို သူ့ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သွန်းက . .

“အောင်ပန်းနဲ့ပင်းတယက နှစ်ဆယ့်လေးမိုင်ပဲရှိတာ . . .
လမ်းက အကွေ့အကောက်များလို့သာ ပျမ်းမျှတစ်နာရီလောက်
မောင်းရတာ . . .”

“ဟုတ်လား . . .”

သူ သူမ၏စကားကို ‘ဟုတ်လား’ ဟု ထောက်ပေးဖြစ်သည်။

“သွန်းကတော့လေ ဒီပင်းတယနဲ့အောင်ပန်း လမ်းမကြီး
ဘေးကစိုက်ခင်းတွေကို ငေးရုံတာ . . . ကြည့်လို့ကို မဝဘူး . . .
မြေနီနီပေါ်မှာစိုက်ထားတဲ့ မုန်လာထုပ်တို့၊ ပန်းနှမ်းပင်တို့၊ ဂျုံတို့၊
ဘာတို့ အလှည့်ကျစိုက်နေတော့ ဆေးရောင်စုံနဲ့ဆွဲထားတဲ့ တောင်
တန်းပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်နေရသလိုပဲ . . . ရာသီစာ အသီး
အရွက်ပင်တွေ ပြောင်းပြောင်းပြီး စိုက်နေတော့ ပန်းချီကားရဲ့အ
ရောင်ပြောင်းပြောင်းနေသလိုပဲ ခံစားရတယ် . . . ပင်းတယကို နိုင်ငံ
ခြားခရီးသွားတွေလာကြရင် ဒီလမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်
စရာတွေချည်း ဖြစ်နေတယ် . . . တစ်လမ်းလုံးက သဘာဝပန်းချီ
ကားတွေနဲ့ ပြည့်နေတာကိုး . . .”

ပြောပြီး သူမက လမ်းဘေးဝဲယာမှ တောင်ယာစိုက်ခင်းတို့
ကို ငေးကာနေသည်။

“ဟုတ်တယ်နော် . . . အစ်ကိုလာတုန်းက မနက်ခင်း ဝေလီ

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ထောင်းဆိုတော့ ဘာမှမမြင်ခဲ့ရဘူး... အခုမှပဲကြည့်ရတော့တယ်
... တကယ်လှတာပဲ ...”

သူမ၏စကားကို သူ ထောက်ခံစကားဆိုဖြစ်သည်။

မြွေလိမ်မြွေကောက်ကားလမ်းကို မောင်းလာစဉ် နိုင်ငံခြား
ခရီးသွားများ၏ ကားများရော၊ ပြည်တွင်းမှ ဘုရားဖူးယာဉ်များ၏
ထားများကိုပါ တစ်လမ်းလုံး ရှောင်နေရသည်။

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်...”

ဟု စိုးရိမ်တကြီးမှာရှာသော ရွန်းကို ဘာရယ်မဟုတ်။ သတိ
ရမိသည်။ သူမ ပြောလည်းပြောစရာ။ ကားများက ရှင်းသွားသည်
ထူ၍မရှိ။ ကားမရှိလျှင်တောင်မှ ထော်လာဂျီများက လမ်းမှာတော်
တော်ကြာ တစ်စီး၊ တော်တော်နေတစ်စီး တွေ့နေရသည်။

“မထူးပါဘူး... အောင်ပန်းမှာ ငွေထုတ်ပြီးရင် ကိုခေတ်
ထျော်ကို ကလောလိုက်ပို့မှပဲ... ကလောရောက်ဖူးလား...”

“ရောက်ဖူးတယ်ဆိုရုံပေါ့... ဖြတ်သွားဖြတ်လာပဲ များ
ထယ်...”

“ဒါဖြင့် သွားကြတာပေါ့... အောင်ပန်းနဲ့ကလောက
ခြောက်မိုင်ပဲရှိတာ... ကလောမှာလည်ပြီး နေ့လယ်စာစားပြီးမှ
ဝင်းတယပြန်ကြတာပေါ့...”

“အာ... မဟုတ်တာပဲ... ရပါတယ်... နောက်မှ...”

“နောက်မှလုပ်မနေပါနဲ့... လမ်းကြိုနေတာပဲဥစ္စာ...
ထစ်ခါတည်း သွားလိုက်တာပေါ့... အချိန်လည်း ဘယ်လောက်မှ
မို့တုန်တာ မဟုတ်ဘူး...”

ဇွတ်ဆိုသော သွန်းပန်းနွယ်၏စကားကြောင့် သူ မသိမသာ
သတ်ပြင်းချဖြစ်သည်။ အချိန်ပိုကုန်ခြင်း၊ မကုန်ခြင်းထက် သူ့အချိန်
ထို ရွန်းစောင့်နေမည်စိုး၍ဖြစ်သည်။

အောင်ပန်းမှာ ငွေထုတ်သောအလုပ်ပြီးသောအခါ သွန်း
ပန်းနွယ်က ငွေအိတ်ကို ကားထဲမှာ ထည့်သည်။ ပြီး . . .

“အစ်ကို . . . ဒီတည့်တည့်ကိုသာမောင်း . . . ဒါကလော
ဘက်သွားတဲ့လမ်း . . . ဟိုဘက်ကိုမောင်းရင် ဟဲဟိုးတို့၊ တောင်ကြီး
တို့ဘက်ပဲ . . .”

“ဪ . . .”

သူ ‘ဪ’ ဟု ဆိုဖြင့်သည်။

“ရှေ့မှာ လမ်းခွဲရှိတယ် . . . ညာဘက်ကိုပဲ သွား၊ ညာဘက်
ကိုသွားရင် ကလော၊ ဘယ်ဘက်ကိုသွားရင် ပင်လောင်းတို့၊ ဖယ်ခုံတို့၊
လွိုင်ကော်တို့ သွားတဲ့ဘက်ပေါ့ . . .”

သူမက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ရှင်းပြသည်။ သူ ခေါင်းကို
ညိတ်ဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ရင်း . . .

“ကိုခေတ်ကျော် စကားနည်းလှချည်လား . . . ဘာလဲ ပျင်း
နေပြီလား . . . ခဏလေးပါ . . . ပျင်းနေတာတွေ . . . ကလေးရောက်
ရင် အားလုံးပျောက်သွားလိမ့်မယ် . . . ကလေးက သိပ်လှတာ . . .”

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

“ဟုတ်လား... ကလောမှာ ဘာလည်ပတ်စရာတွေရှိလဲ”
စကားသိပ်မပြောလျှင်လည်း မကောင်းတတ်သည်မို့ သူ
မေးဖြစ်သည်။ သူမက ...

“အများကြီးပဲ ...”

ဟု ဆိုသည်။ ပြီး ...

“နီးဘုရားသွားဖူးလို့ရတယ် ... နီးဘုရားဆိုတာက နီးနဲ့
ရက်လုပ်ထားတဲ့ ကိုယ်ပွားတော်ကြီးကိုပြောတာ .. နောက် ကလော၊
ရွှေမင်ဂူရှိတယ် ... တောင်ပေါ်က ဟိုတယ်တွေ လျှောက်ကြည့်
လို့ရတယ် ... တောင်ပေါ်ဟိုတယ်က Sun Set View မှာထိုင်ပြီး
နေဝင်တဲ့ Sun Set View ကို ကြည့်လို့လည်း ရတယ် ...”

သူမ၏စကားကြောင့် သူ ‘ဟိုက်’ ဟု စိတ်မှာရေရွတ်မိသည်။
နေဝင်သောနေဝင်ချိန်ကိုပါ စောင့်နေပါက အပြန်မိုးချုပ်သွားနိုင်
သည်။ အပြန်မှာမိုးချုပ်လျှင် မြေလိမ်မြေကောက်ဖြစ်သောလမ်းကို
သူ မမောင်းချင်။ မမောင်းပြန်လျှင်လည်း မကောင်း။

ထို့ကြောင့် ...

“နေဝင်တဲ့ Sun Set View ကိုတော့ ကြည့်တော့ပါဘူး
... နီးဘုရားထို့၊ ဘာတို့ဖူးပြီး ကားနဲ့ပဲ မြို့ကိုပတ်ကြည့်ကြတာပေါ့
... အပြန်မိုးချုပ်မှာစိုးလို့ ...”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး ... ဒီလမ်းက မိုးချုပ်လည်း မောင်းလို့
အဆင်ပြေပါတယ် ... ဒီကအပြန်ကို ကလောမြင်းမထိဂူ ဝင်ချင်ရင်
လည်း ရသေးတယ် ... အဲ ... သူကကျတော့ စောစောက တွေ့ခဲ့
တယ်လမ်းခွဲက ပင်လောင်းလမ်းခွဲဘက်ကို စင်ရတာ ... အပြန်ဝင်မ
လား ...”

သူမ၏အမေးစကားကို သူ ခေါင်းခါပြဖြစ်သည်။

“မဝင်တော့ပါဘူး သွန်းရယ် .. နောက်မှပဲ အေးအေးပေါ့”

သဘောပ . . . သွန်းက ကုခေတကျောကု နှ့စေချင်လှပ၊
. . . ဒီရောက်ပြီးမှတော့ မထူးတော့ဘူးလေ . . . ”

သူမ၏စကား မမှားပါ။ တကယ်တမ်း ကလောကို ရောက်
သောအခါ လှပသောကလော၏ရှုခင်းများမှာ သူ မျောပါကာသွား
သည်။ ဘုရားများဖူးရင်း ဟိုတယ်များဆီလိုက်ကြည့်ရင်းဖြင့် အချိန်
က ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ကာသွားသည်။ နေ့လယ်စာကို တောင်ပေါ်
ဟိုတယ်၏ Sun Set View မှာ စားဖြစ်သည်။

“ညနေခင်းဆို ပိုလှတယ် . . . ”

သူမက အပေါ်စီးမှနေ မြင်နေရသော တောင်တန်းများ
ထင်းရှူးပင်များကိုကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

သစ်ပင်များ၊ တောတောင်များကို ဖြတ်သန်းကာ တိုက်ခတ်
လာသော လေနုအေးက အေးမြလန်းဆန်းကာနေသည်။ ဘာရယ်စ
ဟုတ်။ လတ်ဆတ်သော လေနုအေးကို အားပါးတရရှုရှိုက်ရင်း ‘ရွှန်း’
ကို သွားသတိရမိပြန်သည်။ အေးချမ်း၍ လှပသော ကလောမှာ
သူမနှင့်နှစ်ယောက် အတူသာဆို

ကလောမှပြန်လာပြီး ပင်းတယပြန်ရောက်ချိန်မှာ ညနေ
စောင်းနေပြီဖြစ်သည်။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ဝရန်တာမှာ
ရပ်နေသော သူမကို မြင်ရသည်။

“မိုးချုပ်လို့ ထွက်စောင့်နေတာလား မသိဘူး . . .”

သွန်းပန်းနွယ်၏ရယ်ကျဲကျဲအဆိုကြောင့် ‘မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု
သူ ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ငြင်းဖြစ်သည်။ သွန်းကတော့ မျက်နှာကြီးနီ
တာ ရှက်သွားသော သူ့ကိုကြည့်ကာရယ်သည်မို့ ဘာရယ်မဟုတ် သူ
ဝါရောပြီး ရှက်ရယ်ရယ်ဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . သွားပြီနော် . . . ကျေးဇူးပဲ . . .”

“ရပါတယ်ဗျာ . . .”

“ဒါဖြင့် သွားပြီ . . .”

ကားကို မောင်းထွက်သွားသော သွန်းကိုလက်ပြရင်း အိမ်
အော်သို့မျက်နှာမူလိုက်သောအခါ သူမတစ်ယောက် ဝရန်တာနှင့်
မရှိတော့။ ဘာရယ်မဟုတ် ရင်ထဲမှာတော့ ဟာခနဲဖြစ်ကာသွားသည်။

အိမ်ထဲမှ ကိုဟိန်းထွက်လာသည်ကို မြင်ရသည်မို့ ကိုဟိန်း

ပြည့်လို့ပျော်စရာ

ကို သူ ပြောပြနေသည်။ ကိုဟိန်းက လက်ပြန်ပြရင်း ပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်
တာ . . .

“အောင်ပန်းသွားတာ တော်တော်ကြာတယ်နော် . . .”
ဟု ဆိုသည်။

“ကလောရောက်သွားလို့ဗျ . . . သွန်းက အောင်ပန်းရောက်
မှတော့ မထူးဘူး . . . ကလောကို လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုပြီး လိုက်ပို့ပေး
နေလို့ . . .”

မျက်နှာမှာ ရှက်အမ်းအမ်းအမူအရာကြီးထွက်နေသော သူ
ကို ကိုဟိန်းကကြည့်၍ ဟက်ခနဲရယ်သည်။ ပြီး . . .

“စေတနာတွေပေါ့ကွာ . . .”

ဟု ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဆိုသည်။

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့က ခိုးခိုးခင်ကြတာ
ပါ . . .”

ခေါင်းကိုကုတ်ရင်းဆိုသော သူ့စကားကြောင့် ကိုဟိန်းက
တခွိုးခွိုးဖြင့် ရယ်သည်။ ပြီး . . .

“အစ်ကိုက ဘာပြောနေလို့လဲ . . . ညီလေးရ . . .”
ဟု ဆိုသည်။

“ဒါနဲ့ ညီလေး မနက်ဖြန်ရော အားလား . . .”

“အားပါတယ် အစ်ကိုရ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

ကိုဟိန်း၏အမေးကို သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေဖြစ်သည်။

“မနက်ဖြန် ညီလေးကို ဘုရားလိုက်ပို့ပေးမလို့လေ . . .
တော်ကြာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားပြီးသားဖြစ်နေမှာစိုးလို့”

ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ဆိုလာသော ကိုဟိန်း၏ ပြောင်ချော်ချော်
အမူအရာကြောင့် . . .

“အာ . . . အစ်ကိုကလည်းဗျာ . . .”

www.burmeseclassic.com

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ဟု သူဆိုဖြစ်သည်။

“မနက်ဖြန် ချိန်းထားတာမရှိဘူးဆိုရင် အစ်ကို ဘုရားလိုက်
ဦးပေးမယ်လေ . . . မနက် ကိုးနာရီလောက် သွားကြတာပေါ့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အစ်ကို . . .”

“ကဲ ကဲ . . . နားလိုက်ဦး . . . ညီလေးကိုကြည့်ရတာ တော်
တော်ပင်ပန်းလာပုံရတယ် . . .”

ကိုဟိန်း၏ ပြောင်ချော်ချော်စကားကြောင့် သူ . . .

“အစ်ကိုကလည်းဗျာ . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆိုဗျာ . . .”

ဟု ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“အေးပါကွာ . . . နားလိုက်ပါ . . . နားလိုက်ပါ . . .”

ကိုဟိန်းက သူ့ပခုံးကိုပုတ်ရင်း ဆိုသည်။ သူ ဘာရယ်၊ ညာ
ရယ်မဟုတ် ခေါင်းကုတ်ရင်း အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲအဝင်မှာ အိမ်ထဲမှထွက်လာသော သူမကိုမျက်နှာ
ဆင်းဆိုင်တွေ့ရသည်။

“ထမင်းဆာရင် ပြောနော် . . .”

ဟု ခေါင်းကိုငုံ့ရင်းဆိုသော သူမကို . . .

“အင်း . . .”

ဟု သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေဖြစ်သည်။

အိမ်ခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ်လှဲနေရင်း သူမအကြောင်း
ဆို တွေးမိသည်။ ရောက်စတုန်းက သူ့ကိုအသည်းအသန်အရွဲ့တိုက်

နေသော သူမသည် အခုတော့လည်း ဆက်ဆံရေးတွေ နူးညံ့လာသလို
ဆို ရှိလာသည်က အမှန်ပင်။

ကလေး

ထင်းရှူးမြို့တော်
ရောက်သူပျော်စေမယ့်
သူ့ရဲ့ရင်ခွင်
မြင်သူတိမ်းညွတ်အောင်
တောတောင်စိမ်းစိမ်းတို့က ဝန်းခ
ရှုလို့မဝနိုင်ဘူး။
မခွဲချင်၊ မပြန်ချင်အောင်
ဆွဲဆောင်ညှို့အား ပြင်းခဲ
ရင်သပ်ရင်းနဲ့ ရှုမော
အလှတရားတို့ရဲ့ ကလေး။

“ကဗျာဆရာကြီး . . .”

ခေါ်သံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ရွန်းက သူ့လက်ထဲ မှစာရွက်ကို မြှောက်ပြသည်။

“ဝရန်တာမှာကျနေတာတွေ့လို့ ကောက်လာတာ . . . ရော့”
သူမ လှမ်းပေးသော ကဗျာစာရွက်ကို သူ လှမ်းယူဖြစ်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ . . . ဝရန်တာမှာထိုင်ရေးပြီး မေ့ကျန်ခဲ့တာ”
သူ့စကားကြောင့် သူမက ‘ဖြစ်ရမယ်’ ဆိုသောပုံစံဖြင့်ကြည့်
သည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီများနှင့်တွေ့နေကျသူမကို ထဘီဖြင့်တွေ့ရ
သောအခါ ထူးခြားကာနေသည်။ သူ စိုက်ကြည့်ကာနေသောကြောင့်
သူမက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် . . .

“ဘာကြည့်တာလဲ . . .”

ဟု ဘုဆတ်ဆတ်ဖြင့် မေးသည်။

“ထဘီတွေ ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေတဲ့
အမှန်အတိုင်းပင် သူ ဖြေဖြစ်သည်။

“ကိုဟိန်းက ကိုခေတ်ကျော်ကို ဘုရားကိုလိုက်ပို့လိုက်ဦးထဲ့

www.burmeseclassic.com

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

... ဘုရားသွားမှာဆိုတော့ ဘောင်းဘီနဲ့ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ ...
အဲဒါကြောင့် ထဘီဝတ်ထားတာ ... ”

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်ရင်း ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် သူမက ဆိုသည်။

“ဘုရားကို ကိုဟိန်းလိုက်ပို့မှာမဟုတ်ဘူးလား ... ”

ကိုဟိန်းက သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့မည်ဟု မနေ့ကဆိုသော
ကြောင့် သူ မေးဖြစ်သည်။ သူက ဘာရယ်မဟုတ် မေးလိုက်သော်
လည်း သူမကတော့ နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ သူ့အား မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဘာလဲ ... ရွန်းလိုက်ပို့တာ မကြိုက်လို့လား ... ”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး ... ဘယ်သူပို့ပို့ ဘုရားရောက်ဖို့
ထ အဓိကပါ ... ”

“သွန်းပန်းနွယ်ကို အကူအညီတောင်းရမလား ... ”

“ဟာ ... ”

ပြောင်စိစိဖြင့်ဆိုလာသော သူမ၏စကားကြောင့် ‘အာ’ ဟု
သူ ရေရွတ်ဖြစ်သည်။ သူမက လက်မှနာရီကိုပင့်ကြည့်ရင်း ...

“မနက်စာစားပြီးရင် သွားကြတာပေါ့ ... ဒါနဲ့ ရွန်းလိုက်ပို့
ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်နော် ... မဖြစ်ရင်လည်းပြော ... အားမနာနဲ့”

ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုသော သူမကို သူ မချင့်မရဲဖြစ်သွား
သည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ ဆွဲခါပစ်ချင်နေသလိုလို။

ပြောနေစဉ်မှာပင် သွန်း၏ကား ခြံထဲဝင်လာသည်ကို တွေ့
သည်မို့ သူမက သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါဖြင့် ကြည့်သည်။

ရပ်ကြည့်နေဆဲမှာပင် သွန်းက ကားပေါ်မှဆင်းရင်း သူ့တို့
နီးသို့ လျှောက်ကာလာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... မနေ့က အောင်ပန်းကလောကို အသွား
ပြန်ကားမောင်းလိုက်တာ ပင်ပန်းသွားပြီလား ... ”

“မပင်ပန်းပါဘူး ... ဒါနဲ့ ငါ့ သွားရင်းနဲ့လဲ ... ”

ပြည့်ဝိုးမှုနစ်

“ဒီတိုဝဲ တမင်လာတာ . . . ညနေစာ အိမ်မှာလာစားဖို့ ဖိတ်ရင်းနဲ့ . . . ရွန်းတို့မောင်နှမရော လိုက်ခဲ့လေ . . . ရွန်းတို့အ တွတ်ပါ ပိုချက်ထားတာ . . . ”

သွန်းက ဘေးမှာရှိနေဆဲဖြစ်သော ရွန်းကိုပါကြည့်ရင်း ဆို သည်။ ရွန်းက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ ပြီး . . .

“ရပါတယ် . . . မရဲ့ . . . အားနာစရာကြီး . . . ”

ရွန်းက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း ဆိုသည်။

“အားနာစရာလား . . . ညီမလေးတို့ ထမင်းဖိတ်ကျွေးရင် လည်း မတို့တူအရိုးလာစားနေကျပဲဥစ္စာ . . . ညနေ (၅) နာရီခွဲ လောက် လာကြိုမယ်နော် . . . ”

သွန်းက ပြုံးရင်းဆိုသည်။

“ရပါတယ် သွန်းရဲ့ . . . အစ်ကိုတို့ဘာသာ လာခဲ့မယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရော . . . ကဲ . . . ကဲ . . . သွားပြီ . . . ရွန်း ဆက်ဆက်လိုက်ခဲ့နော် . . . ”

သွန်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကားပေါ်တက်ကာ မောင်း ထွက်၍သွားသည်။ ရွန်းကတော့ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“အင်း . . . ညနေစာမှာတော့ စိန်နားကပ်အရောင်နဲ့ ပါး လိုက်ပြောင်ရဦးမှာပေါ့ . . . သူများတွေကျတော့လည်း ကောင်းလိုက် တာ . . . တစ်ရက်ခြားတစ်ခါလောက် ထမင်းဖိတ်ကျွေးမယ့်သူမို့ တယ် . . . ”

ဟု ဆိုသည်။ သူ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။

သွန်း၏ကားကို လိုက်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကိုသာ ချဖြစ် သည်။

နံနက်စာစားပြီးချိန်မှာ ကိုဟိန်းက . . .

“ညီလေးရေ . . . အစ်ကိုလုပ်စရာအလုပ်တွေပေါ်လာလို့
သူ့ရားကို ရွန်းလိုက်ပို့လိမ့်မယ် သိလား . . .”

ဟု ဆိုသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုဟိန်းရေ . . . သွန်းက ညနေဖောက်ကို သူ့အိမ်မှာ
စာစားပါလို့ စောစောက ဖိတ်သွားတယ် . . . ရွန်းတို့မောင်နှမတွေ
ဆိုခေတ်ကျော်ကောင်းမှု အကြောင်းပြုပြီး ညနေစာလိုက်စားရလိမ့်
ဦးမယ် . . .”

ရွန်း၏ ပြုံးစိစိနှင့်အဆိုကြောင့် သူ မျက်နှာပူသွားရသည်။
ကိုဟိန်းကတော့ ‘ဟုတ်လား’ ဟု ဆိုသည်။

ပြီး . . . သူ့ကို ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ကြည့်ကာ . . .

“အေးလေ . . . ညီလေးကောင်းမှုနဲ့ ဆင်ဖြူတော်မိုးပြီး ကြံ
စုပ်ရဦးမှာပေါ့ . . .”

ဟု ဆိုသည်။

“ကိုဟိန်းတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . သူနဲ့ကျွန်တော်

ပြည့်လို့ပျော်စရာ

က ခိုးခိုးခင်ကြတာပါ . . . သူလည်း ရန်ကုန်က၊ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်တဆိုတော့ ဒီလိုအဝေးမှာဆိုကြတော့ အကူအညီလေး ဘာလေးပေးရင်း ခင်နေတဲ့သဘောပါ . . . ”

သူ ရှက်ဝဲဝဲဖြင့်ဆိုသောစကားကို ကိုဟိန်းက ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ ပြီး . . .

“ဟုတ်မှာပါ . . . တစ်ရက်ခြားတစ်ခါလောက် ထမင်းဖိတ်ကျွေးနေတာဆိုတော့ ခိုးခိုးခင်တာပဲ ဖြစ်မှာပါ . . . ”

အနှောင့်အသွားမလွတ်သော ကိုဟိန်း၏စကားကြောင့် မျက်နှာပူပူဖြင့် သူ ရှက်ရယ်ရယ်ဖြစ်သည်။

“စတာပါ ညီလေးရာ . . . မင်းမှာလည်း သွန်းနဲ့အစခံရရင် မျက်နှာတွေကို နီချိတ်နေတာပဲ . . . ”

ပြောရင်း တိုဟိန်း ရယ်သည်။ ပြီး လက်မှနှာရီကိုကြည့်ကာ . . .

“ဟော . . . ခြံထဲဆင်းဖို့တောင် အတော်နောက်ကျနေပြီ . . . ကဲ ကဲ ညီလေး . . . အစ်ကိုသွားပြီ . . . ရွန်း . . . ဂူကိုသေသေချာချာလိုက်ပို့လိုက်နော် . . . ”

ဟု ဆိုသည်။ ရွန်းက . . .

“ဟုတ် . . . ”

ဟု ဆိုသည်။

“ကဲ ကဲ ခြံထဲက အလုပ်တွေ အမြန်ဖြတ်မှပဲ . . . ညနေစာစားဖို့ကဖိတ်ထားသေးတာဆိုတော့ အချိန်မီသွားစားလို့ရအောင် အဟမ်း . . . အဟမ်း . . . ”

ကိုဟိန်းက တမင်ချောင်းလုပ်ဆိုးကာ ပြုံးစိစိလုပ်ရင်း ခြံထဲထွက်ကာသွားသည်။ ရွန်းကတော့ လက်မှနှာရီကိုကြည့်ပြန်သည်။ ပြီး . . .

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

“သွားကြရအောင် . . . နေမြင့်လာရင် ဘုရားဖူးက များ
လာတော့ ဘုရားအေးအေးဆေးဆေး မဖူးရဘူးဖြစ်နေမှာစိုးလို့ . . .”
ဟု ဆိုသည်။ ပြီး ကားသေ့ကို မြှောက်ပြကာ . . .
“မောင်းမလား . . .”

ဟု ပြုံးစိစိဖြင့်ဆိုသည်။ သူ ခေါင်းကို ခါပြဖြစ်သည်။ မောင်း
ပေးရအောင်ကလည်း သူက လမ်းမသိ။ ပိုဆိုးသည်က ဘုရားသွား
လမ်းသည် တောင်တက်လမ်းမို့ အကွေ့အကောက်လည်း များနိုင်
သည်ကိုး။

သူ တွက်ဆထားသည့်အတိုင်းပင် တောင်ပေါ် သို့တက်သော
ကားလမ်းမှာ မြေလိမ်မြေကောက်ကြီးဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမကတော့ ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းသည်။ ကား
ပါကင်မှာ ကားရပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ရွှေဥမင်သဘာဝလိုက်ဂူဆီ
လမ်းလျှောက်တက်ခဲ့ဖြစ်သည်။

လိုက်ဂူ၏ အဝင်မုခ်ဦးမှာ သုဓနမင်းသားက ပင်ကူကြီး
ကို မြားဖြင့်ချိန်ရွယ်နေပုံရုပ်တုမှာရပ်စေပြီး သူမက သူ့ကို ဓားကပ်ပုံ
ရိုက်ပေးသည်။ မုခ်ဦးမှနေ ယှေကားထစ်အနည်းငယ်ကို တက်ပြီး
ဓာတ်လှေကားနှင့်ဆက်တက်ကြသည်။

တောင်ပေါ်မှနေ ပင်းတယမြို့၏ရှုခင်းတို့ကို အပေါ်စီးမှ
ကြည့်ရင်း တိုက်ခတ်လာသော လေနုအေးကို သူ အားပါးတရ ရှုရှိုက်
ဖြစ်သည်။ ဒွေးမယ်နော်တို့၊ နတ်သမီးခုနစ်ဖော် ငွေတောင်ပြည်မှ
ပင် ရေလာကစားရသော ပုတ်တလုတ်ကန်ပြာပြာကို သူမက ငါ့
ညှိုးထိုးပြသည်။

www.burmeseclassic.com

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

“ဒီရေကန်နဲ့ဒီလိုက်ဂူရဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို သိလား . . . ”

“အင်း . . . မေမေတို့ပြောပြလို့ အဲဒီပုံပြင်ကိုကြားဖူးပါတယ် . . . ကြည့်ရတာ နတ်သမီးခုနစ်ဖော်က အဲဒီတုန်းက ငပလီတို့၊ ချောင်းသာတို့ဝေးလို့ ဒီကန်မှာပဲ ရေလာကစားကြတယ်နဲ့တူတယ်”

ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက ရယ်သည်။ ပြီး

“နောက်စရာလား . . . ”

ဟု ဆိုသည်။

“ပြီးတော့ သူတို့က နတ်ဝတ်တန်ဆာဝတ်လိုက်တာနဲ့ မိုးပေါ်ပျံနိုင်ကြတယ်နော် . . . ဒါပေမယ့် ခွေးမယ်နော်ကို သနားပါတယ် . . . ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက . . .

“ဘာဖြစ်လို့ . . . ”

ဟု မေးသည်။

“သူ့ခမျာ ဖူးစာပါလို့ သုခနုမင်းသားနဲ့ ညားတယ် မဟုတ်လား . . . တစ်ချိန်လုံး ကောင်းကင်ခရီးကနေ နတ်ဝတ်တန်ဆာ တန်ခိုးနဲ့ မိုးပျံခဲ့သမျှ သုခနုမင်းသားနဲ့ညားတော့မှပဲ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ထားရတော့တယ် . . . ”

ပြောရင်း ‘ခွီး’ ခနဲ သူ ရယ်ဖြစ်သည်။ သူမက

“ကြံကြံဖန်ဖန် လျှောက်ပြီးတွေးလည်း တွေးတတ်တယ်”

ဟု ဆိုရင်း လိုက်ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ကုန်းကြောင်းလျှောက်ရရုံတင် ဘယ်အထိ . . . သူ့ခမျာ ယောက်ျားရတော့မှ ကြံလိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခကလည်း နည်းမနော့ပဲ . . . သုခနုမင်းသားရဲ့တိုင်းပြည်က မျှမတ်တွေက

ပြည့်ဝမှု

မညာစိုင်းဝေးကြလို့ ငွေတောင်ပြည် ပြန်ပြေးရတဲ့အထိပဲ . . . အဲဒီ
ခေတ်တည်းက မိန်းကလေးတွေက မောင့်မျက်နှာ တစ်ကမ္ဘာမှတ်
ပြီး လိုက်ကြတယ်နဲ့တူတယ် . . . ”

သူစကားအဆုံးမှာ သူမက . . .

“ကဲ ကဲ . . . ဘုရားဝင်ဖူးကြရအောင် . . . အဲဒီအကြောင်း
ပြောနေရင် နှစ်ကူးသွားနိုင်တယ် . . . ”

ဟု ဆိုသည်။ နိုင်ငံခြားသားခရီးသွားများရော၊ ပြည်တွင်းမှ
ဘုရားဖူးဧည့်သည်များပါ ရွှေဥမင်သဘာဝလိုဏ်ဂူဆီ တဖွဲ့ဖွဲ့လာနေ
ကြသည်။

“ဘုရားဖူးတွေ များတယ်နော် . . . နိုင်ငံခြားသားတွေရော
ပဲ . . . ”

သူစကားအဆုံးမှာ သူမက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ပွင့်လင်းရာသီဆိုရင် ပြည်တွင်းက ဘုရား
ဖူးတွေ အရမ်းများတယ် . . . နိုင်ငံခြားသားတွေကျတော့ ဆောင်း
ရာသီမှာ အများဆုံးလာကြတယ် . . . ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်ပတ်လုံးက
တော့ နိုင်ငံခြားသားရော၊ ပြည်တွင်းဘုရားဖူးရော ပြတ်တယ်တော့
မရှိဘူး . . . အနည်းနဲ့အများကတော့ ရှိတတ်တယ် . . . ”

ဂူအဝင်မှနေ ဖူးမြော်ရသော ဘုရားရုပ်ပွားတော်များက
ဂူနံရံများမှာ သပ္ပာယ်စွာရှိနေသည်။ ဂူထဲမှသဘာဝအလျောက်ဖြစ်
ပေါ်နေသော ကျောက်စက်ပန်းဆွဲ ကျောက်စက်မိုးမျှော်တို့၏ လှပ
မှုကလည်း အံ့အားသင့်စရာတွေချည်းပဲ ဖြစ်သည်။

“ပင်းတယက ဒီရွှေဥမင်လိုဏ်ဂူကို အစ်ကို ငယ်ငယ်တုန်း
က နှစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတယ် . . . အဲဒီတုန်းက ကြမ်းပြင်ကို ဒီလို
ကြွေပြားတွေ မခင်းရသေးဘူး . . . ဒါနဲ့ ဒီလိုဏ်ဂူရဲ့သက်တမ်းတို့
ရွန်း သိလား . . . ”

www.burmeseclassic.com

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

“မသိဘဲနေမလား . . . ရွန်းက ပင်းတယသူ စစ်စစ်ပဲဥစ္စာ . . . ဒီလိုက်ဂူရဲ့သက်တမ်းကို ဘူမိဗေဒပညာရှင်တွေ ခန့်မှန်းတွက်ချက်ထားကြတာ . . . လိုက်ဂူရဲ့သက်တမ်းက နှစ်သန်းပေါင်းရာကျော်ရှိပြီတဲ့ . . .”

သူမ၏စကားအဆုံးမှာ သူ့ ‘ဪ’ ဟု ရေရွတ်ရင်း အံ့အားသင့်စွာပင် ခေါင်းညိတ်ဖြစ်သည်။ လိုက်ဂူအတွင်းမှာ အသက်ရှူခွန်းကျပ်ခြင်းမျိုးမရှိ။

နှစ်ယောက်သား တုရားများဖူးရင်းဖြင့် လိုက်ဂူ၏အဆုံးအထိရောက်လာကြသည်။

“ဒီလိုက်ဂူရဲ့အဆုံးက တကယ်တော့မဆုံးသေးဘူး . . . ဗုဒ္ဓအထိဆက်သွားလို့ရတယ်လို့ပြောကြတယ်နော် . . . ဒါပေမယ့် အန္တရာယ်များလို့ဆိုပြီး ပိတ်ထားလိုက်ကြတယ်လို့ပြောတယ် . . .”

“ဖုတ်တယ် . . . ရွန်းတို့လည်း အဲဒီလိုပဲ ကြားဖူးတယ်”

သူ့စကားကို သူမက ခေါင်းလိုက်ညိတ်ရင်း ဆိုသည်။ လိုက်ဂူအတွင်းမှာ Aircon ပေးထားသလို အေးစိမ့်ကာနေသည်။

လိုက်ဂူထဲမှပြန်ထွက်လာပြီး ကားပါကင်သို့ရောက်သောအခါ သူမက . . .

“ရန်ကုန်က ကောင်မလေးအတွက် တက်တင်းအင်္ကျီတွေ၊ အင်းအင်္ကျီတွေ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်ဦးမလား . . .”

သူမက ကားပါကင်ဘေးမှဆိုင်ခန်းများဆီ မေးငေါ့ပြုရင်း ဖြစ်စိတ်ဖြင့်ဆိုသည်မို့ သူ ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် ရယ်ဖြစ်သည်။

“ကောင်မလေးမရှိမှန်းသိလို့ လှောင်တာလား . . .”

သူ့အမေးကို သူမက . . .

“ဒီအရွယ်ကြီးအထိ ရည်းစားမရှိဘူးဆိုတော့ . . . မဖြစ်နိုင်တာ . . .”

ပြည့်ပန်းပွင့်

ဟု ဆိုသည်။

မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်တော့ ရယ်ကျဲကျဲလုပ် ကာနေသည်။

“ညှိတယ်ပြောရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ . . . အခုထိ ကြိုက်ရမယ့်ကောင်မလေး မတွေ့သေးဘူး . . .”

သူ၏ ရှက်အမ်းအမ်းဖြင့်ဆိုသော စကားအဆုံးမှာ သူမက ရယ်သည်။

“ဒီအရွယ်အထိမှ အမြီးမပေါက်သေးရင်တော့ ဘာမျောက်ပါလိမ့် . . .”

“အေးပေါ့လေ . . . အမြီးပေါက်ပြီးသား မျောက်တွေပြောသမျှ ခံရတော့မှာပဲ . . .”

ရယ်ကျဲကျဲပင် ပြန်၍ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက ‘အာ’ ဟု ရှက်ဝဲဝဲရေရွတ်ရင်း သူ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွရိုက်သည်။

ပြီး . . .

“ရွန်းကလည်း ကလေးပဲရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ . . . ရည်းစားထားစရာလား . . .”

ဟု ရှက်ဝဲဝဲနေသောနီရဲနေသည့် မျက်နှာဖြင့်ဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် အမြီးမပေါက်သေးဘူးပေါ့ . . .”

ရှက်နေမှန်းသိသည်မို့ သူ တမင်ဆက်စဖြစ်သည်။

“လူကို မျောက်နဲ့နှိုင်းစရာလား . . .”

သူမက မျက်စောင်းကြီးထိုးရင်း ဆိုသည်။

“ဟောဗျာ . . . စောစောကကျတော့ အစ်ကိုကို ဒီအရွယ်ကြီးအထိမှ အမြီးမပေါက်သေးရင် ဘာမျောက်ပါလိမ့်ဆို . . . ရွန်းက အရင်ပြောတာလေ . . .”

“ပြီးရော . . . ပြီးရော . . . ဒါဖြင့် ကျေပြီလို့ပဲထားလိုက်တော့မယ် . . .”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

သူမက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်ဆိုရင်း ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ
ဝင်ထိုင်သည်။ သူ ကားထဲထိုင်ပြီးချိန်မှာ သူမက ကားကိုမောင်းထွက်
သည်။

“ဘာပဲပြောပြော ဒီညနေခင်းတော့ စိန်နားကပ်နဲ့ပါးလိုက်
ပြောင်ရဦးမှာပဲ . . . ကိုခေတ်ကျော် ကောင်းမှုနဲ့ မသွန်းပန်းနွယ်တို့
အိမ်မှာ ညစာလိုက်စားရဦးမယ် . . . ရယ်ပဲ . . . ”

ရယ်ချင်ပက်ကျိနှင့်ဆိုသော သူမ၏စကားကြောင့် သူ ရယ်
ဖြစ်သည်။ ဘာရယ်တော့မဟုတ် သူမသည် တကယ်တမ်းကျ စိတ်၏
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို ပေးသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သွန်းပန်းနွယ်နှင့် သူ ပိုမိုရင်းနှီးလာ
သလို ရွန်းတို့မောင်နှမနှင့်လည်း ပို၍ခင်မင်လာခဲ့သည်။

ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဟိုလုပ်ကူလိုက်၊ ဒီလုပ်ကူလိုက်ဖြင့် အချိန်
များက တစ်လပြီးတစ်လ ကုန်လာခဲ့သလို သူလည်း သူမအပေါ်
ထားသည့်သံယောဇဉ်သည်လည်း တစ်ရစ်ထက်တစ်ရစ် တိုးကာလာ
သည်။

မနက်မျက်လုံးပွင့်ချိန်ကစ၊ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်အလယ်၊ ည
အိပ်မက်ထဲအဆုံး သူမသည် စိုးမိုးကာနေသည်။

သူမကတော့ သူ၏ပြောင်းလဲမှုတို့ကို မရိပ်မိသည်ပဲလား။
မသိယောင်ဆောင်နေသည်ပဲလားတော့ မသိ။ သူ့ကို သွန်းနှင့်သာ
စကားနေသည်။ သွန်းနှင့် အတူသွား၊ အတူလာကာ သူမကို အတဲ
ခတ်ကြည့်ပြန်တော့လည်း သူမအမှုအရာတို့က သဝန်တိုခြင်း မရှိ
မရှိကို ခန့်မှန်းရခက်ကာနေသည်။

ကဗျာကိုဝါသနာပါဟန်တူသော သူမက သူရေးထားသော
ကဗျာတို့ကို တောင်းကာဖတ်တတ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

တကယ်တမ်းကျ သူသည်လည်း ဆရာကြီးတစ်ယောက်
တော့ မဟုတ်။ ကဗျာကိုဝါသနာပါ၍ ဝါသနာအလျောက် တောင်
လျှောက်ရေး၊ မြောက်လျှောက်ရေး အဆင့်သာဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်၌ကလည်း ရေးပြီးသမျှကဗျာတို့ကို သူမ မမြင်မြင်
အောင် ပြချင်နေခဲ့သည်မို့ သူရေးသမျှကဗျာတို့ကို သူမ ဖတ်ရသည်
ချည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ရေးပြီးသားကဗျာထဲ၌ ခေါင်းစဉ်မတပ်ရသေး
သော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုတော့ သူမကို မပြုဖြစ်။

အကြောင်းက ထိုကဗျာကို မည်သည့်ခေါင်းစဉ်မှ မပေးရ
သေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပင်းတယ

ဒွေးမယ်နော်တို့ ပျော်ရာ
 ရေပြာပြာ ကန်ပုတ်တလုတ်ကို
 စိမ်းအုပ်အုပ် သောင်ပင်တွေက
 ညီညီညာညာ ရံဝန်းခတယ်။
 မြို့ငယ်ကို ရစ်ပတ်ထွေးတဲ့
 တောင်တန်းကျေးမှာ
 သုခနနဲ့ ဒွေးမယ်နော်ဟာ
 ဖူးစာ ဆုံခဲ့တာပေါ့။
 နိုင်ငံတကာနဲ့ ပြည်တွင်းခရီးသွားတို့ရဲ့
 လေ့လာဦးညွှတ်စရာအဖြစ်
 နှစ်သန်းပေါင်း နှစ်ရာကျော်တဲ့
 သဘာဝလှိုက်ဂူရဲ့ ရင်တွင်းမှာ
 နှစ်ပေါင်းထောင်ချီရည်ကြာခဲ့တဲ့
 ဗုဒ္ဓရဲ့ ရုပ်ပွားတော်တွေက
 ပြည်တွင်းပြည်ပတို့ရဲ့ ဦးခိုက်ရာ
 ဖူးထိုက်စွာသော အမွေအနှစ်ဖြစ်တယ်။
 ရင်သပ်လို့ရှုမော့
 မြင်သူအံ့ဩရတဲ့ ကျောက်စက်ပန်းဆွဲ
 ခပ်ရဲရဲထိုးထွက်နေတဲ့ ကျောက်စက်မိုးမျှော်တွေနဲ့
 သဘာဝရဲ့အလှတရား ဂုဏ်သတင်းက
 ပင်းတယရဲ့ ယဉ်နှိုင်းစရာမရှိတဲ့
 နတ်ရေးခဲ့ ရွှေပန်းချီအလား
 ဝင့်ကြွားနေဆဲ ။

ဒီကဗျာကိုဖတ်လိုက်တော့မှပဲ ပင်းတယမြို့ရှုခင်းကို ကွတ်
ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လိုက်ရသလိုပဲ . . .”

“ဒီဘက်မြို့တွေက တစ်မြို့နဲ့တစ်မြို့ ချစ်စရာကောင်းပုံချင်
မတူဘူးနော် . . . ကလောကျတော့လည်း ထင်းရှူးပင်တွေရယ်၊ မြို့
ရဲ့သပ်ရပ်အေးချမ်းမှုတွေရယ် တစ်မျိုးလှတယ် . . . တောင်ကြီးဆို
ရင်လည်း ခံခံညားညားနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတယ် . . . ပင်းတယကျ
တော့ ညောင်ပင်တန်းတွေရယ် . . . မြို့လယ်ခေါင်က ရေငန်ရယ်
တစ်မြို့လုံးရဲ့ နောက်ခံတောင်ဖာန်းရယ်၊ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ချစ်
စရာကောင်းပြန်ရော . . .

ဒီမြို့မှာနေတဲ့ ဓန၊ တောင့်ရိုး၊ ပအိုဝ်၊ ပလောင်တွေရဲ့
ဓလေ့တွေကလည်း တကယ့်ကိုနှစ်သက်ရောကောင်းတယ် . . .
ရာသီဥတုကျပြန်တော့လည်း တစ်မြို့လုံးကို Aircon ပေးထားသလို
အေးစိမ့်နေတယ် . . . နွေရာသီလို ရာသီဥတုမျိုးမှာတောင် သိပ်ပူတဲ့
ခံစားမှုမျိုး မရှိဘူး . . . ဒီက နွေရာသီက ရန်ကုန်ဆောင်းထက်
တောင် အေးချင်နေသေးတယ် . . .”

www.burmeseclassic.com

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်စိုက်တွင် ချစ်မည်

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက ခေါင်းကိုညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . နွေရာသီဆိုရင် ဒီရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က
အနားယူဖို့ ကောင်းတယ် . . . ဒီဒေသက တချို့အသက်ကြီးတဲ့လူ-
တွေက ဆောင်းရာသီဆို ဒီမှာအေးစိမ့်လွန်းလို့ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးလို
ဒူနွေးတဲ့ဒေသဘက်မှာ ဆောင်းခိုကြတယ် . . . ကိုခေတ်ကျော် ပြော-
သလိုပဲ . . . ရန်ကုန်ကဆောင်း အေးတယ်ဆိုတာက ဒီဒေသရဲ့နွေ
ရာသီလောက်ပဲရှိတာကိုး . . . ”

စိုက်ခင်းထဲ လမ်းလျှောက်ကြရင်း သူမက ဆိုသည်။

“ဟိုးက မြင်နေရတဲ့ တောင်တန်းမှာ ရွာတွေရှိမှာပေါ့နော်”

သဘာဝလိုဏ်ဂူရှိရာ တောင်တန်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးရင်း
သူ မေးဖြစ်သည်။ သူမက သူ့အမေးကို ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီး . . .

“ရှိတာပေါ့! . . . အဲဒီတောင်တန်းမှာ ရွာတွေအများကြီးရှိ
တယ် . . . အဲဒီမှာ လက်ဖက်စိုက်ခင်းတွေရယ်၊ တခြား သစ်သီးသစ်
နှံစိုက်ခင်းတွေက အရမ်းလှတာ . . . နိုင်ငံခြားသားတွေဆိုရင် အဲဒီ
ဆောင်တန်းပေါ်ကို တောင်တက်ခရီးအဖြစ်နဲ့ ခြေလျင်တက်ကြတယ်
. . . ဒေသခံတွေရဲ့တောင်ယာစိုက်ခင်းတွေ၊ လုပ်ငန်း တွေကို လေ့လာ
နင်း သဘာဝရှုခင်းတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကြရင်းနဲ့ပေါ့! . . . တောလမ်း
ထဲ သစ်ပင်တွေမှာ သစ်ခွအထူးအဆန်းတွေလည်း ရတတ်တယ်လေ”

“သစ်ခွတွေလည်း ရှိတယ် . . . ”

“အင်း . . . ”

သစ်ခွဆိုသောစကားကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မေမေ့ကိုသတိရ
သည်။ မေမေက သစ်ခွဆိုလျှင် ဒေသမျိုးရော၊ နိုင်ငံခြားမျိုးပါမကျန်
နာမည်ကို စုဆောင်းပြီး ဝါသနာကြီးစွာ စိုက်ပျိုးတတ်သည်ကိုး။

ဘာရယ်မဟုတ်။ တောင်တန်းကြီးကိုကြည့်ပြီး သူ့ခြေလှောင်
ဆောင်တက်ခရီးကို တက်ကြည့်ချင်လာသည်။

ပြည့်လို့ပျော်စရာ

လက်ဖက်စိုက်ခင်းတွေကို လေ့လာချင်သလို မေမေ့အတွက်
လည်း သစ်ခွတချို့လိုချင်သည်။ ဈေးကဝယ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ
တို့ယ်တိုင် ရှာဖွေခူးရသော သစ်ခွကို မေမေ့အတွက် ပေးချင်သည်။

“ဘာလဲ ကိုခေတ်ကျော်က တောင်တက်ခရီးကို စိတ်ဝင်စား
လို့လား . . . တက်ချင်ရင်တော့ စီစဉ်ပေးမယ်လေ . . .”

သူ့ရင်ဘတ်ထဲကို ထိုးဖောက်မြင်နေသည့်အလား ရွန်းက
အမေးရှိလာသည်မို့ သူ ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ညိတ်ဖြစ်သည်။

“သွားချင်တာပေါ့ . . . တောင်ပေါ်တက်တဲ့မြေနီလမ်းမှာ
လမ်းလျှောက်ရင်း လက်ဖက်ခင်းတွေကြည့်ပြီးတော့ လတ်ဆတ်တဲ့
လေတွေ ရှူရှိုက်ကြည့်ချင်တယ် . . .”

“ကဗျာတွေရေးပြီး ကဗျာဆန်နေပြန်ပြီ . . .”

ပြောင်ချော်ချော် အမူအရာလုပ်ပြသော သူ့ကို သူမက ရွတ်
နောက်နောက်ပင် ဆိုသည်။ ပြီး . . .

“ဘယ်နေ့သွားချင်လဲ . . .”

ဟု မေးသည်။

“ရွန်း အဆင်ပြေတဲ့နေ့ပေါ့ . . .”

“ဟုတ်ပြီလေ . . . ကြည့်စီစဉ်လိုက်မယ် . . .”

ဘာရယ်တော့မဟုတ်၊ သူမ၏စကားအဆုံးမှာ သစ်ခွပျားကို
မြင်ယောင်မိရင်း သူ ပျော်သွားမိသည်။

“မနက်ဖြန်မနက်စောစော တောင်ပေါ်တက်ကြတာပေါ့
... နေမြင့်လာရင် နည်းနည်းပူလာတော့ ပင်ပန်းတယ် ...
မနက်ပိုင်း အေးတဲ့အချိန်တက်တော့ အမောသက်သာတယ် ...”

ဟူသော မနေ့က သူမပြောခဲ့သည့်စကားကြောင့် သူမနက်
အစောကြီးနိုးကာနေသည်။ အိပ်ရာမှထလာသောအခါ သူမက မီးဖို
ဆောင်ထဲမှာ တောင်ပေါ်တက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့
ရသည်။

“ဘာတွေတုံး ...”

“ဪ ... တောင်ပေါ်တက်တဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲလေ ...
အစ်ကိုပဲ တောင်တန်းကြီးရဲ့အမြင့်ဆုံးတောင်ထိပ်အထိ တက်မယ်
ဆိုတော့ နေ့လယ်မှတောင်ခြေကိုရောက်မှာ ... အဲဒီမှာ နေ့လယ်
စာစားပြီးမှပဲ တောင်ထိပ်ကိုဆက်တက်ရမှာ ... ဒီတော့ ဟိုမှာနေ
လယ်စာစားဖို့ ဒီကနေထည့်သွားမှ အဆင်ပြေမှာလေ ... အဲဒီ
ကြောင့် အဲဒီအတွက် ကြာဆံကြော်နေတာ ... တစ်ခါသုံးဖော့ဘူး
နဲ့ ထည့်သွားမလို့ ...”

ပြည့်ပိုပျက်စိ

“အများကြီးပါလား . . .”

ကြာဆံ့ကြော်ထည့်ထားသော ဒယ်အိုးကြီးကိုကြည့်ရင်း သူ ဆိုဖြစ်သည်။

“ရွန်းနဲ့အတူ လိုက်တက်မယ့် ညီမလေးအတွက်ရယ် . . . ပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းပစ္စယတွေ သယ်မယ့်မောင်လေးတစ်ယောက်အ တွက်ပါ ပိုကြော်ထားတာလေ . . . တကယ်တမ်း တောင်တက်နေကျ လူမဟုတ်ရင် ဘာပစ္စည်းမှသယ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး . . . သယ်နိုင် မှာလဲ မဟုတ်ဘူး . . . ဒီနေ့ နေ့လယ်စာတွေအပြင် တစ်လီတာ ရေသန့်ဗူး လေးငါးလုံးကလည်း သယ်ရဦးမှာလေ . . .”

“ဪ . . .”

သူမ ရှင်းပြမှုပဲ သူ သဘောပေါက်တော့သည်။ သူမအတွက် မိန်းကလေးအဖော်ကလည်း ခေါ်မှသင့်တော်မည်ကို သူ မတွေးခဲ့ ဖြစ်။

“ဘာလုပ်ကူရဦးမလဲ . . .”

သူ့အမေးကို သူမက . . .

“ရပါတယ်” ဟု ဆိုသည်။

“အဲ . . . ရပါတယ် ဆိုပေမယ့် ရေသန့်ဗူးလေးတွေတော့ မဝယ်ရသေးဘူး . . . တစ်လီတာဗူးလေးတွေလေ . . . အဲဒါ တစ်ဆွဲ လောက် သွားဝယ်ပေးမလား . . .”

“တစ်ဆွဲဆိုတာက . . .”

“တစ်ဆွဲဆိုတာက ဒါဇင်ဝက်တစ်ပါကင်ကိုပြောတာ . . . ရေသန့်ခြောက်ဗူးပါကင်ကို တစ်ဆွဲလို့ပြောတာ . . .”

“ဪ . . . ဟုတ်လား . . . ရတယ်လေ . . . အစ်ကို သွား ဝယ်လိုက်မယ် . . .”

သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင်
ချစ်မည်

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုပြန်လာမှ အတူတူ Breakfast စားမယ်လေ
... ပြီးတာနဲ့ တောင်ပေါ်ချက်ချင်းတက်တာပေါ့ ...”

“OK ဒါဖြင့် အစ်ကို သွားလိုက်ဦးမယ် ... တခြား ဘာမှာ
ဦးမလဲ ...”

“အင်း ... မှာစရာမရှိပါဘူး ...”

သူမက စဉ်းစားရင်း ဖြေသည်။ ဧည့်ခန်းနံရံမှာချိတ်ထား
သော ကားသော့ကိုယူကာ သူ ထွက်လာခဲ့ဖြစ်သည်။

ကားကိုမောင်းလာရင်းမှ လမ်းဘေးမှာရပ်ထားသော ပျက်
နေဟန်တူသည့် ကားကိုကြည့်ပြီး သူ မျက်မှန်ကုတ်သွားရသည်။

“သွန်းရဲ့ကားပါလား . . . ဘာဖြစ်တာပါလိမ့် . . .”

သူ့ကားကို သွန်း၏ကားကိုကျော်ကာ လမ်းဘေးမှာ ချရပ်
ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်တော့မှ ကားဘေးမှာရပ်နေသော
သွန်းကို ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာဖြင့် တွေ့ရသည်။

“ကား ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ သွန်း . . .”

သူ့အသံကြောင့် သွန်းက ဝမ်းသာအားရ လှည့်ကြည့်သည်။
သူ့ကားက သူမကားရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်ကိုပင် မသိရလောက်
အောင် သူမက စိတ်လေးနေပုံပေါ်သည်။

“ကားဘီးပေါက်သွားလို့ . . . ကားဘီးက အပိုပါမလာဘူး
. . . ဒီဟာကို ဖြုတ်ပြီးမှ သွားဖာ . . . ဖာပြီးတော့ ပြန်ယူလာပြီးမှ
တပ်ရမှာ . . . အိမ်ကိုပြန်ယူရအောင်ကလည်း အိမ်ကတာယာက
အပေါက်ပဲ . . . အဲဒါမဖြုတ်တတ်လို့ စိတ်ညစ်နေတာ . . . ကွပ်ပါဦး”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဆိုသော သွန်းကိုကြည့်ပြီး လက်ပြင်းချ

www.burmeseclassic.com

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ဖြစ်သည်။ မကူညီလို့ကလည်း ကောင်းမည်မဟုတ်။ သူ့ခမျာက ကား
ဘီးမဖြုတ်တတ်ရှာသူ။ ရေသန့်သွားဝယ်ရန်ကိစ္စကို အသာထားပြီး
သူ ကားဘီးဖြုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

ပေါက်နေသော ကားဘီးကိုဖြုတ်ကာ သူ့ကားပေါ်တင်စဉ်
သွန်းက . . .

“သွန်း . . . ဒီကပဲ စောင့်ရမလား . . . လိုက်ခဲ့ရမလား”
ဟု မေးသည်။

“ရတယ် . . . သွန်းသဘောပဲ . . .”

“ဒါဖြင့် . . . ဒီကပဲ စောင့်တော့မယ် . . .”

“OK ဒါဆို အစ်ကို သွားဖာပြီး ပြန်လာခဲ့မယ် . . .”

“ဟုတ် . . .”

သွန်းက အားနာဟန်ဖြင့် ‘ဟုတ်’ ဟုဆိုရင်း ခေါင်းကိုညိတ်
သည်။ သူ ကားကိုခပ်သွက်သွက်မောင်းကာ လေထိုးကျွတ်ဖာဆိုင်
မှာ ကားဘီးကိုအပ်ပြီး ကားဘီးဖာချိန်မှာ ရေသန့်ပြေးဝယ်ဖြစ်သည်။
ရွန်းကတော့ Breakfast စားရန် စောင့်နေပေလိမ့်မည်။ ဒီမှာက
လည်း ကိစ္စကပေါ်လာခဲ့သည်မို့ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်။

ကားဘီးကိုပြန်တပ်ပြီးသွားသောအခါ သွန်းက သူ့အား
လက်သုတ်ရန် အဝတ်စတစ်ခုကို ပေးသည်။

“ကိုခေတ်ကျော်တော့ ပပ်ပန်းသွားပြီ . . . ကဲ . . . သွန်း
နောက်ကို လိုက်ခဲ့ . . .”

“ဘယ်လို . . .”

သွန်း၏စကားကြောင့် သူ ‘ဘယ်လို’ ဟု မေးဖြစ်သည်။

“သွန်း ကားနောက်ကို လိုက်မောင်းခဲ့လို့ . . . ကိုခေတ်ကျော်
ကို မနက်စာကျွေးမလို့ . . .”

“အာ . . . အစ်ကို မစားတော့ဘူး . . .”

“မရဘူး . . . မရဘူး . . . မလိုက်ရင် စိတ်ဆိုးမှာနော် . . .
ဒီလောက်ပင်ပန်းသွားတဲ့ဥစ္စာ . . . တစ်ခုခုတော့ ကျွေးမှဖြစ်မယ်
. . . ခဏလေးပဲ လိုက်ခဲ့ပါ . . .”

“အစ် . . . ကိုကလေး . . . ဟို . . .”

“ဟိုတွေ၊ ဒီတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ . . . ကဲ . . . ဒါဖြင့်လည်း
နီးနီးနားနား ဟိုဆိုင်မှာပဲ စားလိုက်ရအောင် . . . ကားလည်းနေ့
စရာမလိုတော့ဘူး . . . လာပါ . . . သွန်းလည်း ဝိုက်ဆာနေပြီ . . .
တစ်ယောက်တည်း မစားချင်လို့ . . .”

www.burmeseclassic.com

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

သွန်းက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ငွတ်ခေါ်နေသည်မို့ သူ့အားနာ
နာဖြင့် လိုက်လာပြန်သည်။ ‘အမြန်စားပြီး အမြန်ပြန်မှ’ ဟုလည်း
တွေးဖြစ်သည်။

ကားဘီးဖြုတ်ချိန်၊ ဖာချိန်၊ ပြန်ချိန်နှင့် ဆိုင်ထိုင်ချိန်ပေါင်း
လိုက်လျှင် အနည်းဆုံး လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်တော့ ရှိလိမ့်မည်။

ရွှန်းတစ်ယောက် ဘာမှမစားသေးဘဲ စောင့်နေမည်လား
မသိ။ ‘စောင့်နေမည်’ ဟု ပြောထားသည်မို့ ‘သေချာပေါက်စောင့်နေ
လိမ့်မည်’ ဟု တွေးရင်း သူ အားနာကာလာသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ . . . ကိုခေတ်ကျော်သာ ရောက်မလာ
ရင် သွန်းတော့ ဘယ်သူအကူအညီတောင်းလို့ တောင်းရမှန်းတောင်
မသိဘူး . . . လုံးဝ ကျေးဇူးပဲ သိလား . . . ”

အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသော သွန်းကို သူ မြန်ပြုံးပြဖြစ်သည်။
လူမှုရေးအရ သွန်းပြောသမျှတို့ကို ပြုံးရင်းခေါင်းညိတ်နေရသော်
လည်း စိတ်က အိမ်ပြန်ရောက်နေသည်။

“ကိုခေတ်ကျော် ဘာစားမလဲဟင် . . . ”

“ကော်ဖီပဲ သောက်တော့မယ် . . . ”

“အာ . . . တစ်ခုခုစားပါ ”

“ရတယ် သွန်း . . . အစ်ကို ငိုက်သိပ်မဆာလို့ ”

နာရီကိုပင့်ကြည့်ရင်း သူ ဆိုဖြစ်သည်။ ရောက်လာသော
ကော်ဖီကို ခပ်သွက်သွက်သောက်ရင်း သွန်းပြောသမျှတို့ကို ခပ်မြန်
မြန် ခေါင်းလိုက်ညိတ်ရင်းဖြင့် သူ စိတ်အိုက်လာသည်။

ဒေါသအိုးမလေး ရွှန်းကတော့ ရေသန့်ဝယ်တာ တစ်နာရီ
ကျော်ကျော်လောက်ကြာသောသူကို ကောင်းကောင်းကြီး ဒေါသထွက်
နေလောက်ပြီ ထင်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူ ပြန်ရောက်သောအခါ ရွှန်းက ဝရန်တာမှာထိုင်ကာနေသည်။ သူ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွဲကာသွားသည်။

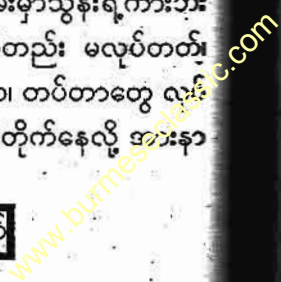
“Sorry ရွှန်း . . . အစ်ကို ကြာသွားတယ် . . .”

“ရပါတယ် . . . အေးအေးဆေးဆေး စားခဲ့သောက်ခဲ့ရဲ့ရဲ့ လား . . . မျက်နှာချင်းဆိုင် ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ စားသောက်နေတာ တွေ့တော့ ဒီနေ့ တောင်ပေါ်မတက်ဖြစ်တော့ဘူးထင်နေတာ . . . မသွားချင်ရင်လည်း ပြောနော် . . . ကျွန်မတို့ကို အားနာလို့ မအား တဲ့ကြားထဲက တက်လိုက်ရတယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ . . .”

“အာ . . . ရွှန်း မှားနေပြီ . . .”

သူ ရုတ်ချည်းဆိုသလို ငြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကို ရေသန့်ဝယ်သွားတော့ လမ်းမှာသွန်းရဲ့ကားဘီး ပေါက်နေတယ် . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း မလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်ဖြစ်နေလို့ ကားဘီးဖြုတ်တာ၊ ဖာတာ၊ တပ်တာတွေ လမ်း ပေးပြီး ပြန်မလို့လုပ်တော့ သွန်းက ကော်ဖီဖွတ်တိုက်နေလို့ အားနာ

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

လို့ သောက်နေရတာ . . . အခုထိ ဗိုက်ထဲမှာ ကော်ဖီပဲရွှိတယ် . . .
ဘာမှကို မစားရသေးဘူး . . . ကဲပါ . . . ရွှန်းတို့စောင့်နေရတဲ့အ
တွက်အစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ် . . . အစ်ကို ဗိုက်ဆာနေပြီ . . .
ဘာစားရမလဲ ဟင် . . .”

လေပြေဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမ၏မျက်နှာက
တင်းနေရာမှ အနည်းငယ်ပြေလျော့ကာလာသည်။

“ရှင်ပဲ ဗိုက်ဆာတာမဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်မလည်း ဆာတာ
ပဲ . . . ပြင်ပေးမယ် ခဏစောင့် . . .”

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဆိုရင်း သူမ အိမ်ထဲဝင်ကာသွား
သည်။ စိတ်ဆိုးနေချိန်မို့ ‘အစ်ကိုတွေ’ ‘ရွှန်းတွေ’ မဟုတ်တော့ဘဲ
‘ရှင်တွေ’ ‘ကျွန်မတွေ’ ဖြစ်နေသော သူမ၏အပြောအဆိုတို့ကြောင့်
သူ ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။ တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ ရွှန်း . . . ။
ခဏကြာတော့ ကြာဆံ့ကြော်နှစ်ပွဲဖြင့် ဝရနတာကို သူမ ရောက်လာ
သည်။

“မြန်မြန်စားပြီး မြန်မြန်သွားကြတာပေါ့ . . . အချိန်က အ
တော်လင့်နေပြီ . . . လိုက်ကူကြမယ့် မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုတောင်
သွားဖြစ် မသွားဖြစ် မသေချာမှာစိုးလို့ တစ်ခေါင်ထပ်လာမေးဦးလို့
ပြောလိုက်တယ် . . . ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း လာပြီ”

သူကြည့်ရာဆီ လိုက်ကြည့်တော့ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်
ရှိမည့် မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“မရွှန်း . . . တောင်ပေါ်တက်ဖြစ်မှာလား . . .”

“အေး . . . တက်ဖြစ်တယ် . . . လာလေ . . . ကြာဆံ့ကြော်
စားဦး . . .”

“မစားတော့ဘူး . . . စားခဲ့ပြီ . . .”

“ဒါဆို ခဏလေးစောင့်နော် . . . ပြီးနေပြီ . . .”

ပြည့်ပိုပျက်စိ

သူမနှင့် တောင်ပေါ်လိုက်ကူကြမည့် မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြောနေကြသည်ကို နားထောင်ရင်း စားလက်စကို သူ လက်စသတ် လိုက်သည်။

“ဟောတော် . . . ဝပြီလား . . .”

“ဝပြီလေ . . . အစ်ကိုက စားတာမြန်တယ် . . .”

‘ဝပြီလား . . .’ ဆိုသော သူမ၏အမေးကို သူ ဖြေဖြစ်သည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် . . . ဒီမောင်လေးက ဟန်မင်းကျော် တဲ့ . . . ကျော်ကျော်လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ် . . . ဒါက သူ့အစ်မ ဟန်သူ ဇော်တဲ့ . . . သူ့ကိုကျတော့ သူ့သူလို့ပဲ ခေါ်တယ် . . . ရွန်းထက် အငယ်တွေဆိုတော့ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးပေါ့ . . .”

အသက်သိပ်ကွာပုံမရသော်လည်း သူမကိုယ်သူမ ဇွတ်ကြီး အစ်မဖြစ်ချင်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း သူ ပြုံးမိသည်။

“ကဲ ကဲ . . . သွားကြမယ် . . .”

သူမက ဘေးမှာချထားသော ကျောပိုးအိတ်သေးသေးလေး ကို လွယ်ရင်း ကျော်ကျော်ကို ကြာဆံကြော်များနှင့် ရေသန့်ဘူးများ ထည့်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ပေးသည်။

“အစ်ကို ဘာသယ်ကူရဦးမလဲ . . .”

“ရပါတယ် . . . ဘာမှပသယ်ကူနဲ့ . . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သာ တောင်ပေါ်တက်နိုင်အောင် ကြိုးစား . . . ရွန်းတို့သုံးယောက်က အပျင်းပြေ သစ်ခွရွာရင်းနဲ့ သွားနေကျ . . . ကဲ . . . သွားကြမယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း သူမ လှမ်းပေးလာ တောင်ဝှေးကို အူ ကြောင်ကြောင်ဖြင့်ယူကာ သူမတို့နောက်ကို လိုက်ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်သို့စတက်စမှာ သိပ်မသိသာလှသော်လည်း အတက်တွေ တဖြည်းဖြည်းမတ်စောက်လာသောအခါ သူ ဟောဟဲ ဆိုက်ကာလာသည်။ အင်္ကျီတွေ တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာချွတ်ရင်းဖြင့် နောက်ဆုံး စွပ်ကျယ်သာ သူ့ကိုယ်မှာ ကျန်တော့သည်။

ဟောဟဲဆိုက်ကာ ခြေလှမ်းတို့ တဖြည်းဖြည်းနွေးကာလာ သော သူ့ကိုကြည့်ရင်း သူမတို့သုံးယောက်ကတော့ ပြုံးစိစိကြီးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . ဒီပုံစံအတိုင်းဆို တောင်ထိပ်ထိတက်ဖို့ အဆင်ပြေပါ့မလား . . . မရရင်လည်း ပြောနော် . . . ပြန်လှည့်လို့ ရသေးတယ် . . .”

ပြောင်စိစိဖြင့်ဆိုလာသော သူမ၏စကားကြောင့် သူ မခံချင် ဖြစ်သွားရသည်။ ထို့ကြောင့် လေးဘက်ထောက်လုနီးနီးဖြစ်နေသော သူ့ကိုယ်သူ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ရင်း အသက်ကိုဝအောင်ရှူဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မတက်နိုင်ရမှာလဲ . . .”

ပြောမယ့်သာပြောရသော်လည်း ဟောဟဲဆိုက်နေဆဲသူတို့

ပြည့်ပန်းချီ

သုမတို့သုံးယောက်က ကြည့်ရင်းရယ်ကြသည်။

“မရွန်း . . . အခုတစ်ခေါက် သစ်ပင်ပေါ်မှာ သစ်ခွတွေ တွေ့ရဘူးနော် . . . အရင်တုန်းကဆို ဒီလောက်တောင်တက်ပြီးရင် တွန့်တော်တို့ သစ်ခွတွေ တော်တော်ရနေပြီ . . .”

ကျော်ကျော်၏စကားကို ၎င်း၏အစ်မဖြစ်သူ သူသူက . . .

“အေးနော် . . . မရွန်းနဲ့သူသူတို့ အရင်နှစ်တွေလာတုန်းက ဆို ခူးလို့တောင်မနိုင်ဘူး . . . ဟိုသစ်ပင်မှာလည်း သစ်ခွ . . . ဒီ သစ်ပင်မှာလည်း သစ်ခွ . . . အပင်အားလုံး သစ်ခွတွေချည်းပဲ . . .”

ဟု ထောက်ခံသည်။

“ကြည့်ရတာ စီးပွားဖြစ် သစ်ခွမုဆိုးတွေ တစ်ထက်တစ်စ များလာပြီ ထင်တယ် . . . အရင်တုန်းကဆို တော်တန်ရုံစျေးမရှိတဲ့ သစ်ခွမျိုး . . . ဥပမာ ဖယောင်းပန်းသစ်ခွမျိုးဆို ဘယ်သူမှတောင် သိပ်မခူးချင်ကြဘူး . . . အခုက ဘာသစ်ခွမှကို မတွေ့ရတာ . . .”

ရွန်းက သစ်ပင်များပေါ် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်းဆိုသည်။ မေမေ့အတွက် ကိုယ်တိုင်ခူးသောသစ်ခွကို လက်ဆောင်ပေးချင်သည့် သူ့အဖို့ နည်းနည်းတော့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားရသည်။

သို့သော်လည်း မတက်ဖူးသော တောင်တက်အတွေ့အကြုံ ရရှိမှုနှင့်သာ သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ်ဖြစ်သည်။

တစ်လမ်းလုံးမှာတွေ့ရသော အပင်တစ်မျိုးကို ‘ဘာပင်လဲ’ ဟု မေးဖြစ်သည်။ အပင်များမှာ အသီးတချို့လည်း ရှိနေသည်။

“အဲဒါ ပင်စိမ်းသီးပင်လေ . . . ငြားဖူးတယ် မဟုတ်လား . . . ပင်စိမ်းသီးနေစာလောင်း မိန်းမလက်ဆောင်ပေးရအောင် . . . ပင်စိမ်းသီးပိုးထိုး တောင်ကြီးသူမှရအောင်ပိုး ရအောင်ပိုးဟေ့ . . . ရအောင်ပိုး . . . ဆိုတဲ့ သံချပ်ထဲက ပင်စိမ်းသီးပင် . . . အပင်ပေါ် မှာ လက်ကျန်ပင်စိမ်းသီးတောင် တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ရှိသေးတယ်”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ကျော်ကျော်က တောင်ရိုးခနုတို့၏ ရိုးရာသံချပ်ကို ရွတ်ဆို
ပြုရင်း ဆိုသည်။ သူ့သူကတော့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး . . .

“ရန်ကုန်က အစ်ကို့ကောင်မလေးကို လက်ဆောင်ပေးချင်
ရင်ပြော . . သူ့သူတို့အိမ်မှာဆားရည်စိမ်ထားတဲ့ ပင်စိမ်းသီးရှိတယ်”
ဟု ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ဆိုသည်။

“အစ်ကို့မှာ ဘာရန်ကုန်က ကောင်မလေးမှ မရှိပါဘူး . . .
ဒါပေမယ့် ပင်စိမ်းသီးဆားရည်စိမ်တော့ လိုချင်တယ် . . . ဒီက
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ . . .”

သူ့သူ၏စကားကိုနင်းကာ ရွန်းကိုတည့်တည့်ကြည့်ရင်း သူ
ဆိုလိုက်သည်မို့ ရွန်းမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်ကာသွားသည်။

သူ့စကားအသွားအလာကို ရိပ်မိပုံရသော ကျော်ကျော်တို့
မောင်နှမကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက် ရှက်
နေသောရွန်းကိုကြည့်လိုက်၊ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် ပြုံးစိစိကြီးတွေ ဖြစ်
နေကြသည်။

သူမကတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ရှေ့ဆုံးကနေ တောင်
ပေါ်တက်ကာနေသည်။ ရှက်ဝဲဝဲဖြစ်ကာနေသော သူမကိုကြည့်ရင်း
သူတတော့ အမောတွေပြေကာ နေသည်ကတော့ အမှန်။

နေ့လယ်စာကို ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှာစားပြီး သူတို့အားလုံး ထိုနေရာမှာပင် အနားယူဖြစ်သည်။

“ဒီကနေပဲ လှည့်ပြန်တာပေါ့ . . . အချိန်လည်း အတော် လင့်နေပြီ . . . တစ်လမ်းလုံး ရှုခင်းတွေကတော့ သိပ်လည်း မကွာဘူး ဆိုတော့လေ . . .”

သူမက သူ့ကိုမရဲတရဲကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“အစ်ကိုက အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ခူးထားတဲ့ သစ်ခွကို အစ်ကို့ အမေအတွက် လက်ဆောင်ပေးချင်တာ . . . ကျော်ကျော်တို့ပြော သလိုပဲ သစ်ခွကလည်း မတွေ့ရသလောက်ကို ရှားတယ်နော် . . .”

သူ့စကားကြောင့် ကျော်ကျော်က . . .

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ . . .”

ဟု ဆိုသည်။

“အစ်ကိုရယ် . . . သစ်ခွလိုချင်တာများ . . . မမရွန်းသ်မှာ တောင်းပေါ့ . . . မမရွန်းစိုက်ထားတဲ့ သစ်ခွတွေက စုံမှစုံ . . .”

ပြောရင်းရယ်ကျဲကျဲလုပ်သော သူ့သူ့ကို သူမက မျက်စောင်

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

နှိုင်းခနဲ ထိုးသည်။

“မပေးနိုင်ပေါင် . . . ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သစ်ပင်ပေါ်တက်အူ
ထားတာ . . . ဈေးကုဝယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး . . . သူများတွေ
လာဝယ်တာတောင် မရောင်းဘူး . . . အလကားပေးဖို့ဆိုရင်တော့
Sorry ပဲ . . . ”

သူမက သူ့သူ့၏စကားကို ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

“ပေးတဲ့လူက ပေးချင်လွန်လွန်းလို့ဆိုပြီး ဇွတ်ပေးရင်တောင်
အစ်ကိုက မယူပါဘူး သူ့သူ့ရာ . . . လိုချင်ရင် ဈေးမှာဝယ်တော့မှာ
ေါ့ . . . မျက်နှာငယ်ခံပြီးတောင်းဖို့ဆိုရင်တော့ Sorry ပဲ . . . ပေး
ရင်တောင် ယူဖို့အစီအစဉ်မရှိဘူး . . . ”

ပြောင်စိစိဖြင့်ဆိုသော သူ့စကားကြောင့် သူမက တစ်ဖက်
ဏှည့်ပြီး . . .

“ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ စောင်းပြောတတ်တဲ့လူက ရှိသေး
တယ် . . . ”

ဟု ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း ဆိုသည်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းတွေဖြစ်နေ
ကြသော သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ကျော်ကျော်တို့မောင်နှမနှစ်
ယောက်ကတော့ ရယ်လို့သာနေသည်။

ညောင်ပင်ကြီးအရိပ်အောက်မှာ တိုက်ခတ်နေသော လေ
ညင်းက ရန်ကုန်လေလို လေပူကြီးမဟုတ်။ နေပူထဲမှဖြတ်သန်းလာ
သော်လည်း တိုက်ခတ်သောလေက လေနုအေးသာဖြစ်သည်။အပေါ်
နီမု့နေမြင်နေရသော တောင်ယာများ၊ လက်ဖက်စိုက်ခင်းများက
နွေးချိုကားတစ်ချပ်ကို မြင်နေရသလို လှပကာနေသည်။

“ကဲ ကဲ . . . ပြန်ကြရအောင် . . . ”

သူမက သူမဝတ်ဆင်ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီအနားစကို

ပြည့်စုံမှုအတွက်

လိပ်ခေါက်တင်ရင်းက ဆိုသည်။ အားလုံးထရပ်ကာ တောင်အောက် ပြန်ဆင်းရန် ပြင်ကြသည်။

“ကြာဆံကြော်ဗူးတွေ၊ ရေသန့်ဗူးတွေ မပါတော့လို့လား မသိဘူး . . . ကျောပိုးအိတ်က ပေါ့ရွတ်ရွတ်ကြီးဖြစ်နေတယ် . . . အစ်ကို့ပြန်ဆင်းနိုင်သေးရဲ့လား . . . ကျောပိုးဆင်းပေးရမလား . . . ”

ကျော်ကျော်က ကျောပိုးအိတ်ကိုခါရင်း သူ့ကို လှမ်းစသည်။

“အာ . . . မင်းက အစ်ကို့ကိုအထင်သေးတာလား . . . ဒီတောင်တက်တာလောက်ကတော့ အေးဆေးပေါ့ . . . အစ်ကို့လည်း မင်းပြောသလို တစ်ယောက်လောက်တော့ ကျောပိုးဆင်းနိုင်ပါသေးတယ်”

ရွန်းဘက်ကို မသိမသာ မျက်စပစ်ပြရင်း ပြောင်ချော်ချော် သူ ဆိုဖြစ်သည်မို့ ကျော်ကျော်တို့မောင်နှမက တခွီးခွီးဖြင့် ရယ်သည်။

ရွန်းကတော့ သူမကိုပြောရာမှ သိသည်မို့ မျက်နှာကြီးနီတွတ်ကာ သူပခုံးကို လှမ်းရိုက်သည်။ နာကျင်ခြင်းမရှိသော သူမ၏ရိုက်ချက်က သူ့နှလုံးသားကို ညင်သာစွာ ထိရ၍ သွားသည့်အလား ရင်မှာနွေးခနဲ၊ အေးခနဲ ဖြစ်ကာသွားသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ကျွန်တော်တို့မောင်နှမက လမ်းလျှောက်တာ မြန်တယ် . . . ဒီတော့ လျှောက်ရင်းနဲ့ ရှေ့နားက စောင့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျော်ကျော်တို့မောင်နှမက သုတ်သုတ်၊ သုတ်သုတ်ဖြင့် ဆင်းကာသွားသည်။ တမင် ရှေ့မှသွားနှင့်မှန်းသိသည်မို့ သူမက . . .

“ဖြည်းဖြည်းပဲ သွားပါဟဲ့ . . . ”

ဟု လိုက်အော်သည်။

သို့သော် ကျော်ကျော်တို့မောင်နှမက မကြားသည်ပဲလား။ မကြားချင်ယောင်ဆောင်သည်ပဲလားတော့မသိ။ လှည့်၍ပင်မကြည့်

“ရွန်းက ကဗျာဝါသနာပါတယ်ဆိုတော့ ရွန်းကိုအကူအညီ
သစ်ခု တောင်းရဦးမယ် . . . အစ်ကို ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးထားတာ
ခေါင်းစဉ်မပေးရသေးလို့ . . . အဲဒါ ရွန်းခေါင်းစဉ်တပ်ပေးမလား”

“ရွန်းက ဆရာမကြီးမှ မဟုတ်တာ . . . မရွေးပေးဘတ်ပါ
နဲ့ . . .”

တောင်အောက်ကိုင်ဆင်းရင်းဆိုသော သူ့စကားကို သူမက
ခေါင်းခါရင်းဆိုသည်။

“ကဗျာကိုဖတ်ကြည့်ရင်တော့ ခေါင်းစဉ်ပေးဖို့ အကြံလေး
ဘာလေး ထွက်ချင်ထွက်လာမှာပေါ့ . . . ပြန်ရောက်ရင် အစ်ကို
အဖတ်မယ်နော် . . .”

“အင်း . . .”

သူမက မအင်းချင်၊ အင်းချင်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း အင်း
သည်။

“ဟာ . . . ရွန်း . . . ဟိုမှာ သစ်ခွ . . . သစ်ခွ . . .”
ဘာရယ်မဟုတ် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ် အမှတ်တမဲ့ မော့

ပြည်ထောင်စု

ကြည့်ဖြစ်ရင်း သစ်ပင်ခွရင်းမှ သစ်ခွကိုလှမ်းတွေ့ပြီး သူ အော်ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်တော့ . . . အဲဒီသစ်ခွက တကယ်ရှားတဲ့သစ်ခွ . . . နေပါဦး . . . အဲဒီသစ်ခွနာမည်ကို မေ့နေတယ် . . .”

ရွန်းက ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ဆိုသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဘာပဲပြောပြော မေမေ့အတွက် ကိုယ်တိုင် ခူးထားတဲ့ သစ်ခွပေးချင်တာ . . . အခုတော့ ဆန္ဒပြည့်ပြီ . . . ရှားပါးသစ်ခွဆိုတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ . . . အစ်ကို တက်ခွာလို့ကံဦးမယ် . . . ညီမ အောက်ကစောင့် . . .”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဂျင်းအောင်းဘီကို ခေါက်တင်ဖြစ်သည်။ သူမက သူ့ကိုကြည့်ရင်း . . .

“ဖြစ်ပါ့မလား . . .”

ဟု ဆိုသည်။

“စိုးရိမ်တယ်ပေါ့ . . .”

ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြန်မေးသော သူ့အမေးကို သူမက . . .

“မစိုးရိမ်ပါဘူး . . . မကောင်းတတ်လို့ ဝတ်ကျေတန်းကျေမေးတာ . . .”

ဟု ချက်ချင်းတုံ့ပြန်သည်။

သူမ၏ ရှက်အမ်းအမ်းအမူအရာကိုကြည့်ရင်း ဟက်ခနဲ သူရယ်ဖြစ်သည်။ ပြီး သစ်ပင်ပေါ်ကို မတက်တတ် တက်တတ်ဖြင့် တက်ဖြစ်သည်။ တက်၍ လူတစ်ရပ်စာကျော်ကျော် ရောက်ရုံရှိသေးလက်ချော်ကာ သူ အောက်ပြုတ်ကျသည်။

“အား . . .”

‘အား’ ဟုမှ အော်၍ မဆုံးသေး။ လူက အောက်ကို ပြုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ခြေထောက်ဖြင့် အရင်ကျပြီး ဖင်ထိုင်ကျသည်မို့ နှစ်နေရာ
လုံး အိမ်ခံကာသွားသည်။ သိပ်အမြင့်ကြီးကမကျသည်ကိုပဲ ကျေးဇူး
ထင်ရမည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကျိုးသွားနိုင်သည်။ အခုလည်း အကျမ
တော်ပါက ကျိုးနိုင်သည်။

“အစ်ကို . . .”

အလန်တကြားအော်ရင်း သူမ ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင် . . . ခြေထောက်ရသေးရဲ့လား
. . . လက် . . . လက်ကော . . .”

သူမ၏ ပျာပျာသလဲအမေးကြောင့် နာကျင်နေမှုတွေ ပြေ
သောက်သွားသလား အောက်မေ့နေရသည်။ ‘ခြေထောက်ရသေးရဲ့
ဃား’ ဆိုသော သူမ၏အမေးကြောင့် ဖျတ်ခနဲ သူ့ခေါင်းထဲအကြံ
ထစ်ခုရောက်လာသည်။

ဟုတ်ပြီ . . . ။

သူ ခြေထောက်မနာသည်ကို အနာလုပ်ရမည်။ ခြေထောက်
နာနေသည်ဟုဆိုပါက သူမ သူ့ကိုမဖြစ်မနေတွဲရတော့မည်။ ထိုအခါ
ထောင်အောက်ရောက်သည်အထိ သူမပခုံးလေးကို တစ်လှမ်းချင်း၊
ထစ်လှမ်းချင်း . . .

“အားလားလား . . . ခြေ . . . ခြေထောက်နာတယ် . . .

ဈ . . . ကျ . . . ကျိုးပြီလား မသိဘူး . . . အားပါးပါး နာတယ်”

မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်ကာ ဖင်ပိတ်အော်သော သူ့အသံကြောင့်

သူမက . . .

“ခြေထောက်ထောက်ကြည့်ပါဦး . . . ဒီလောက်နိမ့်နိမ့်လေး
နဲ့တော့ မကျိုးလောက်ဘူး ထင်တယ် . . . ခြေခေါက်သွားတာပဲ ဖြစ်
ဖယ် . . . ထရပ်ကြည့်ပါဦး . . .”

ဟု ပြောရင်းဆွဲထူသည်။ ‘အိင် ဂျင်ယောင်ဆောင်လျှင် အနီး

ပြည်ပိုင်းများ

ခတ်' ဆိုသလို အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်သူမို့ သူကတော့ . . .

“အား . . . ကျွတ် ကျွတ် . . . နာတယ် . . . ဒီလောက် နိမ့် နိမ့်လေးနဲ့ မကျိုးဘူး မပြောနဲ့လေ . . . အကျမတော်ရင် ဒီထက်နိမ့် တာနဲ့လည်း ကျိုးနိုင်တာပဲ . . . အသွားမတော်တစ်လွှမ်းဆိုတာ ဒါနဲ့ တူတယ် . . . အမလေးဗျ . . . နာတယ်ဗျ . . . ”

ဟု အာခေါင်ခြစ်ကာအော်ရင်း ပြန်၍ ဖင်ထိုင်ချဖြစ်သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ . . . ဆေးတွေကလည်း ကျော်ကျော်ကျောပိုးအိတ် ထဲ ပါသွားတယ် . . . ကျော်ကျော်ကလည်း ဘယ်အထိတောင် ရောက် သွားလည်း မသိဘူး . . . ဖောက်ကြည့်ဦးမှပဲ . . . ကျော်ကျော်ရေ . . . ကျော်ကျော် . . . ”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ထအော်သည်။

“ကျော်ကျော်ရေ . . . ”

သူမ အော်နေသည်ကိုကြည့်ရင်း သူကတော့ ‘ကျော်ကျော် မကြားပါစေနဲ့’ ဟု ဆုတောင်း၍ သာနေဖြစ်သည်။

“တောက် . . . ဒီကျော်ကျော်တို့မောင်နှမကလည်း မြန် လိုက်တာ . . . ခေါ်မကြား အော်မကြားနဲ့ . . . နေပါဦး . . . ခွန် ရဲ့အိတ်ထဲမှာ ဘာပါလဲ ကြည့်ပါဦးမယ် . . . ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူမက သူမ၏ကျောပိုးအိတ်ကို မြေပြင် ချကာ ဖြဲရဲပြီးရှာကာနေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် တောင်အောက်မှ ချွေး တက်လာသော ကျော်ကျော်ကို သူ စိတ်မချမ်းသာစွာ လှမ်းမြင်လိုက် ရသည်။ သူမက ခေါင်းကိုငုံ့ကာ အိတ်ထဲပစ္စည်းရှာနေသည်မို့ တော့ ပေးထားသောဘက်မှ ကျော်ကျော်ကိုမမြင်။ ထို့ကြောင့် သူ တောင် ကျော်ကို လက်ခါပြကာ ‘သွား သွား’ ဟု ဆိုဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူမက သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ . . . ”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

“နာလို့ လက်ခါနေတာ . . . နာလို့ အားလားလား . . .
အောင်မလေးဗျ . . .”

လိုတာထက်ပိုအော်သော သူ့အသံကြောင့် ကျော်ကျော်က
ဆဘောပေါက်သွားပြီး လှစ်ခနဲ ချုံပုတ်နှင့်ကွယ်၍သွားသည်။

ကျေးဇူးရှင်ကျော်ကျော်ကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် သူ ရယ်ချင်
သွားမိသည်။

“အစ်ကို . . . ဘာပြုံးတာလဲ . . .”

အရေးထဲ သူမက သူ့ပြုံးတာမိပြီး ထမေးသည်။

“အစ်ကိုပြုံးတာ မဟုတ်ပါဘူး ရွန်းရယ် . . . အစ်ကိုမဲ့လိုက်
တာပါ . . . ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက အမြဲပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်နေတတ်တဲ့
တောင်ဆိုတော့ မဲ့လိုက်တာတောင်မှ ပြုံးတာနဲ့တူပြီး မဲပြုံးပြုံးနေသလို
ဖြစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့ရွန်းရယ် . . . အားလားလား နာလိုက်တာ”

သူသာ မင်းသားဖြစ်ပါက ဤအခန်းက အော်စကာရမယ့်
အခန်းဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူ့အက်တင်ကို သူ အတော်ကြီး အားရ
သည်။ စိတ်ချသည်။ ယုံကြည်သည်။ နှစ်ခါလုပ်ပြနေစရာမလို။

“တောင်အောက်ရောက်တဲ့အထိ ရွန်းတွဲဆင်းပေးရတော့မှာ
ဆါ . . . အိတ်ထဲမှာကလည်း ဘာဆေးမှမပါဘူး . . . ကျော်ကျော်
ထို့တလည်းလေ မြန်လိုက်တာ . . .”

သူမ၏စကားကြောင့် သူ ရယ်ချင်သွားရသည်။ သို့သော်
သူ မရယ်ဖြစ်အောင် အောင့်ထားဖြစ်သည်။ ရယ်လို့မဖြစ်။ သူ ရယ်
ဆိုသည်နှင့် သူ ရေးဆွဲထားသော ဇာတ်ညွှန်းတွေ၊ ဂရပ်တွေ
အလကားဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

“ဒါနဲ့ ဘယ်နေရာက နာတာလဲ ဟင် . . .”

နေရာကိုမေးနေသည်မို့ ရုတ်တရက် သူ့ကြောင်သွားရသည်။
ဘယ်နေရာကို ပြောလို့ပြောလိုက်မှန်း မသိ။

ထို့ကြောင့် . . .

“နှစ်ဖက်စလုံးက နှစ်ချောင်းစလုံးနာနေတာ . . . လေဖြတ် သလိုကို နာတာ . . . ကျွတ် ကျွတ် . . . အား လား . . . လား လား”

“ဟင် . . . တစ်မျိုးကြီးပါလား . . . လေဖြတ်တာက ဘာ ခံစားမှုမှ မရှိတော့တာမျိုးလေ . . . နာတာလည်း / မသိဘူး . . . ထုံတာ၊ ကျဉ်တာလည်း မသိတော့ဘူး . . .”

သူမက ရုတ်တရက် စဉ်းစားရင်းဆိုသည်။

“ဟုတ်လား . . . မှားလို့၊ မှားလို့ . . . နာတာကို အမည်မ ဖော်တတ်လို့ . . . နာတာက . . . အဲ . . . ဇမ်းကြိတ်စက် အကြိတ် ခံရသလိုပဲ . . . အရိုးတွေ ကျော့ကုန်ပြီလား မသိတော့ပါဘူး . . . အား လား လား . . . နာတယ်ဗျ . . .”

“ရှင်ကလဲလေ . . . ယောက်ျားဖြစ်နေပြီးတော့ နာတာကို ကုန်းအော်နေတော့တာပဲ . . . နားကိုအူနေတာပဲ တော်တန်ရုံနာ တာကတော့ ကြိတ်ခံမှပေါ့”

သူမက သူမ၏အိတ်ကို လွယ်ရင်းက ဆိုသည်။

“ကြိတ်ခံကြည့်သေးတာပဲ . . . ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ကြိတ်ပြီး မခံနိုင်တော့လို့ အော်လိုက်မိကာပါ . . . မအော်နဲ့ဆိုလဲ မအော်ပါ ဘူး . . . နာတာကို ကြိတ်ခံပါမယ် ရွန်းရယ်”

မျက်နှာကိုမဲ့တဲ့တဲ့လုပ်ရင်း သူ ပြူးတူးပြုတ်ပင် သရုပ်ဆောင် ပစ်လိုက်သည်။

“တောင်ငွေးနဲ့ သွားကြည့်ပါဦး”

သူမက တောင်ငွေးကို လှမ်းပေးရင်းဆိုသည့်မို့ သူ စိတ်ညစ် ချင်ချင်ကြီးဖြစ်ကာသွားသည်။

“တောင်ငွေးကိုင်ဖို့နေနေသာသာ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ဆုပ် ကြည့်လို့တောင်မရဘူး . . . နာနေတာ . . . နာနေတာ . . .”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင်
ချမ်းမည်

“ဒီလောက် နိမ့်နိမ့်လေးက ကျတာပဲ . . . တစ်ကိုယ်လုံးကို
မကောင်းတော့ပါလား . . . ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူ့ခန္ဓာ
တိုယ်ကြီးကို တွဲရဦးမယ် . . . အော်ကလည်း အော်သေး။”

သူမက ပွစိပွစိဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“အောင့်ခံကြည့်ပါသေးတယ် ရွန်းရယ် . . . တကယ်နာလို
မိ . . . ရတယ်လေ အစ်ကိုကို ထားခဲ့ပြီးတော့ . . . အား . . .
အွတ် ကျွတ် . . . ကျော်ကျော်ကို အော်ကြည့်ပါဦးလား။”

တမင် ညစ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် သူ့ဆိုဖြစ်သည်။ အော်ကြည့်လဲ
ကျော်ကျော်ကတော့ ကြားမည်မဟုတ်မှန်း သူ့သိနေသည်ကိုး။

“အော်မနေတော့ပါဘူး . . . ဒီလောက်ကြာပြီဆိုတော့ သူတို့
အောင်နှမ အိမ်ကိုတောင် ပြန်ရောက်လောက်ပြီ . . . ပြန်ရောက်မှ
သူ့ကိုပစ်ဦးမယ်”

“အေးကွာ . . . ဒီကျော်ကျော်ဆိုတဲ့ကောင် . . . သေနာ
လေး . . . စောင့်ပြီးမှသွားတာမဟုတ်ဘူး . . . နောက်က ကျားလိုက်
နေတာကျနေတာပဲ . . . အားလားလား . . . ကျွတ်ကျွတ် . . .
ဒီသစ်ခွကိုလေ ရအောင်ကို လာခူးဦးမယ်”

သူ သံယောင်လိုက်ကာဆိုရင်း ဟန်မပျက်ပင် ညည်းညူ
ဖြစ်သည်။

“လာလာ . . . ရွန်းတွဲပေးမယ်”

သူမက ‘တွဲပေးမယ်’ဟု ဆိုလာသည်မို့ အလိုက်သင့်ပင် သူမ
၏ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွဖက်ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ပီပီပြင်ပြင်လေးဖြစ်သွားအောင်
ခပ်နာနာလေး ဖိကာဖက်ရင်းက ပါးစပ်မှ ‘တကျွတ်ကျွတ်’ အော်ဖြစ်
သည်။

“ရလား . . .”

‘ရလား’ ဟုဆိုရင်း သူမ၏လက်တစ်ဖက်က သူ့ခါးမူ လာ

ပြည့်ပန်းစုံ

ရောက်ရပ်ပတ်ကာ ထိန်း၍ပေးသည်။

“ရတယ် . . . ရတယ် . . . ဒီလိုပဲ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်
ဖြစ်မယ် . . . နည်းနည်းမြန်ရင် ခြေထောက်ကနာတယ်”

‘ကြည့်စမ်း တယ်တော်တဲ့ငါ’ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွေးဖြစ်
သည်။ ‘စောစောကတည်းက ဒီသစ်ခွကိုတွေ့ရမှာ’ဟု တွေးမိရင်း
‘အမေရေ အမေဖို့သစ်ခွ အကြောင်းပြုပြီး လိမ်မိတာ ကန်တော့နော်’
ဟု စိတ်ထဲမှာ ဆက်တွေးဖြစ်သည်။

“နာရင်လည်း ဖြည်းဖြည်းပဲလျှောက် . . . ကျွန်မ သိပြီ”
“ဟင် . . .”

ရုတ်တရက်ဆိုသော သူမ၏စကားကြောင့် သူ ‘ဟင်’ ခနဲ
လန့်ကာသွားသည်။

“ဘာ . . . ဘာသိတာလဲဟင် . . .”

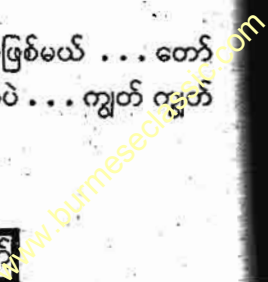
“ရှင့်ခြေထောက်ကိုကြည့်ရာ ခြစ်ရာပြုရာ ဒဏ်ရာတစ်ချက်
လေးမှမရှိဘူး . . . သွေးလေးနည်းနည်းတောင် မစို့ဘူး . . . အခု
လမ်းလျှောက်ကြည့်တော့လည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လို့ရနေတယ်
ဆိုတော့ . . .”

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်တာလဲဟင် . . . အား ကျွတ် ကွတ် . . .”
သူ့စကားကိုဖြတ်ကာ မေးဖြစ်သည်။

“အကြောတင်တာတို့ . . . အကြောညပ်တာတို့ပဲ ဖြစ်မယ်”
“ဟုတ်လား . . .”

သူမ၏ ထင်ကြေးကြောင့် သူ ‘ဟုတ်လား’ဟု ဝမ်းသာအား
ရ မေးဖြစ်သည်။

“ဟုတ်လောက်တယ် . . . အကြောပဲဖြစ်မယ် . . . တော်
တော်တော့နာတာ ရွန်းရေ . . . အိမ်ဆိမ့်နေတာပဲ . . . ကျွတ် ကျွတ်
ကျွတ် . . .”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

သူ ပျော်ပျော်ကြီးပင် 'ကျွတ်' ပစ်လိုက်သည်။

“ရလား . . . ဖြည်းဖြည်းလျှောက် . . .”

“ရတယ် . . . ရတယ် . . . အား ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် . . .

အိဆိမ့်နေတာပဲ . . .”

သူမ၏ပခုံးကို ဖက်ထားရင်း သူမက သူ့ခါးကို ပွေ့ဖက်ထားသည်ကို ခံယူရင်း သူမ၏ ကိုယ်သင်းရနံ့ မွှေးမွှေးအေးအေးလေးကို ရှုရှိုက်ရင်း သူ ရင်အခုန်ကြီးခုန်ကာနေသည်။

သူမ၏ သနပ်ခါးရနံ့သင်းသော သူ၏ပါးပြင်နှင့်တစ်ချက်တစ်ချက် ထိလှလှအနေအထားသို့ ရောက်ရှိရောက်ချိန်တိုင်း အနမ်းတစ်ပွင့်လောက် ပေးချင်သောစိတ်ကို 'ငါ ခြေထောက်နာနေတဲ့ ကောင်ပါလား' ဟူသောအတွေးဖြင့် ထိန်းထားနေရသည်။

'ရလား' ဟု သူမ လှည့်ကာမေးချိန်မှာ ထိလှလှဖြစ်ကာ သူမ၏ နှာသီးဝမှ ပင့်သက်ရှိုက်သောလေကိုပင် ခံစားသိရှိနေသည်မို့ သူ အသက်များပင် အောင့်ထားရသည်အထိ တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးတာ ရင်ခုန်နေမိသည်။

ဒီပုံစံအတိုင်း လမ်းလျှောက်ရမည်ဆိုပါက တောင်အောက် အထိသာမဟုတ် ကမ္ဘာပတ်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း သူ ပတ်ချင်ပါသည်။ ပျော်ပျော်ကြီးကို ပတ်ပစ်ချင်ပါသည်။

တောင်အောက်ရောက်ခါနီးချိန်မှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်၌ ထိုင်ကာစောင့်နေသော ကျော်ကျော်တို့မောင်နှမကို တွေ့ရသည်။

ခြေထောက် ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ဖြင့် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းကို ခက်ခက်ခဲခဲကြီး လှမ်းနေရသော သူ။ ပြီး သူ့ကိုထိန်းကာ လျှောက်နေသော သူ့မကိုကြည့်ကာ ကျော်ကျော်ကတော့ မသိမသာပြုံးသည်။

“ဟယ်တော့ . . . ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာတုံး . . . ”

“အေးလေ . . . ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာတုံး . . . ”

သူ့သူနှင့်ကျော်ကျော်တို့မောင်နှမက အပြေးတစ်ပိုင်းလာရင်းက မေးသည်။

“သူ . . . သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ . . . ”

သူ့မကပြောရင်း သူ့ခါးကိုဖက်ကာ ထိန်းထားပေးရာက လက်ကိုလွှတ်သည်မို့ သူလည်း သူ့မ၏ပခုံးပေါ်မှ သူ့လက်ကို မဖယ်ချင် ဖယ်ချင်ဖြင့် ဖယ်ပေးဖြစ်သည်။ ကျော်ကျော်က . . .

“အစ်ကို့ကိုကြည့်ရတာ တော်တော်နာသွားတဲ့ပုံပဲ . . . ”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ၁၁၁

ဟု မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြရင်းက ဆိုသည်။ ကျော်ကျော်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ဆိုသော်လည်း သူ မရယ်ပြရဲ။

“အေးကွာ . . .”

ဟုဆိုရင်း ဟန်မပျက်ပင် ‘ကျွတ်ကျွတ်’ဟု ရေရွတ်ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ . . . ကျော်ကျော် . . . စကားပြောတာက နောက်မှ လုပ် . . . သူ့ကိုတွဲကုလိုက်ဦး . . . ငါ့မှာတစ်လမ်းလုံး သူ့ကိုတွဲလာရ တာ . . . မောသလား မမေးနဲ့ . . .”

ရွန်းက လက်ကိုခါရင်း အညောင်းဆန့်ရင်းက ဆိုသည်။ ကျော်ကျော်က ‘ဟုတ်ကဲ့’ ဟု ပြောင်ချွတ်ချွတ်ဖြင့်ဆိုသည်။

“လာ . . . သူ့သူ . . . ငါတို့အိမ်ကို ဖုန်းသွားဆက်ရအောင် . . . ကားနဲ့လာကြိုခိုင်းရမယ် . . .”

သူမက သူ့သူ့ကိုဆိုရင်း သူ့ဘက်လှည့်ကာ . . .

“တောင်ခြေရောက်တဲ့အထိ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့နော် . . . ကားမောင်းလို့ရတဲ့နေရာကနေ စောင့်နေမယ် . . .”

ဟု ဆိုသည်။

“အေးပါ . . . အား . . . ကျွတ် ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ်”

သူ တမင်ပင် ရှုံ့မဲ့ကာ ညည်းတွားပြလိုက်ရင်းက ခေါင်း ညိတ်ပြဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ခဏထိုင်နားချင် နားလိုက်ဦး . . .”

သူမက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း ဆိုသည်မို့ မျက်နှာကို တမင် ငယ်နေပုံလုပ်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြဖြစ်သည်။

“ရလား အစ်ကို . . . ဖြည်းဖြည်းထိုင်နော် . . . အစ်ကို့ကို ကြည့်ရတာ . . . အတော်နာနေပုံရတယ် . . .”

ကျော်ကျော်က ရယ်ချင်ပက်ကျိမျက်နှာဖြင့်ဆိုသည်။ သူမ နှင့်သူ့ အတော်လေးလှမ်းလှမ်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ သူ

ပြည့်ဝိုးမှု

နှင့်ကျော်ကျော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

“အစ်ကို သစ်ပင်ပေါ်က တကယ်ကျတာရော ဟုတ်ရဲ့လား . . . ခုန်ချလိုက်တာများလား . . . ”

ကျော်ကျော်၏အမေးကြောင့် သူ ရယ်ဖြစ်သည်။

“ကျတာကတော့ တကယ်ပြုတ်ကျတာကွ . . . ကျပြီးတော့ မှ အကြံရတာ . . . ”

“မသိပါဘူးဗျာ . . . ကျွန်တော့်မှာ မရွန်းရဲ့အော်သံကြားတော့ ဘာများလဲလို့ ဟိုတွေး ဒီတွေးတွေတောင် တွေးမိလိုက်သေးတယ် . . . အဟဲ . . . ”

ကျော်ကျော်၏စကားအဆုံးသတ် ‘အဟဲ’ က သူ့ကို နည်းနည်းတော့ အောင့်သက်သက်ကြီးဖြစ်သွားစေသည်။

“ဘာများလဲကွာ . . . မင်းတွေးမိတာက . . . ”

“ဪ . . . သစ်ပင်ပေါ်ကပြုတ်ကျတာက မရွန်းများလားလို့ပါ . . . ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“ကဲ . . . သွားရအောင် . . . တောင်ခြေရောက်ရင် သူတို့ မြင်လောက်မယ့်နေရာကျတော့ အစ်ကိုကို တွဲဦးနော် . . . ”

“အာ . . . စိတ်ချ အစ်ကို . . . ပိုပြီး ဝီပြင်သွားအောင် ကျောပိုးပြီးတော့ကို ခေါ်ပေးမယ် . . . အစ်ကိုသာ မေ့ပြီးအကောင်းအတိုင်း မလျှောက်မိစေနဲ့ဦး . . . ”

“အေးပါကွာ . . . မင်းကလည်း ငါ့ကို သတိမပြတ်ပေးဦး”

“စိတ်ချ . . . ”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီညီ သက်တိုက်ရင်းက ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

ကားတော်မှာ လူနာစတိုင်လ်ဖြင့် မှင်သေသေဖြင့်ထိုင်ပြီး သွားသောအခါ သူမက သူ့ကိုကြည့်ရင်း . . .

“ရှင့်ကို ပြောပြရမယ့်သတင်းတစ်ပုဒ် ရှိတယ် . . .”

“ဘာများလဲ . . .”

“ဒီနေ့ ရှင့်အမေနဲ့အဖေအဖေရောက်မယ် . . . ရှင့်ကိုလာခေါ် တာတဲ့ . . . မနက်ဖြန် ပြန်ကြမယ် ပြောတယ် . . .”

“ဟေ . . .”

သူ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ဖုန်းမဆက်၊ ဘာမဆက် အကြောင်းမကြားဘဲ ချက်ချင်းကြီးမို့ သူ အတော်ကြီးအံ့အားသင့်သွား ရသည်။

“ခြေထောက်နာနေသေးလား”

“အင်း . . . နည်းနည်းတော့ သက်သာသွားပါပြီ . . .”

ဖြေရင်း ဘာရယ်မဟုတ်။ နောက်ခန်းမှ ကျော်ကျော်ကို တော့မလုံဘဲ လူညံ့ကြညံ့ဖြစ်သည်။ ကျော်ကျော်ကတော့ အဖေတို့ ငေးနေဟန် ပြုသည်။ သို့သော် ရယ်ချင်စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းထားဟန်တ

ပြည့်ပိုင်းများ

ပေါ်ကာနေသည်။

“တောက် . . . အဲဒီသစ်ခွကိုလေ . . . ခြေထောက်များ
တောင်းနေလို့ကတော့ မရရအောင်ကို တက်ခူးဦးမှာ . . .”

“တော်ပါတော့ . . . ဒီလောက်နိမ့်နိမ့်လေးက ကျတာတောင်
ဒီလောက်ဖြစ်နေရင် ဒီထက်အမြင့်ကကျရင် ဇက်ကျိုးမှာသေချာ
တယ် . . .”

သူမ၏စကားကြောင့် ရယချင်စိတ်ကိုအောင်ထားရဟန်
တူသော ကျော်ကျော်က ခွီးခနဲထရယ်သည်မို့ သူ ကျော်ကျော်ကို
လှည့်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူးပြုဖြစ်သည်။ သိသိသာသာကြီး ပြူးပြု
လို့လည်း မရ။ တော်ကြာ ရွန်းရော၊ သူ့သူပါ တစ်ယောက်မဟုတ်
တစ်ယောက် ခိုပိမိသွားနိုင်သည်။

“မပြန်ချင်သေးဘူးကွာ . . .”

စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ညည်းသော သူ့စကားအဆုံးမှာ ကျော်ကျော်
က . . .

“သစ်ခွခူးချင်သေးလို့လား အစ်ကို . . .”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့် ဆိုသည်။

သူ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် . . .

“အေး . . .”

ဟု ဖြေဖြစ်သည်။ မြွေမြွေချင်းမို့ ခြေမြင်သည်ဟုပဲ ဆိုရ
မလား . . .။

“အမလေး ငါ့သားရယ် . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ . . . တော်
သေးတာပေါ့ . . . ကျိုးမသွားလို့ . . . ”

မေမေက ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်းဆိုသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် သူမ
ကို လှမ်းကြည့်တော့ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကာနေသည်။
ဘာပြောပြော တောင်ပေါ်တက်ရန်စီစဉ်ပေးသူမှာ သူမကိုး။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုခေတ်ရယ် . . . တူလုပ်သူ အနေ
အထိုင်မတတ်တာနဲ့ . . . မတော်လို့ကျိုးရင် ဒေါ်လေးပဲ အပြောခံရ
မှာ . . . ”

ဒေါ်လေးက သူ့ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွပွတ်ရင်းက ဆိုသည်။

“ဒါနဲ့ မေမေတို့က ဘာဖြစ်လို့ ငြုန်းစားကြီးရောက်လာကြ
တာတုံး . . . ”

“အမလေး . . . သူ့ကိုမမေးနဲ့ . . . ဒေါ်လေးကိုမေး . . .
ဒေါ်လေးရှင်းပြမယ် . . . မင်းမေမေရော၊ မင်းဖေဖေရော၊ မင်း
အစ်ကိုရော၊ မင်းရော . . . တစ်မိသားစုလုံး စင်္ကာပူကို အလှည့်သွားကြ
မလို့တဲ့ . . . အဲဒါ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ . . . ဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်ရင်

ပြည့်ပိုပျက်စိ

လော့ဒါ့အိုလို့ . . . မင်းမေမေကိုယ်တိုင် ဆိုင်းမဆင့်မပုံမဆင့် လာ
ခေါ်တာ . . . လာခေါ်မယ့်အကြောင်း ဖုန်းဆက်ရင် ရှောင်နေမှာ
ဇို့လို့ . . . ဖုန်းကြိုမဆက်တာတဲ့ . . . ကဲ ရှင်းပြီလား . . . ”

ဒေါ်လေး၏စကားကြောင့် သူ ခေါင်းကိုကုတ်ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေက သားကို ဆူနေပါဦးမယ် . . . ရန်ကုန်မပြန်ချင်
ဘူးဗျာ . . . ”

“မဆူပါဘူးကွယ် . . . မေမေ သေသေချာချာပြောထားပြီး
သား . . . ငါ့သား ပြန်လာလို့ မင်းဖေဖေဆူရင် မေမေ့ကို ကြိုက်
သလိုသာ ပြော . . . ”

“တကယ်နော် . . . ”

“တကယ်ပါဆို . . . ”

“သားက မေမေ့ကြောင့် လိုက်ပြန်ရတာနော် . . . ”

“အေးပါ . . . ”

မေမေက ‘အေးပါ’ ဟုဆိုသည်။ ဒေါ်လေးက . . .

“ငါ့တူကတော့ မကြီးမငယ်နဲ့ မအေကိုချွဲနေပြန်ပြီ . . . ”

ဟု ဆိုရင်း ရယ်သည်။

“မနက်ဖြန် ဟဲဟိုးလေယာဉ်ကွင်းကို ရှစ်နာရီအရောက်
သွားရမှာ . . . ဒီက ဘယ်အချိန်သွားရမလဲ ကိုဟိန်း . . . ”

ဒေါ်လေးက ကိုဟိန်းကို လှမ်း၍မေးသည်။

“ငါးနာရီလောက်သွားရင် အဆင်ပြေပါတယ် . . . ကျွန်တော်
လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ . . . ”

“ဪ . . . အေး ကောင်းတာပေါ့ . . . ရွန်းရေ ဒေါ်လေး
ဝယ်လာတဲ့အင်္ကျီတွေ ကြိုက်ရဲ့လား . . . ကြည့်ပါဦး . . . ”

ဒေါ်လေးက ကိုဟိန်းကိုပြောနေရာမှ ရွန်းဘက်သို့လှည့်ရင်း
ဆိုသည်။

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

“ကြိုက်ပါတယ် ဒေါ်လေး . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . .
ဒေါ်လေးရယ် . . . ဒါပေမယ့် နောက်ဆို ဝယ်မလာပါနဲ့တော့ . . .
ရွန်း အားနာလို့ . . . ”

“အာ . . . အားနာစရာလား . . . သူစိမ်းကျနေတာပဲ”
ဒေါ်လေးက စကားကို ဘာရယ်မဟုတ်ပြောလိုက်သော်
လည်း သူ့ရင်ထဲမှာတော့ . . .

“သူစိမ်းတွေမဟုတ်ရင် တူမပေါ့ . . . ”

ဟု ပြောနေမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေ့ရောက် မနက်ဖြန်ပြန်ရတာလဲဗျာ . . .
ရောက်မှတော့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက် နေပါဦးလား . . . သား
စာ ဟိုသစ်ခွကို အခဲမကြေလို့ ထပ်ပြီးသွားခူးချင်သေးတာ . . . ”

ဒေါ်လေးကိုဖက်ရင်း ဆိုသော သူ့စကားအဆုံးမှာ မေမေက

“ထော်ပါတော့ ငါ့သားရယ် . . . မကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်ကို
လုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ . . . မေမေဘာသာ သစ်ခွခင်းထဲကပဲ ဝယ်တော့
ဇယ် . . . ”

“အာ . . . မေမေကလည်း အဲဒီသစ်ခွက ရှားပါးသစ်ခွ . . .
ဒေသမျိုးမေမေရဲ့ . . . နိုင်ငံခြားမျိုးလို ဆိုင်တွေမှာဝယ်လို့ရတာ
ဟုတ်ဘူး . . . ”

“အဲဒီသစ်ခွကို ကိုခေတ်ကျော် သိပ်လို့ချင်နေတယ်ဆိုရင်
ရွန်း ခူးခိုင်းထားလိုက်ပါ့မယ် . . . ”

ဝင်ကာဆိုသော ရွန်း၏စကားကြောင့် သူ ဘာဆက်ပြောရ
ဇွန်းမသိဖြစ်ကာသွားသည်။

မေမေက . . .

“ကဲ . . . ပြီးရောပေါ့ . . . ”

ဟု ဝင်၍ အဆုံးသတ်ပေးသည်။

ပြည်သူ့ပုဂ္ဂိုလ်

“အာ . . . နေပါစေ ရွန်းရဲ့ . . . အစ်ကိုက ကိုယ်တိုင်နဲ့
ဆိုင်တာ . . .”

“တော်ပါတော့ . . . ကိုခေတ်ရယ် . . .”

ဒေါ်လေးက ‘တော်ပါတော့’ ဟု အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဆို
သည်။

“စင်္ကာပူကပြန်လာရင် ဒီကိုပြန်လာပြီး ခူးဖြစ်အောင် နူး
ဦးမှာ . . . ဒေါ်လေး သိပါတယ် . . . သားက လုပ်ချင်ပြီဆိုရင်
မရ ရအောင်လုပ်တာ . . . ဒီတစ်ခေါက်တက်ရင် Save ဖြစ်အောင်
ခါးပတ်ကြိုးနဲ့ တက်မယ် . . .”

“ကဲ . . . သဘောတော်အတိုင်းပါပဲတော် . . .”

နောက်ဆုံးတော့ မေမေက ‘လက်မြှောက်ပါပြီ’ ဆိုသော
အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် လက်ကိုမြှောက်ရင်း ဆိုသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . စကားကောင်းနေတာနဲ့ သွန်းပန်းနွယ်တို့
ဆီ အလည်သွားဖို့ နောက်ကျတော့မှာပဲ . . . ကိုဟိန်းရယ် ဒေါ်လေး
တို့ကို လိုက်ပို့ပေးပါဦးကွယ် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒေါ်လေး . . .”

ပြေပြီး မကြာခင်မှာပင် မေမေတို့နှစ်ယောက်ကို ကိုဟိန်းက
ကားဖြင့် သွန်းတို့ခြံကိုလိုက်ပို့သည်။ ကား ခြံထဲမှမောင်းထွက်သွား
သည်နှင့် ရွန်းက ထရပ်သည်။

“ရွန်း . . .”

အိမ်ထဲဝင်ရန်ပြင်နေသောရွန်းက ဝံ့ခနဲရပ်ကာသွားသည်။

“အစ်ကို တောင်ပေါ်တက်တုန်းကပြောတဲ့ ကဗျာလေ . . .
မှတ်မိလား . . . ခေါင်းစဉ်မပေးရသေးဘူးဆိုတဲ့ကဗျာ . . . အစ်ကို
အိပ်ရာခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားခဲ့မယ်နော် . . . ခေါင်းစဉ် စဉ်းစား
ထားပေးဦး . . . မနက် အစ်ကိုတို့ သွားတဲ့အချိန် ရွန်း မနီးသေးမှာ

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

မီးလို့ အဲဒီမှာပဲ အစ်ကို့ ထားခဲ့မယ်”

ရွန်းက အင်းလည်း မလုပ်၊ အဲလည်း မလုပ်ဖြင့် ရပ်ကာ
နေသည်။

“အစ်ကို ဟိုကပြန်လာရင် သစ်ခွ ထပ်သွားခဲ့ကြမယ်
နော်”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောပါ။ သူ့ရှေ့မှ ပုံမှန်ခြေလှမ်းများဖြင့်
ထွက်ကာသွားသည်။

ရင်မှာတော့ ဘာရယ်မဟုတ် ဟာခနဲ ဖြစ်ကာသွား
သည်။

မင်းက ငါ့ရဲ့ အကြည့်တွေကို၊
နောက်တော့ . . . အတွေးတွေကို၊
နောက်ပြီးတော့ အိပ်မက်တွေကို၊
နောက်ဆုံးမှာ ငါ့ရဲ့အချစ်တွေကို

လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဖေဖေနှင့်ကိုခေတ်မော် လာကြိုကာနေ
သည်။ ဖေဖေကို မြင်မြင်ချင်း သူ ပြေးပြေးဖက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ . . . သား မပိန်သွားဘူးလား . . .”

သူ့အမေးကို ဖေဖေက . . .

“အေး . . . ပိန်သွားသလိုလိုပဲကွာ . . .”

ဟု ဆိုသည်။

“ပိန်သွားမှာပေါ့ . . . သားက ဖေဖေကိုလွမ်းနေရတာကိုးဗျ”

“ဒီကောင်ကတော့ မကြီးမငယ်နဲ့ . . .”

ဖေဖေက သူ့ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်ရင်း အရယ်တစ်ဝက်
ဖြင့်ဆိုသည်။ ကိုခေတ်မော်ကတော့ . . .

“ဒီမှာ ကလေးလိုလို၊ ခွေးလိုလိုနဲ့ ချွဲတဲ့လူက ချွဲကုန်ပြီ မေမေ
ရေ . . .”

ဟု ဆိုရင်း ထူပခုံးကို ခပ်ဖွဖွထိုးသည်။

မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ ဖေဖေနှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး သူ့ပစ်
သော သူ့ကို ဒေါ်လေးက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးရင်း . . .

www.burmeseclassic.com

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင်

ချစ်မည်

“အသက်က နှစ်ဆယ့်နှစ်ရှိပြီနော် . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တလေးပဲရှိသေးတယ် မထင်နဲ့ . . . ဒီကရှေ့လူကြီးလို တည်တည် တံ့တံ့ပဲနဲ့ . . . ”

ဟု ဆိုသည်။

“မိန်းမမှမရသေးတာဗျ . . . မိန်းမ မရသေးရင် ကလေးပဲ . . . နေ့? မေမေရာ . . . ”

မေမေ့ကို စစ်ကူဟောင်းကာ သူ ဆိုသည်မို့ မေမေက . . .

“ဟုတ်ပါ . . . ဟုတ်ပါ . . . ”

ဟု ရယ်ရင်းဆိုသည်။

“မိန်းမ မရသေးပေမယ့် ချစ်ရမယ့်ကောင်မလေးတွေ တွေ့နေပြီ မေမေရေ . . . ”

ဟု စိတ်မှဆိုရင်း၊ သူမကို သတိရမိသည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အခန်းထဲဝင်ပြီး သူ့ဖုန်းကိုရှာဖြစ်သည်။ ကြာကြာတော့ မရှာလိုက်ရ။ ဖုန်းကို သူ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ တင်ထားပေးသည်။

ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင်တော့ ရွှန်းတစ်ယောက် သူ ထားရစ်ခဲ့သော ကဗျာစာရွက်လေးကို တွေ့ပြီးလောက်ပြီ ထင်သည်။

သူမဆီ ဖုန်းခေါ်သော်လည်း ဖုန်းက တော်တော်နှင့်မဝင်။
Busy ဖြစ်ကာနေသည်ထင်။ သူ အကြာကြီးစိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့်
ခေါ်တော့မှ ဝင်ကာသွားသည်။

“ဟဲလို . . .”

တစ်ဖက်မှထူးသံက မိန်းကလေးအသံမဟုတ်။ ယောက်ျား
သံကြီး ဖြစ်သည်။

“ဟဲလို . . .”

တစ်ဖက်မှ စိတ်မရှည်သံဖြင့် ထပ်၍ ‘ဟဲလို’ ဟုပြောသည်။

“ဟဲလို ကိုဟိန်းလား . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ဘယ်သူလဲ . . .”

“ကျွန်တော် ခေတ်ကျော်ပါ အစ်ကို . . .”

“အေး . . . ပြော . . .”

တစ်ဖက်မှအသံက သိပ်ချေချေငံငံမရှိသည်မို့ သူ နင်ဟင်
တင်ကြီးဖြစ်သွားရသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။

“ဟို . . . ဟိုဒင်း . . . ကျွန်တော် ရွန်းကို အကူအညီတစ်

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

ခုတောင်းထားတာ ရှိတယ် . . အဲဒါ မေးချင်လို့ ရွန်းရှီလား ကိုဟိန်း”

“သူ ဈေးဝယ်သွားတယ် . . . ”

“ဒါဖြင့် ခဏနေမှပဲ ပြန်ဆက်လိုက်တော့မယ် . . . ဟုတ်ကဲ့
. . . ဒါပဲနော် . . . အစ်ကို . . . ”

“အေး . . . ”

‘အေး’ ဟုဆိုရင်း ဖုန်းကိုဝှပ်ခနဲချသွားသည်မို့ သူ ‘ယောက်ဖ’
ဟု စိတ်ထဲမှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ခေါ်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုဘဲ ဟုလည်း တွေးမိသည်။ ဧကန္တ
တိုက်စွဲများ သိသွားသလားဟု တွေးမိသည်။ ကဗျာကိစ္စ။

အကယ်၍များ ကဗျာစာရွက်က ရွန်းဆီမရောက်ပဲ ကိုဟိန်း
ဆီရောက်သွားပါက ပြဿနာတက်သွားနိုင်သည်။

တောင်တွေး၊ မြောက်တွေး တွေးနေသည်မှာ တစ်နာရီခန့်
ကြာသည်။ သူ ဖုန်းကို နောက်တစ်ကြိမ်ခေါ်ဖြစ်သည်။ ဒီအချိန်တော့
သူမ ပြန်ရောက်လောက်ပြီထင်သည်။

“ဟဲလို . . . ”

တစ်ဖက်မှထူးသံက မိန်းကလေးအသံ။

“ဟဲလို ရွန်းလား . . . ”

“ဟုတ် . . . ”

ကြည့်စမ်း . . . ထူးသံလေးကိုက ချစ်စရာကောင်းကာနေ
သည်။

“အစ်ကိုပါ . . . ခေတ်ကျော် . . . ”

“ ”

သူမဘက်က ဘာမှပြန်မပြော။

“စောစောကပဲ အစ်ကို ဖုန်းဆက်သေးတယ် . . . ကိုဟိန်း
မပြောဘူးလား . . . ”

ပြည့်ဝိုးပျော်စရာ

“မပြောဘူး . . . ကိစ္စရှိလို့ အပြင်ထွက်သွားတယ် . . .”

“အာ . . . ဘာဖြစ်လို့ မပြောပါလိမ့် . . .”

သူ့ ယောက်ဖလောင်းကြီးကို စိတ်ထဲမှ မေ့တတ်သူပါလား
ဟု အပြစ်တင်ရင်း နှုတ်မှဆိုဖြစ်သည်။

“ဘယ်ပြောပါ့မလဲ . . . သူက ရှင်ကိုစိတ်တိုနေတာကိုး”

“ဟေ . . .”

“မဟေနဲ့ . . . ရှင်လိမ်တာ အားလုံးသိကုန်ပြီ . . . ခြံထဲက
လူတွေကော . . . အစ်ကိုကော . . . ကျွန်မရောပဲ . . .”

သူမ၏စကားကြောင့် သူ တွေခနဲဖြစ်ကာသွားသည်။

“ဘာလဲ . . . ဘာလိမ်တာလဲ . . . အစ်ကိုလည်း ဘာမှမသိ
ပါလား . . .”

“ရှူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ . . . ကျော်ကျော်ဆီကနေ ရှင်
ခြေထောက်နာချင်ယောင်ဆောင်တဲ့ကိစ္စ အားလုံးသိပြီးပြီ . . .”

“ဟေ . . . အာ . . . ဒီကောင်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

သူ မျက်နှာပူပူဖြင့် ဆိုဖြစ်သည်။

“သူ့ကို အပြစ်မတင်နဲ့ . . . သူက ငယ်ငယ်လေးကတည်း
က နေ့ခင်းဘက်ဖြစ်သမျှကို ညဘက်အိပ်ရင် ပြန်အိပ်မက်ပြီး ပြန်
ပြန်ပြောတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ် . . . အဲဒါ တောင်ပေါ်ကပြန်လာပြီး
သူများတွေ မအိပ်သေးခင် ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့အိပ်ပြီးတော့ အိပ်မက်
မက်ပြီး နေ့လယ်ကကိစ္စ အကုန်ပြန်ပြောတာ . . . ဘေးခန်းက လူ
တွေကကြားပြီး စကားပြန်ကုန်တာ . . . နောက်ဆုံး သူတို့အတင်းပြော
နေတုန်း . . . ကိုဟိန်းက ရှင်တို့ကို နှာတိုးလေဆိပ်ပို့ပြီး ပြန်လာချိန်
မှာ ကြားသွားတာ . . . ရှင်ကိုလည်း စိတ်ဆိုးသွားပြီ . . . ကျွန်မတို့
လည်း စကားမပြောဘူး . . .”

သူမ၏စကားအဆုံးမှာ သူ ဘာပြောလို့ပြောရမုန်းပင် မသိ

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ခိုက်တွင် ချစ်မည်

တော့။ မျက်နှာပူနေတာကိုပဲ သိသည်။

“အဲဒါကြောင့် စောစောကဖုန်းပြောတော့ ဘုဆတ်ဆတ်ပြီး ဖြစ်နေတာကိုး . . . အရင်တုန်းကကျ ညီလေး . . . ညီလေးနဲ့ တော်တော်အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့ ယောက်ဖပါလား . . . ”

“အောင်မာမာ . . . ဘာယောက်ဖလဲ . . . စကားပြောတာ ဩည့်ပြော . . . ”

သူ့စကားကို သူမက ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်ရန်တွေ့သည်။

“ဒါနဲ့ ဟိုကဗျာကိစ္စတော့ သူ မသိသေးဘူးမဟုတ်လား။”

“သိတာပေါ့ . . . ”

“ဟေ . . . ”

သူမ၏အဆိုကြောင့် သူ ‘ဟေ’ ဟု ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘယ်လိုလုပ် သိသွားရတာတုံး . . . ”

“ကျွန်မ ပြလိုက်တာ . . . ”

“အာ . . . ချွန်းရာ . . . ဒုက္ခပါပဲ . . . ပြစရာလား . . . ”

အဲဒါ ချွန်းဖတ်ဖို့ရေးထားတာလေ . . . ကျွတ် . . . မျက်နှာပူလိုက်တာကွာ . . . ပြဿနာပဲ . . . ”

သူ ရှက်ရှက်ဖြင့် ရေရွတ်သည်ကို သူမက ရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ . . . လှောင်တာလား . . . ”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ကျွန်မက ပြပါ့မလား . . . စဉ်းစားဦးစွာပေါ့ . . . ညီမကိုပေးတဲ့ရည်းစားစာကို အစ်ကိုကို ပြစရာလား။”

သူမ၏နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် သူ နည်းနည်းအသက်ရှူချောင်ကာသွားရသည်။

“ကဗျာအတွက် ခေါင်းစဉ်စဉ်းစားပြီးပြီပေါ့ . . . ”

“မစဉ်းစားတာ . . . ”

ပြည့်လို့ပျက်စိ

“အာ . . . စဉ်းစားပေးမှပေါ့ . . .”

“ရတယ်လေ . . . ကိုဟိန်းကိုပြပြီး စဉ်းစားခိုင်းလိုက်မယ်”

“အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်နဲ့လေ . . .”

“ရက်စက်မှာပဲ . . .”

သူမ၏စကားတို့က ဘာပဲပြောပြော . . . ဘာပဲဆိုဆို ချိမြိန်
ကာနေသောအသံတို့က သူ့နှလုံးသားထဲကို ရှုတစွာစီးဝင်နေသလို
ခံစားနေရသည်။

“သစ်ခွထပ်သွားခူးချင်သေးတယ် . . .”

“ရွန်းတို့က မလိုက်တာ . . . အလကားနောက်တာပါ . . .
အဲဒီမရလိုက်တဲ့သစ်ခွကို မရရအောင်ကို ခူးထားပေးမယ်နော်”

“စကားမစပ် . . . အရမ်းချစ်တယ် ရွန်းရာ . . . အရမ်း
လည်း လွမ်းနေတယ် . . .”

“ဟောတော့ . . . ရည်းစားစကားလာပြောနေတယ် . . .
ဖုန်းချလိုက်ရမလား . . .”

“မလုပ်ပါနဲ့ . . .”

“မလုပ်လို့မရဘူး . . . ကိုဟိန်းပြန်လာပြီ . . . ဒါပဲ ဒါပဲ”

“ဝှပ် . . .”

ပြောပြောဆိုဆို သူမဘက်က ဖုန်းချကာသွားသည်။

တကယ်ပဲ ကိုဟိန်းပြန်လာ၍ ဖုန်းချသွားသည်လား၊ သူမ
ညာသည်ပဲလားဆိုသည်ကတော့ သူမပဲ သိမည်ထင်သည်။

နောက်ရက်များမှာ သူ မျက်နှာပူသည်မို့ ဖုန်းခေါ်ချင်ရက်
နှင့် မခေါ်ဖြစ်။ အကြောင်းက သူမနှင့်မတိုးဘဲ ကိုဟိန်းနှင့်တိုးနေ
ညော်စိုး၍ဖြစ်သည်။

စင်္ကာပူသွားမည့်ကိစ္စကသည်လည်း ဖေဖေ၏ရုတ်တရက်
ပေါ်လာသော အလုပ်ကိစ္စကြောင့် ဆယ့်ငါးရက်တိတိ နောက်ဆုတ်
တာသွားသည်။

တစ်နေ့မှာ သွန်း ရုတ်တရက်ကြီးရောက်ချလာသည်။

“ဟာ . . . သွန်းပါလား . . .”

“ဟုတ်တယ် ကိုခေတ်ကျော် . . ဒီနေ့ လေယာဉ်နဲ့ပဲ ရောက်
တာ . . . ဒါနဲ့ သွန်းထွက်လာတာမှ ရွန်းကို တွေ့လိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား . . .”

ရွန်းဆိုသောအသံကြောင့် သူ ‘ဟုတ်လား’ ဟု ဆိုဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . အကောင်းတွေ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး
. . . သူ့ကို ဆေးရုံတင်တဲ့အသွားမှာ တွေ့ရတာ . . .”

“ဟင် . . . ဆေးရုံတင်ရတယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

ပြည့်ပိုပျက်စိတ်

“သစ်ခွတက်ခူးတာ . . . သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့တဲ့”
“ဘာ . . .”

သူ ရုတ်တရက် အသက်ရှူရပ်သွားသလို မွန်းကျပ်ကာသွားရသည်။ ဟိုတစ်နေ့က ဖုန်းပြောစဉ်က ‘မရလိုက်တဲ့ အဲဒီသစ်ခွကို မရရအောင် ခူးထားပေးမယ်’ ဆိုသောစကားကို သူ ပြန်ကြားယောင်မိသည်။

“သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဟင် . . .”

“မသိဘူး . . . ဒဏ်ရာတော်တော်ကြီးကိုပြင်းလို့ ဆေးရုံသွားတာနေမှာပေါ့ . . .”

“သွန်း . . . မေမေတို့နဲ့ စကားပြောဦးနော် . . .”

သွန်းကို ဧည့်ခန်းမှာထိုင်စေကာ မေမေ့ကိုဧည့်ခံခိုင်းပြီး သူ သူ့အခန်းထဲ ပြန်လာဖြစ်သည်။ ဖုန်းဆက်မှဖြစ်မည်။

ဖုန်းကိုခေါ်သောအခါ ဖုန်းက အလွယ်တကူ ဝင်ကာသွားသည်။ သို့သော် ဖုန်းကိုင်သမားမရှိသည်ပဲလား . . . ဖုန်းပျက်နေသည်ပဲလား မသိ . . . ဖုန်းက ကိုင်သူမရှိ။

“ဒဏ်ရာတော်တော်ကြီးကိုပြင်းလို့ ဆေးရုံသွားတာနေမှာပေါ့ . . .”

ဟူသော သွန်း၏စကားကို နားမှအကြိမ်ကြိမ် ကြားယောင်ကာနေသည်။ ဖုန်းကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်သော်လည်း တစ်ဖက်မှ ထူးခြားမှုမရှိ။

“ရွန်း တစ်ခုခုများ ဖြစ်သွားပြီလား . . .”

ဟူသော အတေးက သူ့ရင်ကိုပူလောင်မွန်းကျပ်နေစေသည်။ ဒီနေ့တော့ လေယာဉ်အဆင်မပြေနိုင်တော့။ အချိန်လုံးဝမရှိတော့။ အဝေးပြေးကားများလည်း ဒီအချိန်မှာ မရှိနိုင်တော့။ သူ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာချိန်

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

မှာ သွန်းမရှိတော့။ သူ မေမေ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြဖွယ်
သည်။

“သား . . . ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ . . . ”

“မနက်ဖြန်အစောပိုင်း လေယာဉ်နဲ့ သား ဟဲဟိုးကိုလိုက်
သွားမယ် . . . အဲဒီကမှ လေယာဉ်ကွင်းကနေ Taxi ငှားပြီးတော့
သား ပင်းတယကို သွားမယ် . . . ”

“သွားလေ သား . . . ဒါပေမယ့် ဟိုရောက်ရင် အကျိုးအ
ကြောင်း မေမေ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဦး . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ”

သူ ခေါင်းကို ညိတ်ပြုဖွယ်သည်။

ရန်ကုန်အိမ်မှနေ တစ်ညလုံး ဖုန်းခေါ်သော်လည်း ဘာမှ မထူးခြား။ ဖုန်းကိုင်သူမရှိ။ ဟဲဟိုးလေဆိပ်ရောက်ချိန်မှစ၍ တစ်လမ်းလုံး ဖုန်းခေါ်လာသော်လည်း ထူးခြားမှုမရှိ။

နောက်ဆုံးတော့ ပင်းတယကိုရောက်လာသည်။ မြို့စဝင် လာချိန်ကစလို့ သူ့နှလုံးခုန်သံတွေ မမှန်ချင် ကြမ်းရှုကာလာသည်။

ခြံထဲကိုကားက ဝင်၍မရ။ လူအုပ်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ချသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကားကို ခြံမှာပင် ရပ်ခိုင်းကာ အိမ်ဆီသို့ သွားအကြည့်မှာ မြင်ရသောမြင်ကွင်းက သူ့ကို သတိမေ့သွားမတတ်ဖြစ် သွားစေခဲ့သည်။

ပြင်ထားသော အလောင်းစင်တစ်ခု။ တိတိကျကျပြောရ သော် မကြာခင် အသုဘချရန် အသင့်ဖြစ်နေသော အလောင်းစင်။

“ဒဏ်ရာတော်တော်ကြီးကိုပြင်းလို့ ဆေးရုံသွားတာ နေမှာ ပေါ့ . . .”

ဟူသော သွန်း၏စကားက သွေးထွက်အောင်မှန်နေခဲ့သည် ကိုး။

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

“ရွှန်း . . .”

သူ့ရင်ထဲမှနေ ဆို့နှင့်စွာ ခေါ်မိသည်။ ရွှန်းရယ် . . . ဘာ
ကြောင့်မှန်းမသိ ကျလာသောမျက်ရည်က ပူလောင်ကာနေသည်။

ရုတ်တရက် ကိုဟိန်းက သူ့ရှေ့မှာရောက်ချလာသည်။
ဗျက်နှာက လုံးဝမကောင်း။ သူ့ကိုမြင်ရတော့ အံ့ဩဟန်ပြသည်။

“မင်း ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာတုံး . . .”

“ကိုဟိန်း . . . ကျွန်တော့်ကို သတ်လိုက်ပါတော့ဗျာ . . .
သူ သေရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့်ဗျ . . . ကျွန်တော့်ကြောင့် ဒီလို
ဖြစ်ရတာ . . .”

“ဘာကွ . . .”

ကိုဟိန်းက ‘ဘာကွ’ ဟု မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ဆိုသည်။

“တကယ်ပါဆိုဗျာ . . . ကျွန်တော့်အပြစ်တွေပါ . . . ကျွန်
တော့်ကြောင့် . . .”

ဆိုနှင့်စွာငိုနေသော ကျွန်တော့်ကို ‘ကိုဟိန်း’ က မျက်လုံး
ပြူးကြီးဖြင့် ကြည့်ရင်း . . .

“ဟာ . . . ဒါဖြင့် အပျိုကြီးဒေါ်စံပယ် လေဖြတ်ပြီးဆုံးတာ
. . . သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူးပေါ့ . . .”

“ဗျာ . . .”

“မဗျာနဲ့ . . . မင်းပဲ . . . မင်းကြောင့်ဆို . . .”

“အာ . . .”

“မအာနဲ့ . . . မဗျာနဲ့ . . . ပြောစမ်း . . . အပျိုကြီးလေ
ဖြတ်အောင် မင်း ဘာတွေလုပ်လိုက်လဲ . . . ကျွန်တော့်အပြစ်တွေ
ပါဆို . . . ကဲ . . . ဝန်ခံစမ်း . . .”

“မဟုတ်သေးဘူး . . . အခုဆုံးတာ ဘယ်သူ . . .”

သူ မျက်ရည်ကို ကမန်းကတန်းသုတ်ကာ မေးဖြစ်သည်။

ပြည့်ပွင့်ပန်းခွက်

“ဒေါ်စံပယ်လေ . . . အပျိုကြီး၊ အသက်ငါးဆယ် ဒေါ်စံပယ် ဆိုတဲ့အပျိုကြီး . . . ကဲပါ . . . မင်းနဲ့ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ပတ်သက်မှု တွေရှိလဲ . . . မင်း စောစောကပြောတယ်နော် . . . ကျွန်တော့် ကြောင့်လို့ . . . ”

“အာ . . . အဲဒါ လူမှားပြီးပြောမိတာ . . . ကျွန်တော်က ရှုန်းသေတယ် အောက်မေ့လို့ . . . ”

“ဘာကွ . . . ဖွဟဲ့ . . . လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ . . . ငါ့ညီမက ဘာကိစ္စ သေရမှာတုံး . . . ”

“ဗျာ . . . ”

“မဗျာနဲ့ . . . သစ်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို အခု ကလေး မှာ သွားနားခိုင်းထားတယ် . . . ”

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ . . . ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ . . . ဒါနဲ့ ကလေးလိပ်စာလေး တစ်ချက်လောက်ပေးပါလား . . . ”

“မပေးဘူး . . . ”

“ဗျာ . . . ”

“မဗျာနဲ့ . . . ဒေါ်စံပယ်ကိစ္စ အရင်ရှင်း . . . ”

“အာ . . . ကိုဟိန်းကလည်းဗျာ . . . ”

သူ ရှက်ရှက်ဖြင့် ခေါင်းကိုကုတ်ဖြစ်သည်။

“မမေးမဝမ်းဘဲနဲ့ တပြိုင်တပြိုင် ထင်သေးတယ် . . . ငါ နား ရင်းအုပ်လိုက်ရ . . . ဒီလိုပုံစံနဲ့ ငါ့ညီမကိုမှား ကြိုက်ချင်သေးတယ် . . . ရော့ . . . လိပ်စာကဒ် . . . သွား မြန်မြန် . . . ကြာရင် ငါ ပိတ်ကန်မိတော့မယ် . . . ”

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် ပေးလာသော လိပ်စာကဒ်ကို လှမ်းယူပြီး သူ Taxi ဆီ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။

“ကိုဟိန်း . . . ကျေးဇူးပဲဗျာ . . . ”

ကလေးမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျေးဇူးစကားဆိုသော သူ့ကို ကိုတိန်းက
“ပျာယာကိုခတ်နေတာပဲ”

ဟု လှမ်း၍ဆိုသည်။

“ဆရာ . . . အဝတ်အိတ်ယူမလို့လား”

Taxi ကားဆရာက ခေါင်းထောင်ရင်း မေးသည်။

“မယူဘူး . . . ကလေးသွားမယ်”

“ဗျာ”

Taxi ကားဆရာက ‘ဗျာ’ ခနဲ အံ့ဩကာသွားသည်။ သူက
စင်းတယဟုဆိုကာ ငှားလာခဲ့သည်ကိုး။

ကိုဟိန်းပေးသောလိပ်စာအတိုင်း သူ ရောက်သွားသော
အခါ ရွန်းကို အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲမှာ ဝှီးချဲလ်ဖြင့် တွေ့ရသည်။
သူ့ကိုမြင်တော့ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားဟန်ပြသည်။ သူ
Taxi ကားဆရာကို ကားခရုင်းပေးလိုက်ပြီး ရွန်းဆီလျှောက်လာဖြစ်
သည်။

“ရွန်း . . .”

“ ”

သူမရှေ့မှာရပ်ရင်း ခေါ်သောအခါ သူမက မထူး။

“ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာတုံး . . .”

သူမက ရှက်ဝဲဝဲဖြစ်နေသော မျက်နှာဖြင့်ဆိုသည်။

“ကိုယ်မေးတာ အရှင်ဖြေဦး . . . ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီသစ်ထဲ
အမြင့်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်သွားတက်ရတာတုံး . . .”

“အူကြောင်ကြောင်လူတစ်ယောက်ကို . . . အဲဒီသစ်ထဲ
. . . လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပေါ့ . . .”

သူမက ခွကျကျပင် ဖြေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်

“အူကြောင်ကြောင်လူတစ်ယောက် ဟုတ်လို့လား . . .
ရတာ ကိုယ်တိုင်တက်ခူးပေးပုံထောက်တော့ ချစ်သူ . . . ဒါမှမဟုတ်
ရည်းစားပဲ ဖြစ်ရမယ် . . .”

“နစ်နာနေဦးမယ် . . .”

သူမက ခေါင်းကိုငုံ့ရင်း ခပ်ရွတ်ရွတ်ဆိုသည်။ ပြီး . . .

“ဖြေဦးလေ . . . ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာတုံး . . .”

ဟု မေးသည်။ သူမက သွန်းရောက်လာချိန်ကစလို့ . . .

အသုဘမှားပြီး ငိုမိပုံအလယ် . . ကလောရောက်လာပုံအဆုံး ရှင်းပြ
ဖြစ်သည်။

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမက ဟတ်ဟတ်ပက်ပက်ကြီး ရယ်
သည်။

“ရွန်း အခုမှပဲ သိတော့တယ် . . . လက်စသတ်တော့ ဒေါ်
စပယ်လေဖြစ်တာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးကိုး . . .”

“ရွန်းနော် . . .”

သူ ရှက်ရှက်ဖြင့် ရွန်းနှင့်အတူ လိုက်ရောရယ်ဖြစ်သည်။

“တပြီပြန်နဲ့ ဇွတ်ကြီးငိုနေမယ့် ရှင်ပုံစံကို စဉ်းစားပြီး မြင်မိ
ရင်လေ . . . ပိုပြီးတော့တောင် ရယ်ချင်သေးတယ် . . . ရှင် ဘာဖြစ်
လို့ ဒီလို အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတာတုံး . . .”

သူမက သူ့ကို ရယ်ကျဲကျဲကြည့်ရင်း စသည်။

“အဲဒါ ရွန်းကို ချစ်လို့ဗျ . . . သိပြီလား . . .”

သူ ရွန်းနားနားကိုကပ်ကာဆိုရင်း ရွတ်ခနဲ ရွန်း၏ပါးကို
အနမ်းတံဆိပ်ခတ်နှိပ်ဖြစ်သည်။ လျင်မြန်သောအနမ်းမို့ သူမ ရှောင်
ချိန်မရလိုက်။

ထင်မှတ်မထားသော အနမ်းမို့ သူမ ရွတ်တရက်ကြီး အံ့ကြ
သွားသည်။ ပြီး သူ့ကို ဒိုင်ခနဲ မျက်စေ င်းကြီးထိုးရင်း လက်နှစ်ဖက်

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

၍ ခေါင်းကို ငုံ့ကာသွားသည်။

နိမြန်းနေသော ရှက်ဝဲဝဲ သူမမျက်နှာကို မြင်ရသောခဏတွင် သူမ၏အချစ်တံခါးတို့ ဖွင့်ဟနေကြောင်း သူ သေချာစွာသိလိုက်ရသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ကဗျာမရေးတော့ပါ။ အချစ်ဟာသဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပဲ ရေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ကတော့ အလိုလိုစဉ်းစားမိထားပြီးသားဖြစ်သည်။ ခေါင်းစဉ်ကို သူမလည်း ကြိုက်မည်ထင်ပါသည်။

ဝတ္ထု၏ ခေါင်းစဉ်က . . .

“ကလောမြို့နှင့်အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချစ်မည်”

ဟူ၍ . . .။

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

